D. E. STEVENSON

Familia Musgrave

ALCRIS

Capitolul 1

- De ce eşti aşa supărată, Esther?

Tresări la auzul acestor cuvinte, convinsă fiind că Charles dormea. întoarse capul spre pat şi-i întâlni privirea întrebătoare.

Se aflau într-o cameră mare, frumos mobilată, ale cărei ferestre dădeau spre apus. Esther se aşezase la geam cu o broderie în mână, dar întunericul se lăsa cu repeziciune. Era o după-amiază de noiembrie.

- Nu mai vezi să coşi acum, adăugă Charles.

- Vedeam... până acum câteva secunde, spuse ea. Se întunecă aşa de repede. Rămăsesem cu ochii la copaci.

Copacii din parcul Highfold erau într-adevăr demni de a fi priviți. Podoaba de toamnă a stejarilor şi frasinilor arunca reflexe multicolore în ultimele raze de soare. O adiere blândă apleca uşor vârfurile ce se înălțau mândre spre cerul încremenit, dar grădina era bine adăpostită şi nici o mişcare nu făcea să foşnească frunzele ce cădeau şi se depuneau în straturi pe alei.

- Este aproape ora ceaiului, spuse Esther adunând bucățile de mătase pe care le broda pentru a-i face Deliei o rochie cadou de ziua ei.

- Nu e nici o grabă, o linişti el. Vino să stai lângă mine, să vorbim.

Esther se conformă, se aşeză pe marginea patului şi-i luă ambele mâini într-ale ei. Avea mâinile atât de subțiri, reci şi foarte palide!...

- Aşa e mai bine. Te văd şi eu la față, acum. Spune-mi, de ce te îngrijorează atât de mult situația dintre ei?

- Dintre cine?

- Dintre Margaret şi Bernard Warren, bineînțeles.

- De unde ştii? exclamă ea, surprinsă. Era într-adevăr surprinzător ca Charles să ştie sau să fi ghicit ce se întâmpla. Era la pat de săptămâni întregi şi ea încercase din răsputeri ca el să fie cât mai liniştit cu putință.

- Am fost cu ochii şi urechile în patru, răspunse Charles chicotind. Tu nu te prea pricepi să păstrezi un secret, Esther, cel puțin nu față de mine. Doar te cunosc de douăzeci şi cinci de ani, nu?

- Da, Charles, dar...

- Iar Margaret este îndrăgostită. E evident. Sunt şi eu în situația asta de douăzeci şi cinci de ani, ar trebui să fiu în stare să recunosc semnele.

- Dar ea nu ți-a spus nimic!...

- Nici un cuvințel. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, de ce te îngrijorează atât de mult? Mai devreme sau mai târziu, tot se întâmpla. Când ai trei fete frumoase, nu te poți aştepta la altceva.

- Dar Margaret e mult prea tânără!

Urmă un moment de tăcere, apoi Charles continuă:

- Nu-ți place de el, nu-i aşa? Mă întreb de ce.

Esther nu putu răspunde. Nu ştia nici ea exact ce anume îi displăcea la Bernard Warren şi nu vroia să fie nedreaptă. Poate numai ideea de a o împărți pe Meg cu altcineva îi era de nesuferit şi ăsta numai motiv nu era.

- Nu ai auzit nimic rău despre el, nu? se alarmă Charles deodată.

- Nu, nu. Doar că pare prea matur pentru Meg. Este atât de. solemn. Lui Meg îi place distracția şi nu mi-i pot imagina distrându-se împreună. Nu ştiu ce vede la el.

Imaginea lui se contura în fața ochilor lui Esther pe măsură ce vorbea: înalt, brunet, serios, cu trăsături ridate şi uşor adus de umeri. Nu se apropia nicicum de prințul din poveste pe care îl visa ea pentru scumpa ei Meg.

- Cred că te înşeli, spuse Charles. Bernard Warren n-o fi el foarte atrăgător la prima vedere, dar e om bun, sensibil, cu capul pe umeri. şi blând. Blândețea este importantă la un soț, nu-i aşa?

- Da, bineînțeles. Esther nu mai putu să continue, un nod dureros i se urcase în gât. Charles fusese întotdeauna blând şi tandru, cel mai tandru bărbat din lume, dar avusese şi o fire veselă. Deşi era mult mai în vârstă decât ea, fuseseră fericiți împreună. împărțiseră şi bune şi rele, trecuseră împreună peste moartea băiețelului lor, Philip.

- Bernard Warren e OK, declară Charles.

- Dar e potrivit pentru Meg?

- Oh, te asigur că aş fi preferat să o aleagă pe Delia, dar nu a ales-o şi nu îl condamn.

- Delia e cea mai mare.

- Da, cea mai mare, oftă el.

Mai exista o latură a situației care o îngrijora pe Esther. Delia era cea mai mare. Delia nu se sfia să se exprime cu ironie la adresa „tânărului lui Meg“.

Charles urmărise expresia de pe fața soției sale.

- Sunt probleme, nu-i așa? E normal, dar sincer, Esther, îți faci prea multe griji. încearcă să stai liniştită şi să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul firesc. Nu ai ce să faci.

Era un sfat bun, dar foarte greu de urmat. Bineînțeles, Esther sperase întotdeauna ca fetele să-şi găsească fiecare un bărbat bun şi să se căsătorească. Ce mamă nu-şi doreşte fericirea copiilor? Dar fusese întotdeauna de la sine înțeles că Delia va fi cea care va părăsi prima casa părintească. Delia, care fusese dintotdeauna o fire mai dificilă, cu pretenții mai mari de la cei din jur, fără a fi însă dispusă să dea şi ea mai mult. întâi Delia, apoi Margaret şi în cele din urmă Rose, mezina, a cărei apariție tardivă în sânul familiei fusese un eveniment oarecum neaşteptat.

Reflectând la toate acestea, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica nici ei înseşi prea clar, ajunse să se gândească la Walter. Poate pentru că era şi el un membru al familiei, dacă mai trăia.

Walter fusese singurul copil din prima căsătorie a lui Charles, aproape de o vârstă cu Esther. Când Charles şi Esther se logodiseră, el era pe punctul de a părăsi Harrow. Avea examene şi acesta fusese pretextul sub care nu venise nici la nuntă. Spera să câştige o bursă pentru a studia medicina la Cambridge. La vremea respectivă, Esther fusese dezamăgită, chiar puțin jignită de atitudinea lui, dar Charles îi explicase că visul dintotdeauna al lui Walter fusese să devină doctor.

- îşi doreşte cu pasiune acest lucru, îi spusese Charles. Are

vocație, sunt sigur de asta. E normal să-ți pară rău că nu poate ajunge la nuntă, dar înțelegi, nu?

- Bineînțeles, căzuse Esther de acord. Cariera lui trebuie să fie pe primul plan, doar e vorba de toată viața lui. Dar o să vină la Highfold în vacanța de vară şi o să ne vedem atunci.

Logodna fusese scurtă şi avuseseră foarte multe lucruri de pregătit în puțin timp. Esther însă, rămăsese convinsă că avea să-l cunoască pe Walter în cel mai scurt timp. Inevitabil, ar fi fost mai dificil la început, dar era sigură la vremea respectivă că avea să-l câştige de partea ei. Aveau să fie cei mai buni prieteni, să se distreze de minune împreună, nu-şi putea imagina altfel lucrurile. îşi făcuse atunci o groază de planuri care îl includeau pe fiul ei vitreg.

- Când va veni Walter. îi spunea ea lui Charles. să organizăm nişte petreceri pentru el. Nu vrem să se plictisească. Sau picnicuri, nu? Sau să mergem la Stratford. Poate i-ar plăcea să vină împreună cu un prieten. Când va veni Walter, trebuie să.

- Poate ar fi mai bine dacă nu ar veni. Situația îl incomoda în mod evident pe Charles.

- Dacă nu ar veni?!... Ideea fusese bulversantă pentru Esther.

- Ar putea să plece în străinătate cu familia Mainwarings şi să vină mai târziu, când lucrurile se vor mai linişti.

Nici aşa Esther nu pricepuse.

- Dar, Charles, asta este casa lui. Sunt convinsă că ar prefera Highfold-ul unei călătorii în străinătate. Să nu fim egoişti! Nu trebuie să se simtă neglijat. Tu şi Walter ați însemnat întotdeauna totul unul pentru celălalt, nu?

- Da, tocmai asta e problema.

Esther refuzase chiar şi atunci să vadă adevărul.

își realizase însă greșeala la mai puțin de o zi de la sosirea lui Walter. O prietenie între ei era imposibilă; el era hotărât să nu o accepte și cu cât ea încerca mai tare să-i facă pe plac, cu atât el se înverșuna mai mult să nu iasă din carapace.

Din păcate, pe atunci era foarte tânără și lipsită de experiență. în loc să-l lase în pace, își înzecise eforturile de a-l aduce pe calea reconcilierii. îl sufocase cu întrebări despre ce îi place să facă, să mănânce și ce nu, despre prietenii lui de la Harrow. Walter răspunsese întotdeauna monosilabic. Era mereu foarte serios și „corect“, politicos până la limita impertinenței.

Ieșiseră într-o zi la un picnic împreună. Esther încercase să întrețină conversația, dar eforturile ei fuseseră zadarnice. Când Charles se uitase la ceas și sugerase că ar trebui să pornească spre casă, Walter fusese imediat în picioare. La întrebarea lui Esther dacă vrea să stea în față, cu tatăl său, răspunsul fusese un rece „nu, mulțumesc!“ Parcurseseră drumul spre casă într-o tăcere absolută. Trecuseră apoi câteva zile fără ca lucrurile să se îmbunătățească în vreun fel. Walter nu vorbea decât dacă cineva i se adresa în mod direct. Stătea la masă fără să scoată un cuvânt. Esther și Charles încercau să discute ei, dar o conversație firească era imposibilă în condițiile date. Erau uniți prin convenție, dar separați de un zid de gheață.

Probabil Charles suferea cel mai mult, pentru că își iubea profund tânăra soție. O vedea străduindu-se din răsputeri să fie prietenoasă și drăguță. Vedea cum este respinsă cu răceală. O vedea scufundându-se în tăcere, rănită și deznădăjduită.

Când realizase că nimic din ceea ce ar fi făcut ea nu ar fi putut îndrepta lucrurile, Esther încercase să găsească o scuză pentru a pleca mai devreme de la masă și a-l lăsa pe Charles să restabilească o legătură cu fiul său.

- E ca un bloc de gheață, îi mărturisise Charles când urcase în dormitor. Atâtea resentimente... E mai supărat pe mine decât pe tine. De-ar fi fost cu câțiva ani mai tânăr, să-i pot da o bătaie zdravănă! Asta i-ar trebui!

- Oh, Charles, nu!... Bietul Walter!... Trebuie să avem răbdare.

- Răbdare?! Nu am avut suficientă răbdare?!

- Ba da, dar e gelos. Şi suferă. Te rog, ai răbdare, Charles! Poate mâine va fi mai bine.

Plângea. El o luase în brațe iar ea se agățase de el şi continuase printre sughițuri:

- E numai vina mea. Am fost aşa de proastă... Nu am înțeles... Nu trebuia să te căsătoreşti cu o asemenea nepricepută...

Esther tot sperase că „mâine va fi mai bine“, dar era din ce în ce mai rău. Esther îşi sfătuise soțul să aibă răbdare, dar Charles ajunsese la capătul răbdărilor. într-o seară după cină, inevitabilul se produsese.

Esther nu aflase niciodată ce se spusese între ei, pentru că urcase devreme la culcare. Când urcase Charles, era deja pe jumătate adormită.

- Şi cu asta basta! Deşi în aparență era calm, Charles era livid la față şi în ochii lui ardea o furie greu de controlat.

- Poftim?...

- I-am spus... I-am spus că nu mai am de gând să tolerez acest comportament. Am tot răbdat, pentru că m-ai rugat tu, dar e deja insuportabil. Se plimba de colo colo prin cameră, ca un leu în cuşcă. Nu mai suport, repetase. I-am spus că trăim cu toții un coşmar din cauza lui. I-am spus că ori îşi cere scuze față de tine,

ori pleacă.

- Oh, Charles, nu trebuia... Eu nu vreau să-şi ceară scuze. Vreau doar...

- Ştiu. Tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință, nimeni nu ar fi putut face mai mult de atât, dar e zadarnic. Şi eu mi-am dat toată silința. Nu mai pot!

- Charles, vino încoace.

îi luase mâinile într-ale ei. El se mai calmase.

- Mi-am pierdut cumpătul. Am spus mai multe decât aş fi vrut... dar stătea acolo şi se uita la mine, cu zâmbetul ăla pe față...

Esther ştia „zâmbetul ăla".

- Ştiu, dragul meu. Ai avut foarte multă răbdare. Oh, Charles, îmi pare aşa de rău pentru tot. Ce să facem?!

- Poate lucrurile o să evolueze spre bine. Câteodată e bine să dai glas tensiunilor. Oricum, mai rău de atât nu se poate, nu-i aşa?

- Nu.

- Cu timpul, o să se dea pe brazdă.

- Da, bineînțeles.

- E doar o chestiune de timp. Când o să înceapă cursurile la Cambridge, lucrurile o să intre pe un făgaş firesc şi o să devină şi el mai receptiv la schimbare. între timp, cel mai bine ar fi să plece. Poate să ia avionul până la Nisa şi să se întâlnească acolo cu familia Mainwarings. O să lămurim lucrurile mâine dimineață.

Dimineața următoare însă nu se mai putuse lămuri nimic. Walter îşi împachetase în grabă câteva lucruri şi plecase. Nu spre Nisa. Găsiseră pe masă câteva rânduri înşirate pe o coală de

hârtie. Charles citise biletul şi-l aruncase pe foc.

- Tânăr şi nesăbuit! exclamase.

- Ce spune? întrebase Esther cu voce tremurând'.

- Spune că renunță la Cambridge.

- Că renunță la Cambridge?!...

- Da. Nu vrea să mai fie legat financiar de mine. De azi înainte va sta doar pe propriile lui picioare.

- Oh, Doamne, e îngrozitor! Toată munca lui... pentru nimic.

- Da, aruncă totul într-o clipă.

- Unde s-a dus? Unde poate să fie?

- Nu ştiu şi nici nu mă interesează.

- Dar... dar are vreun ban?

- Nu ştiu.

- E numai vina mea, se lamentase Esther. Am insistat prea mult. I-am distrus viața lui Walter, i-am distrus-o de tot... şi ți-am alungat fiul! Doamne, Charles, ce ne facem? Ce putem să facem?

- Nu putem face nimic, decât să aşteptăm. Nu-ți face griji, se întoarce el. O să-şi dea seama că nu e aşa uşor să „stea pe propriile lui picioare“ cum crede el. N-are ce să-i strice că dă piept cu greutățile, chiar dacă pentru puțin timp. O să se sature repede şi o să-şi bage mințile în cap. Vom primi veşti de la el cât de curând, o să vezi!

- Chiar crezi?

- Sunt sigur!

Dar Charles se înşelase amarnic. Săptămânile trecuseră şi ei nu primiseră veşti de la Walter. Părea să fi dispărut de pe fața

pământului. în tot acest timp, Charles nu-i menționase numele nici măcar o dată. Asta nu însemna însă că gândul la fiul său nu îl chinuia în permanență. Esther încercase de câteva ori să aducă problema în discuție, sugerând că ceva ar trebui făcut.

- Ce anume? întrebase Charles pe un ton de gheață.

- Ar trebui să încercăm să-l găsim.

- Cum?

- N-am putea... apela la poliție?...

- Nu! Nu o să facem nimic. Walter ştie unde ne găseşte şi dacă vrea să ia legătura cu noi, nu-l împiedică absolut nimic. E evident că nu vrea să aibă de-a face cu noi, aşa că ce rost are să-l găsim?

Era foarte adevărat. Subiectul îl supăra foarte tare pe soțul ei, aşa că Esther încetă să-l mai aducă în discuție.

***

Trecuseră luni, apoi ani. Cu timpul, Esther începuse să uite. Treptat, viața ei se împlinise, se născuseră propriii ei copii, era fericită. Din când în când vreo remarcă a cuiva aducea aminte de Walter, dar asta se întâmplase din ce în ce mai rar. De fapt, nu se mai gândise la fiul ei vitreg de ani de zile.

Dar acum, stând pe marginea patului lui Charles, își amintise de Walter. Poate Charles dorea să-şi vadă fiul. Exista oare posibilitatea de a-l găsi pe Walter, de a-i povesti cât de grav bolnav era tatăl său şi de a-l convinge să vină? Vedea adesea mesaje SOS pe diverse posturi de televiziune; fusese unul chiar în acea dimineață: „John Smith, care a fost văzut ultima dată în Battersea acum zece ani, este rugat să vină de urgență în Birmingham, unde tatăl său, James Smith e foarte bolnav.“ . Zece ani. De Walter nu se mai ştia nimic de douăzeci şi cinci de ani. Cu cât se gândea mai bine, Esther realiza că ea nu ar putea apela

la această metodă. Ar fi trebuit să-i spună lui Charles, iar pe el numai ideea l-ar fi mâniat cumplit.

Esther oftă.

- Tot îngrijorată? întrebă Charles. Tot la Meg te gândeşti? îți faci prea multe griji, draga mea. Trebuie să stai deoparte şi să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul firesc. Dacă ea vrea să se mărite cu Bernard Warren, nu avem cum să ne împotrivim.

Esther ezită. Gândurile ei zburaseră foarte departe şi îi trebuiră câteva secunde să revină în prezent.

- Presupun că ai dreptate. Nu ar avea nici un rost să spunem noi ceva.

- Absolut nici unul.

- Doar să nu fi fost Meg atât de tânără! E mult prea tânără...

- Ai mai spus asta, dar să ştii că nu e prea tânără pentru a se căsători. Are douăzeci de ani. Tu aveai nouăsprezece.

- Da, dar tu... erai tu... Lacrimi mari îi inundară obrajii.

- Nu plânge, draga mea. Şi nu mai încerca să nu-mi spui diverse lucruri. E mai bine să înfruntăm totul împreună, nu?

Mai existase un secret pe care încercase să-l păstreze față de el şi nu reuşise nici atunci. Charles se ghidase întotdeauna după principiul să nu te amesteci, să stai deoparte şi să laşi lucrurile să decurgă normal. Acum deschidea el discuția, pentru că nu mai avea mult timp.

Esther încă se străduia din răsputeri să-şi învingă lacrimile când uşa se deschise şi Margaret intră cu tava în mână.

- Am adus ceaiul, li se adresă ea pe un ton vesel. Şi pentru tine, mami. Aprinse lumina şi se apucă să aranjeze măsuța de ceai.

- Eşti tare drăguță azi, Meg, o complimentă Charles în timp

ce ea îi aranja pernele. Rochia e nouă, nu?

- Da, recunoscu Meg. E nouă. Am ales-o pentru astă-seară. Bernard m-a invitat la cină, mama lui e în vizită la el... Mă aduce Bernard acasă. Nu întârzii prea mult. Nu-i nici o problemă, mami, nu-i aşa?

- Vezi! exclamă Esther când uşa se închise în urma lui Meg.

Charles încuviinţă din cap.

- Dar să privim partea bună a lucrurilor. Bernard Warren stă aproape. E partener la firma tatălui său, la Ernleigh, aşa că nu o să plece cu Meg nicăieri. Dacă fata noastră se căsătorea cu un soldat şi pleca în Cipru? Nu ţi-ar fi picat prea bine, nu?

- Nu, dar...

- Cei din familia Warren sunt oameni de treabă, continuă Charles. Toată lumea din district îl simpatiza pe bătrânul Warren. Un om cu capul pe umeri, te puteai baza oricând pe el, integru. Avocat de succes.

- Da, într-adevăr. Dar Bernard nu seamănă deloc cu tatăl lui.

- Ba eu cred că da. Nu la înfăţişare, poate, dar are aceeaşi perspectivă asupra vieţii, aceeaşi integritate. Nu l-ar fi acceptat la firmă dacă nu ar fi fost un om de reală valoare. Chiar cu tatăl său acolo, Baynes nu ar fi căzut de acord ca Bernard să devină partener dacă nu ar fi meritat acest lucru. „Warren, Baynes şi Warren“ sunt recunoscuţi în tot districtul.

Esther ştia toate astea, mai erau şi toate asigurările lui Charles, dar ea tot mai ezita.

- Bine, dacă zici tu...

- Zic, declară Charles. Oricum, dacă ei se hotărăsc să se căsătorească, noi nu avem cum să-i împiedicăm, nu?

- Nu, presupun că nu.

- Şi nici nu o să-i lăsăm să aştepte. Noi nu credem în logodne lungi, nu-i aşa?

Esther rămase tăcută. Se gândea că vor fi nevoiţi să mai aştepte. Măcar până împlineşte Meg douăzeci şi unu de ani!

- Noi nu credem în logodne lungi, repetă Charles. Noi am fost logodiţi şase săptămâni şi parcă au fost şase ani.

- Ştiu, dar era altceva.

- întotdeauna e altceva... şi de fapt, lucrurile stau întotdeauna la fel. în cazul de faţă, ar fi mai bine pentru toată lumea să se căsătorească cât mai repede posibil. Pentru noi, pentru ei şi mai ales pentru Delia. Eşti de acord cu mine, nu?

- Da. Da, ai dreptate.

Charles obosise, vorbise prea mult, aşa că îl lăsă să se odihnească. Ştia câtă suferinţă o aştepta, dar acum, în ciuda durerii, era mai împăcată, mai încrezătoare în propria capacitate de a suporta.

Capitolul 2

Cât de mult te poţi schimba în trei ani! Pare puţin timp, dar pentru Esther Musgrave aceşti trei ani fuseseră mai lungi decât întreaga ei viaţă de până atunci. Se schimbase radical, sau cel puţin aşa se simţea. Când se privea în oglindă şi vedea aceleaşi trăsături dintotdeauna, nu-i venea a crede că nu arată mai bătrână. Nici urmă de riduri sau fire de păr alb.

Esther nu crezuse că va mai putea fi vreodată fericită, fără Charles. Se menţinuse pe linia de plutire şi după un timp observase că începe din nou să se bucure de un răsărit de soare, de o floare sau chiar de o mâncare anume, de o haină frumoasă.

Cel mai mult însă îi făcea plăcere să se ocupe de casa ei cea nouă. De fiecare dată când se întorcea de la cumpărături sau de la o vizită la prieteni, se oprea un moment în poartă şi o admira. Era de fapt o căsuţă, genul de locuinţă care poate fi administrată cu multă uşurinţă, foarte diferită de Highfold. De o parte şi de alta a uşii de la intrare se deschideau două ferestre înalte, arcuite. Pereţii erau din piatră de Cotswold, iar deasupra uşii de la intrare era sculptat un căpăstru de cal care dădea casei personalitate. Esther nu reuşise să afle rostul semnului sculptat, dar probabil pentru un proprietar anterior avusese o semnificaţie, întrucât locuinţa era cunoscută sub numele de Bridle House - „Casa Căpăstrului“.

Acum că Margaret era căsătorită, iar Rose plecată la şcoală, Esther stătea cu Delia. Din păcate, Deliei nu-i plăcea Bridle House. Ofta după parcul imens de la Highfold şi după toate comodităţile cu care fusese obişnuită. Câteodată, şi Esther avea îndoieli; trezindu-se noaptea în cămăruţa ei mică şi confortabilă, se întreba ce părere ar fi avut Charles despre faptul că se

mutaseră. Dacă Charles ar mai fi trăit, poate ar fi existat posibilitatea să locuiască în continuare la Highfold. După moartea lui însă, conacul acela mare şi vechi devenise o corvoadă: acoperişul se stricase şi ploua în casă, tencuiala de pe tavanul uneia din băile de sus căzuse, peretele din spatele bibliotecii prinsese igrasie. Chiar şi aşa, Esther nu s-ar fi gândit să părăsească Highford-ul dacă Bernard nu ar fi sugerat acest lucru.. El fusese numit executor testamentar al proprietăților lui Charles Musgrave.

- De ce nu te muți? întrebase Bernard. Cumperi o căsuță în Shepherdsford. Ar fi mult mai confortabil pentru tine.

- Să mă mut? Inițial, Esther fusese bulversată de idee.

Bernard încuviințase din cap.

- Ai putea să vinzi Highfold. Faci cum vrei, dar mă tem că va trebui să investeşti până la ultimul peni din venituri ca să poți locui la Highfold şi să menții casa în bune condiții. Gândeşte-te! sugerase Bernard după o scurtă pauză. O căsuță frumoasă în Shepherdsford a fost scoasă de curând la vânzare. Aparține unuia dintre clienții noştri. M-am gândit la tine când am văzut-o. Bineînțeles, poate nu vrei să te muți, dar cred că ai fi mult mai fericită într-o casă mică, uşor de întreținut şi mai puțin izolată. Meg e de aceeaşi părere.

- Nu ştiu. Esther privise această perspectivă cu îndoială. Vedea avantajele, bineînțeles, dar Highford fusese căminul ei atâția ani de zile şi îi era greu să se imagineze locuind oriunde în altă parte.

- Nu te grăbi să iei o hotărâre, o sfătuise Bernard. Vino să vezi casa. Sunt sigur c-o să-ți placă.

Aşa că Esther mersese cu el să vadă casa şi îi plăcuse atât de mult încât se hotărâse pe loc.

Contrar aşteptărilor ei, nu le fusese deloc greu să se mute. Bernard se ocupase de toate. Bernard era o binecuvântare şi Esther îi mulțumea în fiecare seară lui Dumnezeu pentru el. Curios cum nu-i plăcuse de el la început, de fapt îi displăcuse total. Charles avusese dreptate. Acum îşi dădea seama de acest lucru.

Astăzi, întorcându-se de la cumpărături, se oprise ca de obicei în poartă şi îşi admira căsuța. Era a ei şi numai a ei, într-un fel în care Highfold nu fusese niciodată. Era fericită aici. Satul era un loc foarte prietenos. Avea vecini de treabă; se implicase în mai multe activități comunitare. Se ocupa de casă, cu ajutorul unei menajere, muncea în grădină, nu avea timp să lâncezească. Sunt norocoasă, se gândi Esther şi brusc, dintr-un motiv necunoscut, ochii i se umplură de lacrimi.

- Bună! se auzi o voce veselă. O maşină oprise în spatele ei şi Bernard se dăduse jos. Ce faci!? Tonul i se schimbă brusc când întrezări fața lui Esther.

- E în ordine, declară Esther stăpânindu-şi lacrimile. Dintr-o prostie... Nu mă băga în seamă.

- Regreți Highfold?

- Niciodată, îl asigură ea.

Bernard îi luă coşul din mână şi deschise poarta.

- Meg vine la ceai, spuse el. Am stabilit să ne întâlnim aici. S-a dus la cumpărături. Putem să stăm de vorbă câteva minute, Esther?

Era o după-amiază caldă şi însorită, care anunța o vară pe măsură.

- Cum ai transformat grădina! A fost nevoie de multă muncă, nu-i aşa?

- Da, vezi tu, acum e a mea, îi răspunse zâmbind. Nu am simțit niciodată că grădina de la Highfold mi-ar aparține. Parcă tot a bătrânilor Denvers era şi mie doar îmi era permis să mă plimb prin ea.

Bernard zâmbi la rândul lui.

- Acum îți place de mine, nu-i aşa, Esther?

- Da, Bernard. Mi-eşti tare drag. Ai fost foarte bun cu mine şi ai făcut-o pe Meg fericită.

- Am încercat... Atitudinea lui gravă ascundea o notă de ezitare, de parcă ar mai fi fost ceva de spus. Continuă apoi, pe alt ton: Vroiam să discutăm afaceri, Esther. După cum bine ştii, am scos Highfold pe piață spre vânzare sau închiriere, dar deocamdată fără succes. Nu am primit nici o ofertă demnă de a fi luată în considerare. Am mai cheltuit şi o groază de bani reparând una şi alta. Iar acum, acoperişul...

Esther ştia foarte bine de acoperiş.

- Mă tem că asta va fi o investiție cam mare, declară Bernard. Nu te alarma, trebuie doar să cântărim lucrurile cu prudență.

- Prudență? Adică vrei să spui că ne-am angajat în nişte cheltuieli prea mari?

- Poate puțin cam mari, dar nu-ți face griji. Vindem noi Highfold cât de curând şi totul o să fie bine.

De fapt, astfel de lucruri nu o preocupau pe Esther. îşi făcea griji când ai ei erau nefericiți sau bolnavi sau când se simțea depăşită de anumite situații, dar niciodată pentru bani sau proprietăți.

- îmi pare rău, Esther, poate nu ar fi trebuit să te sfătuiesc să te muți. Poate ar fi trebuit să aşteptăm până vindeam Highfold.

- Nu. Esther era categorică. Nu aş mai fi suportat. Locul ăla mă deprima cumplit. Fără Charles, casa era atât de pustie şi fără viață. Iar dacă nu am fi cumpărat noi Bridle House, ar fi încăput pe mâna altcuiva. A bărbatului ăluia cu dinți galbeni şi păr vâlvoi.

Bernard zâmbi. Soacra lui avea acest dar de a-l amuza.

- Păi să ştii că aşa e, Bernard! îi răspunse Esther la zâmbet. La cât de dornic era s-o cumpere, dacă nu i-aş fi luat-o înainte făcând o ofertă pe loc, a doua zi nu o mai găseam.

Era foarte adevărat. Bernard fusese cel care, cu multă abilitate, îi pusese bețe în roate bărbatului cu dinți galbeni şi păr vâlvoi. Descrierea colorată făcută de Esther i-l readuse foarte clar în minte pe respectivul domn.

-Aş putea să fac economii. Dacă Delia m-ar ajuta un pic mai mult cu treburile casei, nu am mai avea nevoie de menajeră.

- Ştii bine că Delia nu s-ar înhăma la aşa ceva. Ar însemna să faci totul de una singură şi asta ar fi mult prea mult. M-am gândit la altceva.

- La ce anume?

- S-ar putea să nu-ți prea placă. Unii dintre copacii din parcul de la Highfold sunt foarte bătrâni. Am discutat cu un expert forestier şi el spune că ar trebui tăiați.

- Oh, Bernard!

- Mi-era teamă că n-o să-ți placă, dar cred că ar trebui să urmăm sfatul omului.

- Dar şi asta ar costa o groază de bani, nu?

- Nu, n-ar costa. Vezi tu, am putea vinde o parte din cherestea şi folosi restul pentru refacerea acoperişului. Aşa, dacă mai aşteptăm mult, lemnul putrezeşte, copacii tot vor trebui

tăiați şi noi nu ne alegem cu nimic de pe urma lor. Eu chiar cred că ar fi o treabă bună, Esther.

- Păi, dacă zici tu. Nu-mi surâde deloc ideea, dar pare singurul lucru logic de făcut.

-Aşa este, oftă Bernard uşurat. în mod evident, crezuse că soacra lui va fi mult mai greu de convins.

- Am încredere în tine, explică ea. Și mai ştiu şi eu câte ceva despre copaci, Charles m-a învățat. Copacii îmbătrânesc, se deteriorează şi oricât de rău ți-ar părea că trebuie să-i tai, nu trebuie să te laşi dus de sentimentalisme când vine vorba să iei decizia corectă.

-Ar fi bine să nu mai treci pe acolo până nu se termină cu toate, sugeră Bernard.

-Aşa o să fac.

Acest subiect fiind lămurit, Bernard trecu la următorul:

- Am primit o scrisoare de le Walter.

- Walter! exclamă Esther, uimită.

- Da, Walter Musgrave. Scrisoarea e adresată tatălui său şi a ajuns în mâinile mele în calitate de executor testamentar al averii.

- De necrezut!

- într-adevăr, e de necrezut.

- După atâta timp... l-am crezut mort.

- Și eu am crezut la fel. Soțul tău mi-a spus toată povestea înainte de a mă căsători cu Meg. Eram sigur că Walter a murit.

Numele lui Walter trezise în mintea lui Esther atâtea amintiri dureroase încât pentru câteva secunde nu mai putu să articuleze nici un cuvânt. Nu se mai gândise la el de ani de zile. Acum însă, parcă îl vedea din nou în fața ochilor pe băiatul acela

înalt, slab şi palid. îşi reaminti cât se străduise să se împrietenească şi cum eşuase lamentabil. îşi reaminti durerea lui Charles când îşi pierduse fiul, durere cu atât mai sfâşietoare cu cât refuzase până în ultima clipă să vorbească despre ea.

Bernard urmărise cum Esther se schimbase la faţă.

- îmi pare rău, vestea asta te-a supărat teribil.

- Da, replică ea, ai dreptate. Pare o prostie să mă mai afecteze după atâţia ani, dar aceea a fost cea mai grea perioadă din viaţa mea. Până şi moartea micului Philip parcă a fost mai puţin înfricoşătoare. Măcar l-am avut pe Charles alături în permanenţă. Dar nu trebuie să ne facem viaţa amară cu lucruri neplăcute, de mult trecute, nu-i aşa, Bernard? De ce a scris Walter? Are nevoie de bani?

- Se pare că nu, răspunse Bernard. E o scrisoare scurtă, spune doar că a colindat mult timp de colo colo, dar că acum şi-a găsit un post bun lângă Cape Town. Că îi pare rău că nu a mai scris până acum...

- îi pare rău!? Ar trebui să-i pară!

- Cere veşti despre familie.

- Nu cred că pot să-i scriu. Vreau să spun că nu aş şti ce să-i spun, sau cum să-i spun. încă mă înfurie gândul la durerea pe care i-a provocat-o lui Charles. Şi nu cred că ar fi de bun augur să-i scriu în aceste condiţii.

- Da, aprobă Bernard. E normal să te afecteze în felul ăsta, dar el rămâne totuşi un membru al familiei. Cineva tot ar trebui să-i răspundă. Poate vrei să mă ocup eu. Aş putea redacta o scrisoare semioficială în care să-l pun la curent cu toate. E bine aşa?

Esther acceptă recunoscătoare ideea

***

Margaret se apropia cu o mulțime de sacoşe în mâini. Era o plăcere s-o priveşti şi cei doi oameni care o iubeau nu-şi puteau lua ochii de la ea. Nu era nici pe departe o femeie frumoasă în sensul strict al cuvântului, cu nasul ei prea mic şi gura prea mare, dar avea un farmec aparte datorită expresiei calde şi seninătății ce se citea în ochii ei albaştri şi pe întreaga-i față.

- Bună ziua, oameni buni! Ia uite-i cum stau degeaba şi pălăvrăgesc! Presupun că nu s-a ocupat nimeni să facă ceai.

- Acum mă duceam, dădu Esther să se scuze.

- Stai liniştită. îl fac eu, dar în loc să dea curs ultimelor ei cuvinte şi să pornească spre casă, se oprise şi ea lângă ei şi îi privea zâmbind. îmi place să vă văd vorbind. Bârfind ca două băbuțe care nu s-au mai văzut de mult.

- Discutam afaceri, încercă Bernard să o lămurească. Vorbeam despre acoperişuri, copaci şi alte lucruri de genul ăsta.

- Bârfeați, bârfeați, lasă că ştiu eu!

- Mă duc să fac ceaiul, se porni Esther.

- Nu, stai liniştită. Mă ocup eu. Dar mai întâi să vă spun noutățile: se mută cineva la Fairways. Ce ziceți de asta?

- Minunat! exclamă Esther.

- Au bani mulți şi bun-gust. Doamnei Winter îi plac muzica şi partidele de bridge.

- Doamna Winter?

- Aşa se numesc.

- Cine ți-a spus? întrebă Bernard.

- Nimeni. Margaret îl privea printre gene, cu o inocență

dezarmantă. Eu nu plec urechea la bârfe, am văzut doar camionul cu mobilă, atâta tot.

- Sigur că da! zâmbi Bernard.

Urmă apoi o descriere amănunțită a fiecărei piese de mobilier ce avea să intre pe uşa familiei Winter, descriere care se încheie cu un dezinvolt:

- Şoferul camionului a avut nevoie de indicații pentru a ieşi la strada principală. Cu ocazia asta, am văzut câte ceva din mobila pe care o transporta, că doar nu sunt oarbă, nu?

- Evident că nu. Şi presupun că ai văzut şi eticheta cu numele Winter pe undeva...

- Nu. Pur şi simplu l-am auzit, fără să vreau, pe unul dintre muncitori cum că doamna Winter a dat indicații precise în ceea ce priveşte transportul pianului. Aşa că am tras şi eu concluziile.

Discuția se încheie în hohote de râs.

- Mă întreb cum sunt, spuse Esther umplând ibricul cu apă. Interesul ei în ceea ce-i privea pe noii ei vecini nu era simplă curiozitate, căci într-un orăşel mic precum Sheperdsford a avea vecini amabili era de o importanță vitală.

- Ea e o femeie frumoasă, declară Margaret fără ezitare. Aceasta era concluzia firească a şifonierului cu oglinzi pe toate cele trei uşi pe care îl „zărise“ întâmplător. Oh, am uitat! Are un băiat, de vreo nouă ani.

- Nu-mi spune! exclamă Bernard. O bicicletă, bineînțeles.

- Bineînțeles. Nouă şi roşie.

în curând, cei doi Warren încetară a se mai limita la a interpreta faptele, o înzestrau pe doamna Winter cu o ținută elegantă, o garderobă impresionantă şi un trecut misterios.

- E palidă şi diafană, îşi imagina Margaret. E genul de

femeie care stă pe canapea şi priveşte în gol cu o expresie melancolică pe faţă. Bărbaţii se îndrăgostesc de ea fără scăpare.

- Poartă pantaloni, declară Bernard.

- Oh, nu! se scandaliză Margaret. Nu pantaloni, Bunny. Poartă rochii vaporoase.

- Pantaloni. Bernard se menţinu ferm pe poziţii. Are picioare lungi şi frumoase.

Ei se jucau, dar în mintea lui Esther se crease fără ca ea să-şi dea seama o imagine foarte clară a noii ei vecine. Băiatul Winter prinsese şi el viaţă. Pornind de la o simplă bicicletă, Margaret şi Bernard deciseră că e singurul copil, foarte răsfăţat de mama lui rămasă văduvă de timpuriu. Bernard era convins că cel mic are voce îngerească. Margaret nu putu să nu fie de acord cu aşa ceva.

- Dar domnul Winter? întrebă Esther.

- Nu există nici un domn Winter, replică Margaret. Intuiţia mea feminină garantează pentru asta.

Bernard o susţinu cu intuiţia lui masculină.

- Nu există aşa ceva! obiectă Margaret.

- De ce nu? se necăji Bernard. De ce bărbaţilor să le fie refuzat dreptul la un al şaselea simţ?

Esther nu participase în nici un fel la fantezia lor copilărească. Era prea multă exuberanţă pentru ea. Avusese şi ea micile ei glume cu Charles, dar niciodată aşa. îşi aminti deodată că îl considerase pe Bernard „prea serios“ pentru Meg. Doar simplul fapt că glumeau pe un ton atât de serios conferea situaţiei şi mai mult umor. Meg nu se putu abţine să nu zâmbească din când în când, dar Bernard nu se dezminţi pe tot parcursul discuţiei.

Ciudat era faptul că Esther nu-i mai auzise niciodată

prostindu-se aşa. Poate pentru că nu se întâmplase de multe ori să fie doar ei trei singuri. De obicei era şi Delia acolo şi, dintr-un motiv sau altul, nimeni nu se prostea cu Delia de faţă...

- Unde-i Delia? întrebă Margaret parcă citind gândul mamei sale.

- S-a dus la o întâlnire a Clubului Dramatic. Aleg o piesă, aşa că o să întârzie mult.

- Să sperăm că o să primească un rol important, interveni Bernard. Problema cu Delia este că nu are suficiente lucruri de făcut.

- Ba are destule, se simţi Esther obligată să intervină pentru fiica ei absentă. E în comitetul de la Institutul Femeilor, plus că participă la toate acele strângeri de fonduri.

- Ar trebui să-şi caute o slujbă, spuse Bernard.

- Ce fel de slujbă? întrebă Margaret. Eu nu o văd pe Delia lucrând.

- Poate ar fi trebuit să se specializeze şi ea în ceva, zise Esther mai mult pentru sine. S-a vorbit despre asta când a părăsit şcoala, dar pe ea nu o interesa nimic în mod deosebit. Am crezut c-o să se mărite.

- Nu poţi conta pe asta. Toate fetele ar trebui să aibă pregătire în ceva... Apropo, Rose ce vrea să facă? Renunţă la şcoală, nu?

Esther confirmă din cap.

- Eu vreau să mai urmeze un an, dar ea nu. îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar Rose nu e genul studios.

- Le are ea pe ale ei, adăugă Margaret repede. E o scumpă şi aşa de frumoasă. Sigur o să se mărite. între timp, ai putea-o aduce acasă să înveţe să gătească şi să întreţină o gospodărie, nu-i

aşa, mami?

Bernard nu spuse nimic. Nu era o idee rea atâta timp cât situația nu se prelungea mai mult de un an. După aceea, Rose trebuia neapărat să se pregătească pentru ceva util şi profitabil. El nu avea de gând să stea cu mâinile în sân şi să asiste la transformarea tinerei într-o a doua Delia.

***

Era târziu când se întoarse Delia de la Clubul Dramatic. Esther pregătea cina.

- Cum a fost?

- Bine, îi răspunse fiica ei. Am ales o piesă de epocă, „Diligența de Mulberry“, de Jane Harcourt.

- Da, ştiu cartea, incitantă: cu un duel şi doi tineri care fug de acasă să se căsătorească, diligența jefuită la drumul mare...

- Da. Bineînțeles, diferă puțin de carte, de exemplu au schimbat numele eroinei principale din Agnes în Angela, dar firul dramatic a rămas cam acelaşi.

- De ce v-a luat atât de mult s-o alegeți?

- Fiecare avea altceva în cap. Până la urmă s-a decis şi toată lumea a fost mulțumită, mai puțin Freddie.

- Ar trebui să iasă o piesă foarte bună, acțiunea şi costumele promit.

- La asta m-am gândit şi eu.

Delia părea într-adevăr foarte mulțumită de hotărârea luată.

- Sper că ai primit un rol bun.

- M-au convins s-o joc pe Angela.

- Oh, minunat!

- Nu-i chiar aşa de minunat! Eu nu am vrut, dar dacă aş fi refuzat i s-ar fi propus lui Helen şi s-ar fi ales praful de toată piesa.

Esther îşi făcea de lucru preparând sosul, aşa că nu răspunse. Câteodată, şi-ar fi dorit ca temperamentul Deliei să nu fie atât de transparent. De ce nu putea fata asta să fie şi ea naturală? De ce trebuia să se prefacă, spunând că nu-i face plăcere că a primit rolul principal?

- Mark o să-l joace pe Ralph, eroul principal, continuă Delia, iar Helen a luat rolul doicii. Nu s-a decis încă cine va fi Giles, personajul negativ. E un rol dificil şi nu avem pe nimeni căruia să i se potrivească, dar găsim noi.

- Dar bătrânul tată?

- Tom Blake. Sylvia Newbigging o să fie fiica hangiului.

- Ah, da. îmi amintesc. Ea e îndrăgostită de Giles, nu? Cel puţin aşa e în carte. îl adăposteşte când e rănit în duel.

- Da, a rămas aşa şi în piesă. Freddie Stafford produce, ca de obicei. S-a lăsat greu convins. El voia o piesă modernă. O ţinea întruna că sunt prea multe personaje şi noi nu avem suficienţi membri în Club, că ar trebui să avem şi dubluri pentru personajele principale, dacă se îmbolnăveşte cineva de apendicită... Cine să vrea să fie dublură? Cine să accepte să se chinuiască atâta cu un rol pentru ca până la urmă să nu aibă ocazia să-l joace pe scenă?

- Ştiu, dar totuşi...

- Apoi, Freddie a spus că o să ne coste mult o piesă de epocă, vom avea nevoie de costume şi decoruri, iar Clubul nu-şi permite. Asta-i o prostie, pentru că o să ne recuperăm banii, şi o să mai şi rămână, din vânzarea biletelor.

- Dacă vă faceţi reclamă în presa locală.

- Da, aşa am spus şi eu şi toată lumea a fost de acord. Oamenii s-au săturat de comedii contemporane, dar se vor îngrămădi să vadă o piesă ca „Diligenţa de Mulberry“.

Nu se întâmpla prea des ca Delia să aibă chef de vorbă. Esther se bucura de schimbare; se întreba de ce oare fiica ei pendula între două extreme. De ce dacă putea să fie veselă şi comunicativă, nu era aşa mai des? Cât de bine i-ar fi ei înseşi!

Poate Bernard avea dreptate, poate Delia ar trebui să-şi găsească ceva util de făcut. Ar fi trebuit ca ea, Esther, să insiste ca fiica ei să se specializeze în ceva.

Delia continuă să vorbească pe tot parcursul cinei. Abia spre sfârşit apucă şi Esther să strecoare câteva vorbe:

- Se mută cineva la Fairways.

- Interesant! exclamă Delia. Cum sunt?

Esther ezită. Era zăpăcită complet asupra a ceea ce ştia de fapt despre familia Winter şi ceea ce fusese simplă fantezie... Şi ar fi fost de prisos să încerce să-i explice Deliei gluma, pentru că ea nu ar fi înțeles. Ar fi considerat totul o copilărie prostească. Era într-adevăr o copilărie, dar astfel de lucruri au farmecul lor. Lui Esther îi părea rău că fiica ei nu se poate amuza cu astfel de copilării prosteşti.

- Cum sunt? repetă Delia.

Esther nu răspunse. Din fericire, Delia deduse din tăcerea ei că nu ştia.

- Mă întreb cum sunt. Mă întreb dacă joacă golf. Poate vor intra ca membri în Clubul nostru Dramatic. Avem nevoie de bărbați.

- Dar nu există... începu Esther, dar se opri.

- Ce nu există?

- Nu ştim dacă există un domn Winter.

- Winter? Aşa îi cheamă?

- Da, aşa cred, ezită Esther.

- Cine ți-a spus? dori Delia să știe.

Esther nu dorea să răspundă nici la această întrebare, așa că se ridică și începu să strângă masa. De fapt, încerca să povestească Deliei cât mai puține lucruri despre Meg și Bernard, reciproca fiind de asemenea valabilă. Nu prea se aveau bine unii cu alții și situația era mereu tensionată. Esther știa că un singur cuvânt de ar mai fi scos și Delia nu ar mai fi lăsat-o până nu ar fi dat de cap întregii probleme. Charles obișnuia să spună că fiica lor cea mare ar fi făcut avere în Barou.

- Ce știi despre familia Winter? întrebă Delia urmându-și mama în bucătărie.

- Mai nimic, răspunse Esther. Era perfect adevărat. Ce știa ea de fapt despre noii ei vecini?

- Asta înseamnă că știi ceva. Ai zis că nu există un domn Winter. De unde știi asta?

Pe Esther începuseră deja să o agaseze atâtea întrebări:

- Nu am spus așa ceva. Am spus că nu știm dacă există un domn Winter. Nu are nici un rost să mă mai întrebi. Ti-am spus că nu știu. Dacă nu ai nimic altceva de făcut, poți să mă ajuți să spăl vasele.

- Bine, nu contează. Nu trebuie să-mi spui mai multe, dacă nu vrei. Aflu eu cumva. Merg mâine la Fairways și întreb dacă nu doresc să contribuie cu ceva pentru Asociația Conservatoare, sau poate pentru RSPCA ar fi mai sigur.

- Mult mai sigur, căzu Esther de acord, încercând să-și ascundă un zâmbet. Liberali, socialiști, comuniști sau ce-or fi, dar iubitori de animale trebuie să fie în mod sigur, sau măcar să se prefacă a fi.

- Nu știu ce vrei să spui cu asta, declară Delia privindu-și cu

reproş mama. Nimeni nu poate suferi cruzimea la adresa bietelor animale.

***

Delia aştepta în pragul uşii la Fairways ca cineva să răspundă la sonerie. Era pe punctul de a suna din nou, nu se lăsa ea cu una cu două, când uşa se deschise şi o doamnă blondă, tânără şi elegantă apăru în cadrul ei. Purta pantaloni vişinii şi un pulovăr subţire, bleu, combinaţie surprinzătoare, dar care o prindea foarte bine.

- Doamna Winter? întrebă Delia, care se asigurase de corectitudinea numelui întrebându-l pe lăptar.

- Da.

- Bună ziua! îmi cer scuze că vă deranjez, acum când de-abia v-aţi mutat... am venit să vă întreb dacă nu aţi dori să contribuiţi cu ceva pentru RSPCA.

- Oh... ba da... bineînţeles, ezitarea era evidentă în vocea femeii. Apoi îi aruncă o privire Deliei şi adăugă pe un ton mai cald. Poftiţi înăuntru, vă rog!

Casa fusese renovată, aşa că era normal ca orice vizitator să exclame surprins:

- Oh, ce diferenţă! Casa e de nerecunoscut. Nu am mai trecut pe aici de când proprietatea aparţinea bătrânului colonel Rutherford. Era de-a dreptul deprimant, întunecat şi mohorât, cu capete de cerbi pe pereţi.

- Era într-adevăr îngrozitoare, fu de acord doamna Winter. Nu aş fi cumpărat un astfel de loc, dar colonelul a fost unchiul soţului meu şi i-a lăsat lui George casa prin testament. Iniţial am vrut să o vindem, dar nimeni nu a vrut să o cumpere. A stat goală ani de zile. După ce a murit George, am venit să văd ce ar fi de făcut şi am decis că aş putea să-i dau o nouă faţă.

- Şi într-adevăr aţi reuşit!

- Da! A fost mult de muncă, de la băi până la redecorarea completă a tuturor camerelor...

Vorbind, doamna Winter o condusese pe Delia în ceea ce odată fusese sufrageria colonelului, o cameră mare, goală şi întunecată, cu tablouri reprezentând bătălii sângeroase pe pereţi.

- Oh, Doamne! exclamă Delia din pragul uşii. Asta nu poate fi aceeaşi cameră!

Era într-adevăr altceva: pereţi albi, parchetul acoperit de covoare persane, un divan cu multe perne, câteva scaune confortabile şi un pian imens.

- Aceasta e camera mea de muzică, explică doamna Winter.

- Minunat!

- încă nu este gata, îi lipsesc perdelele noi...

- E perfectă. Tare mă bucur că sunteţi o persoană „muzicală".

- Nu chiar. Mă amuz câteodată cu câteva acorduri.

Această remarcă modestă nu făcu decât să sporească încântarea Deliei.

- Trebuie neapărat să te alături Clubului nostru Dramatic. Nu-i aşa? Nu e mare lucru şi noi suntem doar nişte amatori, dar ne distrăm de minune. Apropo, eu sunt Delia Musgrave, noi locuim la Bridle House, chiar peste drum.

- Ce drăguţ! S-ar putea să dau curs ofertei tale. Eu am mai făcut actorie.

Doamna Winter o invită pe Delia să ia loc. Evident, uitase de RSPCA, iar Delia nu avea de gând să-i amintească, cel puţin pentru moment. Animalele îşi făcuseră datoria în a o introduce în casa noilor veniţi şi era prima vizitatoare! se gândi ea

triumfătoare. Toată lumea o să vrea să o audă povestind despre cine locuieşte acum la Fairways.

Până acum, Delia nu aflase mare lucru despre doamna Winter. Era esențial ca întrevederea să continue.

- Ai mai făcut actorie? întrebă Delia.

- Din când în când. Dar nu ştiu dacă voi putea aduce o contribuție prea însemnată la Clubul Dramatic. Nu o să pot ieşi după-amiezile, în timpul vacanței.

- Aveți copii?

- Oh, Doamne, nu! Am un nepoțel care vine să stea cu mine şi nu-l pot lăsa singur. Să-ți spun sincer, nu prea aştept cu nerăbdare sosirea lui, nu mă prea pricep la copii, dar nu am putut să refuz. Vezi dumneata, sora mea a suferit o operație, iar cumnatul meu e plecat mai tot timpul cu afaceri. Nu puteau să lase un copil mic singur în apartamentul lor din Londra. Aşa că va trebui să am eu grijă de el până când mama lui se va face bine. Oftă şi adăugă: Cristopher e un copil dificil.

Aşezată picior peste picior şi cu un portțigaret suspendat elegant între două degete la nivelul buclelor blonde, doamna Winter deborda de gingăşie.

- Tare mă bucur că ai venit, spuse. Sunt atâtea de făcut încât am muncit ca un sclav zilele astea. Vizita dumitale este o scuză minunată pentru a-mi mai trage sufletul. Povesteşte-mi câte ceva despre Sheperdsford, domnişoară Musgrave. Să-mi placă sau nu?

- Nu sunt prea multe de spus. Mă tem că e un orăşel cam plictisitor, dar există câțiva oameni interesanți. încercăm să-l animăm pe cât posibil. Există un teren de golf şi un club de bridge, dar acesta funcționează numai iarna, plus că se mai organizează câte un cocteil din când în când. Nu avem cinema,

pentru a vedea un film trebuie să mergi cu maşina cam şase mile până la Ernleigh. Şi mai e Clubul Dramatic, de care ți-am spus.

- O să vreau să mă alătur şi eu, dacă mă primesc.

- Toată lumea va fi încântată!

- Pentru că sunt nou-venită, presupun, zâmbi doamna Winter.

- Nu numai de-asta, declară Delia ridicându-se. Era încântată că păşise cu dreptul în relația cu noua ei vecină. Ar fi fost o greşeală să stea prea mult.

- Oh, nu pleca. Eşti primul meu musafir. Trebuie să bem un pahar de sherry împreună şi să-mi urezi noroc.

Capitolul 3

Când Delia se întoarse cu atâtea lucruri de povestit, fu dezamăgită să nu găsească pe nimeni acasă... apoi îşi aminti că Esther plecase să ia ceaiul cu lady Steyne. Aşa că scoase manuscrisul de la „Diligenţa de Mulberry" şi se puse pe studiat. Ştiuse dinainte că va avea mult de învăţat, dar realitatea se dovedi încă şi mai solicitantă decât îşi închipuise. Angela era o tânără vorbăreaţă, apărea în aproape toate scenele şi sporovăia încontinuu. Delia se îngrozi când realiză la ce se înhămase. Avu chiar impulsul de a-l suna pe Freddie să-l anunţe că nu face faţă. îi va lua ore întregi, zile, săptămâni... Şi totuşi, ce satisfacţie va avea atunci când totul va fi dus la bun sfârşit! Nu mai jucase niciodată un rol principal. Se imagină îmbrăcată în costumele atrăgătoare de epocă, jucând cel mai important personaj al piesei, făcând reverenţe în faţa publicului care aplauda la scenă deschisă... Angela era genul de personaj căruia i se potriveau reverenţele. Delia făcu o încercare în faţa oglinzii şi decise că nu e rău deloc.

între timp, Esther lua ceaiul cu lady Steine, în salonul acesteia. Acest ritual avea loc frecvent. Deşi Esther era mult mai tânără decât distinsa doamnă, erau foarte bune prietene. Atmosfera de la Underwoods era caldă şi primitoare, iar domnişoara Penney, doamna de companie a ladyei Steyne, era şi ea pe placul lui Esther.

Discutară despre vreme, apoi Esther aduse vorba de fiica ei cea mică.

- Draga de Rose! exclamă lady Steyne. Cu greu îmi vine a crede cât a crescut. Copiii sunt atât de emancipaţi în zilele noastre, dar Rose îşi păstrase acel aer inocent...

- Şi încă îl mai are, se mândri mama ei. La şaptesprezece ani,

Delia era foarte matură, la fel şi Meg, dar Rose e încă un copil. Eu cred că ar trebui să mai rămână un an la şcoală, dar ea nu vrea. Toate prietenele ei se întorc acasă la sfârşitul trimestrului.

- Va fi minunat s-o ai lângă tine.

- Da, într-adevăr.

- Ei ce îi place să facă? întrebă domnişoara Penney.

Lui Esther îi fu puţin cam greu să răspundă la această întrebare.

- îi plac jocurile, actoria... S-a descurcat foarte bine în rolul Rosalindei... Desenează şi pictează. Nimic din toate astea nu-i va ajuta prea mult în viaţă, îmi pare rău că trebuie să recunosc. Dar cu toate astea, nu aş schimba nici măcar un fir de păr din capul ei.

- Nu, bineînţeles că nu, căzu lady Steyne de acord. Am trăi într-o lume foarte mohorâtă dacă toată lumea ar fi la fel. Trebuie neapărat să o aduci la ceai, într-o zi. Asta bineînţeles, dacă nu ar fi prea plictisitor pentru ea.

- în nici un caz. Rose a mea nu se plictiseşte niciodată. Ei îi place să facă absolut orice.

Discuţia stagnă câteva momente, apoi schimbară subiectul.

- O să-i faci o vizită doamnei Winter, presupun, spuse lady Steyne.

- Presupun că trebuie, aprobă Esther. Delia vrea să mă duc. Eu aş mai aştepta puţin până mai aflăm ce fel de om este. Ştiţi cumva ceva despre ea?

- Doar că soţul ei, George, a fost nepotul colonelului Rutherford şi fiind singura rudă, lui i-a lăsat bătrânul proprietatea când a murit.

- Vă pot spune eu câte ceva despre doamna Winter, interveni domnişoara Penney.

- Serios? exclamă lady Steyne. Penney ştie tot. Ce m-aş face

fără ea!

Esther ştia foarte bine acest lucru. Domnişoara Penney nu era o frumusețe, dar pentru cea care o angajase valora greutatea ei în aur. Era absolut indispensabilă.

-Spune-ne, draga mea! Unde ai cunoscut-o pe doamna Winter?

- S-a întâmplat acum câțiva ani, pe vremea când lucram pentru doamna MacBrayne. Bineînțeles, ea nu a purtat niciodată o discuție directă cu mine, dar am aflat destule lucruri de la alte persoane.

- Continuă, Penney. Lady Steyne ştia că domnişoara Penney trebuia mânată de la spate ca să vorbească. Familia la care lucrase înainte avusese de la ea pretenția să se facă utilă şi să nu vorbească prea mult.

- Sora doamnei Winter, doamna Poulton, era prietenă cu doamna MacBrayne. Ea şi soțul ei jucau bridge, dar nu puteau ieşi din casă după-amiaza decât dacă găseau pe cineva să stea cu cel mic.

-Aşa că te ocupai tu de această problemă.

-Cristopher era o dulceață de copil. Nu mi-a dat niciodată bătăi de cap. Aş putea spune chiar că îmi făcea plăcere să petrec timp în apartamentul familiei Poulton.

Pe Esther o interesa însă noua ei vecină:

-Spune-ne despre doamna Winter.

-Păi să vedem: e înaltă şi slabă, blondă, o cheamă Eulalie...

- Este o persoană plăcută? întrebă Esther cu oarecare îngrijorare.

Lady Steyne izbucni în râs.

- Dar este important. Locuim foarte aproape una de cealaltă.

- N-aş spune că este genul tău de persoană, răspunse domnişoara Penney cu prudență. Dar nu văd nici un motiv să nu

fii amabilă cu ea. Probabil viața în orășelul nostru i se va părea plictisitoare. A călătorit mult. A moştenit o avere de la o mătuşă bătrână. L-a întâlnit pe domnul Winter în California, unde acesta era plecat într-o cură de sănătate. Se spune că acolo clima e foarte blândă. După ce s-au căsătorit, s-au întors în țară, lucru nu foarte înțelept.

- Şi el a murit?

- Da. Era bătrân, mult mai în vârstă decât soția lui şi mereu bolnav. în familia MacBrayne se vorbea adesea despre asta şi nu cu prea multă amabilitate.

- Presupun că o considerau pe ea vinovată de moartea soțului.

- Păi, da... Doamna MacBrayne avea darul de a exagera.

Esther consideră că la acest nivel al discuției poate strecura o întrebare despre Edward, fiul vitreg al ladyei Steyne. Era un subiect mai delicat, având în vedere că el fusese logodit cu Barbie France, o nepoată de-a lor, şi logodna fusese ruptă. Se pare însă că Barbie fusese cea care se purtase urât. Aşa susțineau unii, dar Esther nu ştia.

- Edward a renunțat la postul de la Londra, sună răspunsul. Acum stă cu noi până îşi găseşte altceva.

Atât şi nimic mai mult. Esther nu insistă. Se ridică să plece.

- Ai putea să mă duci şi pe mine? îndrăzni domnişoara Penney. Am câteva comisioane de făcut în Sheperdsford. Dacă nu deranjez...

- Nici un deranj.

- Trebuie să recunosc că am apelat la un mic tertip, mărturisi domnişoara Penney urcându-se în maşină. Am într-adevăr de dus un pachet în Sheperdsford, dar nimic urgent, care să nu sufere amânare până mâine. Am vrut de fapt să discut ceva

cu tine, doamnă Musgrave.

- Sigur că da. Spune.

Domnişoara Penney îşi luă inima în dinţi şi începu:

- Mi-aş dori ca domnul Edward să-şi găsească ceva de făcut. A avut un post foarte bun la Londra, dar nu i-a plăcut, apoi i s-a oferit unul în Kenya şi l-a refuzat. Din păcate, domnul Edward are din ce trăi. Ştiu că sună ciudat, dar dumneata ştii ce vreau să spun.

- Aşa este, aprobă Esther.

- Are un apartament foarte confortabil în Chelsea şi locuieşte acolo mai tot timpul, dar acum este cald la Londra, aşa că preferă să stea la Underwoods şi să piardă vremea. Acest lucru o îngrijorează pe lady Steyne foarte mult. Nu-i prea plac discuţiile despre Edward.

- Am realizat acest lucru. Poate nu ar fi trebuit să-i menţionez numele, dar mi s-ar fi părut impropriu să nu o fac.

- A fost un lucru firesc să întrebi şi sunt convinsă că lady Steyne nu a fost în nici un fel deranjată de subiect. Doar că nu-i place să vorbească despre asta. Presupun că ştii că el şi Barbie au fost logodiţi. S-a vorbit mult, nu? Oricum, după numai câteva zile de la logodnă, Barbie şi-a dat seama de greşeala pe care ar fi comis-o. Nu se putea căsători cu el. Nu pot să-ţi spun motivul, e mai complicat. Unii ar spune că a fost un lucru minor, dar eu am înţeles, la fel şi lady Steyne. Vezi dumneata, e o chestiune de principiu.

- înţeleg, spuse Esther cu jumătate de gură. Nu înţelegea, cum ar fi putut să înţeleagă.

- Nu ţi-aş fi spus asta, continuă domnişoara Penney, doar că oamenii vorbesc cum că ar fi fost vina fetei şi că ea s-ar fi purtat urât... şi mie nu-mi place lucrul ăsta. Până la urmă, oricine

trebuie să fie de acord că logodită fiind cu cineva şi realizând greşeala pe care ai comite-o, cel mai corect ar fi să fii sinceră cu respectivul şi să rupi relația într-un mod civilizat.

- Da, bineînțeles.

- Probabil ai auzit că Barbie s-a căsătorit cu căpitanul Buckland.

- Da, am citit în ziare.

- Dar nu acesta a fost motivul despărțirii, explică domnişoara Penney. Adică Barbie l-a cunoscut pe căpitan la sora acestuia în Scoția, la ceva timp după ce a rupt logodna cu domnul Edward.

- înțeleg! spuse Esther. De data asta, chiar înțelegea. Mă bucur că mi-ai spus. Dacă mai aud vreo discuție pe această temă, pot să lămuresc situația. Presupun că asta doreşti să fac.

- Da, într-adevăr, declară domnişoara Penney cu un oftat de uşurare. Dumneata poți lămuri totul foarte repede, în câteva cuvinte. Pentru noi, nu este atât de simplu. Ai putea spune că motivul rupturii a fost „incompatibilitate de caracter“, nu?

Esther fu de acord.

Cum rezultatul discuției era mai mult decât satisfăcător, domnişoara Penney schimbă subiectul:

- Povesteşte-mi despre Margaret. Fiica dumitale este una dintre cele mai încântătoare ființe pe care le cunosc.

Ce mamă ar fi rezistat unui astfel de compliment? Esther în nici un caz. Subiectul Margaret şi casa ei cea nouă le ocupă tot drumul până la Sheperdsford.

***

Margaret Warren îşi iubea căsuța cea nouă. Ea şi Bernard o ridicaseră din temelii. O văzuseră cum prinde contur sub ochii lor: pereții, acoperişul, veranda. Era exact aşa cum şi-o doriseră.

în sfârşit era gata, dotată cu tot ceea ce şi-ar fi putut dori o femeie. Avuseseră noroc cu mobila, căci ajunseseră la acest stadiu tocmai în perioada în care Esther se muta de la Highfold la Bridle House şi se găsiseră o grămadă de „mărunţişuri" pentru căsuţa lor. Astfel, puţin câte puţin, se adunaseră toate lucrurile necesare.

Margaret era una dintre cele mai norocoase tinere soţii din Richmond Terrace. Soţul ei nu trebuia să prindă trenul de dimineaţă către oraş. El îşi avea biroul în Ernleigh, la doar şase mile distanţă. Câteodată, dacă nu avea mult de lucru, chiar se întorcea acasă pentru masa de prânz. Dar acest lucru nu se întâmpla prea des. „Warren, Baynes & Warren" era o firmă binecunoscută în tot districtul, ale cărei temelii fuseseră puse de tatăl lui Bernard. După moartea lui, rămăsese pe mâna celorlalţi doi parteneri.

Unele voci considerau că Bernard se iroseşte într-un orăşel ca Ernleigh şi ar fi putut cu mult succes să se stabilească în Londra, dar el nu era de acord. îi plăcea la ţară, cunoştea pe toată lumea pe o arie de mile întregi şi se interesa de fiecare în parte. Foarte probabil ar fi câştigat mai bine la Londra, dar banii nu erau totul. Margaret era în totalitate de acord cu el. Şi ei îi plăcea mult în Sheperdsford şi bineînţeles faptul că era aproape de mama ei era un mare avantaj.

Margaret terminase de pregătit masa şi freca de zor plita maşinii de gătit când se auzi soneria. Cine ar putea să fie? Evident, nici Sylvia, nici Joan. Ele ar fi intrat fără să mai sune. Poate era vreun comis-voiajor.

Era un bărbat, dar în mod evident nu unul cu lucruri de vânzare. Margaret deveni brusc conştientă de ţinuta neglijentă şi plină de funingine pe care o afişa.

- Oh, exclamă deznădăjduită, curățam plita... Credeam că e cineva cu ceva de vânzare...

Nu-i stătea în fire lui Margaret să se piardă aşa, dar fusese luată prin surprindere.

- Nu mă cunoşti, spuse bărbatul zâmbind.

- Nu, răspunse Margaret. Cel mult... poate... te-am mai văzut vreodată... undeva...

- Nu, dar ai cunoscut pe cineva cu care semăn. Tatăl meu... şi al tău. Sunt fratele tău vitreg, Walter Musgrave, explică el citind uimirea pe fața ei.

- Walter!

- Da, Walter! Soțul tău mi-a scris.

De obicei, Margaret se descurca cu succes în orice situație, dar de această dată era prea mult, nu ştia ce să facă. Nu se îndoia de spusele lui, căci asemănarea era evidentă, dar cum ar trebui să primeşti un frate vitreg pe care nu l-ai mai văzut niciodată?

- Pot să intru? întrebă el.

- Oh, Doamne, bineînțeles. Unde mi-o fi capul?! Sunt doar surprinsă. Intră!

îşi scoase şorțul şi mănuşile murdare şi-l conduse în sufragerie.

- Ce cameră minunată! Şi ce privelişte superbă!

- Noi am construit-o! Casa, vreau să spun, nu priveliştea.

El se întoarse spre ea şi zâmbi. Avea un zâmbet frumos.

- Semeni mult cu tati! exclamă Margaret fără să-şi dea seama.

- Mă bucură că spui asta. Se aşeză pe scaunul ce-i fusese indicat şi continuă: mă întrebam cum eşti.

Margaret ar fi vrut să ştie dacă era sau nu dezamăgit, dar rezistă impulsului de a întreba. Era plăcut surprinsă de persoana

lui, era drăguț. Impresia ei despre el înainte de a-l cunoaște fusese una diametral opusă. Numai „drăguț“ nu se comportase, să dispară așa și să nu dea nici un semn de viață atâția ani.

- Știu la ce te gândești. A fost foarte urât din partea mea, dar sper că voi toți mă veți ierta.

- Nu ai dat nici un semn. De ce nu ai scris?

- Oh, e o poveste lungă. Foarte greu de explicat. Nu știu dacă te-aș putea face să înțelegi.

- Ai putea încerca, nu?

Povestea lui Walter suna cam așa:

- Totul a început când am aflat că tata s-a logodit. Mi-a scris. Eram la Harrow. Până atunci, însemnasem totul unul pentru celălalt, îmi fusese mai mult un frate mai mare decât un tată. îmi înțelegea toate problemele și râdeam împreună la poante de-ale mele de la școală. Așteptam cu nerăbdare vacanțele, mergeam la vânătoare și la pescuit... ce mai: făceam de toate împreună. Eu îl idolatrizam și știam că nu are nici un alt interes în afară de mine. Așa că vestea logodnei lui cu o fată nu mult mai mare decât mine a căzut ca o bombă. De la bun început am fost pornit să nu o plac cu nici un chip, iar când am venit la Highfold și i-am văzut împreună a fost mai mult decât aș fi putut suporta. Știu că sună foarte urât, dar dacă nu ar fi arătat atât de fericiți împreună poate nu m-ar fi deranjat atât de mult. Sau dacă ea n-ar fi fost atât de tânără și de atrăgătoare. Pentru mine era un chin să-l văd pe tata îndrăgostit până peste cap. Walter făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Ea se purta încântător cu mine, dar eu eram atât de gelos și de plin de resentimente încât îi răspundeam cum nu se putea mai urât. Nu te mai plictisesc cu detalii. într-o seară, ne-am certat rău de tot și am decis să plec. Am decis ca din acel moment să devin independent, să stau pe propriile mele

picioare, să nu mai iau un peni de la tata, aşa că în loc să merg la Cambridge ca să studiez medicina, mi-am făcut bagajele şi am plecat. Ştiam că acest lucru o să-l facă pe tata să sufere îngrozitor, dar vroiam să fie răzbunarea mea, pentru că mă rănise atât de tare. Nu e o poveste prea plăcută, nu?

- Nu, răspunse Margaret grav. A fost foarte urât din partea ta, dar cred că aş putea înțelege.

- Eram convins că mă pot descurca de unul singur fără prea mari probleme. Eram tânăr şi în putere, nu mă deranja ideea de a munci din greu. Am ajuns în Cape Town fără un ban în buzunar şi m-am angajat la docuri. Muncă grea, mult peste ce m-aş fi aşteptat. Locuiam într-o baracă sordidă, asta era tot ce-mi permiteam. Apoi am reuşit să-mi găsesc o slujbă într-un garaj, cu doi tipi care-şi deschiseseră o afacere proprie. Lucrurile mergeau spre bine, când unul dintre ei a fugit cu banii şi ne-a lăsat cu ochii în soare. După aceea am încercat tot felul de slujbe, dar norocul mă ocolea cu încăpățânare. Am reuşit la un moment dat să strâng nişte bani şi să cumpăr împreună cu încă un tip o livadă de portocali. La început a mers bine, dar după un an prost, totul s-a dus de râpă. A trebuit s-o iau din nou de la zero. Nu vreau să te plictisesc, vreau doar să înțelegi că nu mi-a fost deloc uşor. Ideea mea era să-mi găsesc o slujbă decentă, să-i scriu tatei, să-i demonstrez că pot să stau pe propriile mele picioare. în nici un caz nu i-aş fi scris să-i spun că sunt falit. De aceea nu a primit nici un semn de viață de la mine.

- Da, înțeleg. Totuşi, e păcat...

- Bineînțeles că e păcat, dar eu tot furios şi plin de resentimente eram. E foarte greu să treci prin viață purtând o mare greutate pe umeri. Nu aveam nici un prieten. M-am angajat din nou la docuri, acolo îți poți găsi oricând de lucru

dacă eşti dispus să pui osul la muncă. Acolo, în barăcile alea, locuia şi un zdrahon de om, fără prea multă carte, pe care nu-l puteam suferi. într-o zi mi-am pierdut cumpătul şi m-am luat în gură cu el. Proastă idee, având în vedere că era de trei ori cât mine. Am ajuns în spital. Am stat internat mai bine de o lună.

- Oh, bietul de tine! exclamă Margaret.

- A fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, zâmbi Walter. în toţi acei ani fusesem atât de preocupat să supravieţuiesc, încât nu îmi oferisem răgazul de a cântări cum trebuie lucrurile. în spital, am avut tot timpul din lume. Mi-am dat seama cât de prost fusesem. în patul de lângă mine era un tânăr, Hallsey. Vorbeam mult, i-am povestit câte ceva despre mine. Mi-a oferit o slujbă. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. El şi cu fratele lui aveau o mică fermă, cu livezi şi grădini de zarzavat. Făceau conserve de fructe şi legume şi le exportau. Era o afacere înfloritoare. Mi se schimbase brusc norocul. Bineînţeles, a trebuit să învăţ totul de la zero, dar asta era cea mai mică problemă. M-am pus pe treabă. Fraţii Hallsey s-au purtat foarte frumos cu mine...

- Hallsey!? exclamă Margaret, surprinsă. Cumpăr produsele lor ori de câte ori am ocazia.

-Aşa şi trebuie, zâmbi Walter. Hallsey sunt cei mai buni. O să-ţi trimit un pachet cu de toate când ajung acasă.

-Acasă? Dar... casa ta nu e aici?

- Nici vorbă. M-am stabilit acolo definitiv. Am o slujbă excelentă la Hallsey, sunt administrator, am căsuţa mea pe proprietate.

- Te-ai „aranjat“, recunoscu Margaret. Urmară câteva secunde de tăcere, apoi adăugă: Oh, Walter, de i-ai fi scris tatei! A vrut să te vadă când era bolnav!

- N-am ştiut de boala lui. Am vrut să-i scriu când îmi făcusem un rost la Hallsey, dar nu era o scrisoare uşor de compus şi am tot amânat-o. Ştiu că e o scuză jalnică, dar reuşeam cu uşurinţă să-mi ocup timpul cu treburi. Abia când mi s-a oferit postul de administrator, m-am aşezat la birou şi am scris. Când soţul tău mi-a răspuns şi am aflat că tata a murit, nu-ţi poţi închipui şocul pe care l-am trăit. La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Mă vedeam întorcându-mă la Highfold, mândru că m-am realizat singur. îmi dau seama acum că am greşit.

Margaret nu-l putea contrazice.

- Soţul tău mi-a trimis o scrisoare foarte amabilă, Margaret, mult mai amabilă decât aş fi meritat.

Margaret văzuse scrisoarea, de fapt ajutase la compunerea ei, dar nu-i destăinui lui acest lucru.

- Foarte amabilă, repetă Walter. Tocmai din acest motiv am hotărât să vin întâi la voi, la tine şi la soţul tău, pentru a afla cum stau lucrurile şi abia apoi să merg să-i întâlnesc pe ceilalţi. Eu mă descurc binişor acum, aş putea chiar să o ajut pe mama ta, dacă vrea să se întoarcă la Highfold.

- Nu vrea. E foarte fericită la Briddle House şi cred că se descurcă bine cu banii, Bernard ştie mai multe despre asta.

- Crezi că mama ta mă va ierta?

- Mami nu ar face greşeala să nu te ierte, declară Margaret fără ezitare.

- Adică, mă va ierta dacă îi explic şi-i povestesc prin ce-am trecut?

- Nu.

- Nu înţeleg.

- E foarte simplu. Nu suntem noi în măsură să judecăm ce e bine şi ce e rău. Dacă omului îi pare rău şi arată acest lucru,

trebuie iertat.

Walter digeră aceste cuvinte în linişte. Căpătau cu atât mai mare importanță venind din partea unei ființe dulci şi calde precum această încântătoare soră mai mică pe care îi era dat să o descopere. Se purtase foarte urât, dar îi părea rău şi exprima acest lucru, aşa că va fi iertat.

- Rămâi la masă, nu, Walter?

- Dacă nu deranjez...

- Nici un deranj. Trebuie să apară şi Bernard, o să ai ocazia să-l cunoşti.

- Mi-ar face mare plăcere.

Masa fu într-adevăr o plăcere: mâncăruri gustoase şi servite impecabil, atmosferă degajată şi discuție prietenească. La sfârşit, Margaret îi lăsă pe cei doi bărbați singuri. Walter povesti din nou totul şi repetă oferta de ajutor financiar.

- Foarte frumos din partea ta, aprecie Bernard. Ne descurcăm deocamdată, dar s-ar putea să vină momentul în care să ne bucurăm şi să primim cu recunoştință o astfel de ofertă. Highfold înghite o groază de bani. Sper că o vom vinde curând, dar până atunci trebuie întreținută.

Discuția continuă. Erau mai multe probleme de lămurit. Walter nu se întorsese în Anglia doar pentru a-şi întâlni familia, avea şi afaceri de rezolvat, contracte de încheiat cu supermarketuri importante din Bristol, Birmingham, Liverpool, Glasgow. în calitatea sa de administrator la Hallsey, Walter avea autoritatea necesară să negocieze de pe picior de egalitate cu orice eventual partener de afaceri al firmei. Bernard îl asculta cu interes. Ca şi Margaret pornise de la a-l privi pe cumnatul său cu oarecare suspiciune, dar ajunsese să-l placă. Walter vorbea cu pasiune despre ceea ce făcea, lucru care câştigă respectul lui

Bernard.

- Sper să ai timp de petrecut la Sheperdsford. Să te întâlneşti cu familia şi să cunoşti câte puțin pe fiecare în parte.

Walter abrobă din cap.

- Da, neapărat! Stau două zile acum, dar o să mă întorc pentru alte câteva zile după ce trec pe acasă cu contractele încheiate. Stau la hanul de pe malul râului, „Owl". Mă puteți contacta oricând acolo.

- Când propui să mergem la Esther? O să-i anunț eu sosirea ta.

- Da, te rog. Aş putea merge mâine la ceai, dacă e OK şi cu ea. Poate îi explici tu puțin de ce nu am scris şi-i spui că-mi pare rău că m-am purtat prosteşte.

- O să-i spun câte ceva, replică Bernard cu prudență, dar cel mai bine ar fi să audă de la tine toată povestea. Nu-ți va fi greu să vorbeşti în fața ei. E o ființă foarte caldă, ca Meg a mea.

***

Bernard promisese să anunțe sosirea lui Walter la Briddle House. Şi dacă Bernard promisese, era ca şi rezolvat. Discutase şi cu Margaret şi deciseseră împreună că o vizită ar fi o idee mult mai bună decât un simplu telefon.

- Sigur că da, Bunny, îl aprobase Margaret. Fata din centrală ar asculta fiecare cuvințel şi s-ar duce vestea în tot satul cât ai zice peşte. Trec eu pe la Bridle House şi-i spun mamei.

Inițial, Esther păru realmente îngrozită. Walter venise! Walter vroia s-o vadă! Simpla idee era de-a dreptul de nesuportat. Avea cele mai urâte amintiri în ceea ce-l privea pe Walter: se purtase sub orice critică, îl făcuse pe iubitul ei Charles să sufere teribil. Cum să-l întâlnească?! Ce să-i spună?! Era foarte uşor pentru Meg să vorbească de iertare, ea nu exista nici măcar în stadiul de proiect pe vremea când Walter venise la Highfold

Park, ea nu avea cum să-şi imagineze măcar cât de oribil se purtase el atunci.

- Ştiu, mami, trebuie să fi fost de-a dreptul înfiorător!

- Nici nu-ţi poţi închipui! Nu ai cum să înțelegi ce simt eu în legătură cu lucrurile astea.

- Ba înțeleg, declară Margaret cu convingere. înțeleg, pentru că şi eu iubesc. Dacă cineva l-ar răni pe Bunny aşa, mi-ar fi aproape imposibil să iert acea persoană.

- Cred sincer că aş prefera să nu vină.

Dar Margaret era o ambasadoare desăvârşită, prezentă peripețiile bietului Walter în culori atât de sumbre, povesti câte pătimise şi cât de sincer regreta cele întâmplate, încât inima lui Esther se înmuie.

- Dacă într-adevăr regretă... începu ea pe un ton nesigur.

- Regretă sincer... pe cuvânt. îi e ruşine de cum s-a purtat şi caută să ne fie prieten.

- Oh, Doamne! Atunci trebuie! Să vină la ceai.

întâlnirea cu Walter nu fu atât de rea pe cât se temuse Esther. El sosi cu câteva minute înainte de ora stabilită. Ea ducea tava cu ceaiul pregătit în grădină.

- Dă-mi voie! Ca un adevărat gentleman, Walter îi luă tava din mâini şi o depuse cu grijă pe masă, apoi spuse: Ştii de ce am venit. Vreau să-mi cer iertare pentru toată suferința pe care am provocat-o. Vreau să fim prieteni, dacă îmi vei permite. Aş putea spune mult mai multe, dar cred că ai prefera să n-o fac.

- într-adevăr, încuviință Esther cu gravitate. Şi ea ar fi putut să spună mult mai multe, dar nu avea nici un rost să dezgroape trecutul. Singura modalitate în care s-ar putea lega o prietenie între Walter şi familia tatălui său era ca trecutul să rămână îngropat şi să se înceapă de la zero.

- Delia trebuie să vină. Rose la fel. Amândouă vor să te cunoască, dar nu e nevoie să le aşteptăm. Ia loc!

Mâna îi tremura uşor în timp ce turna ceaiul şi-i oferea oaspetelui un sandviş cald.

- Aveţi o grădină minunată, exclamă el. Ce flori frumoase!

- Suferă din cauza secetei. Le îngrijim şi noi cum putem mai bine.

Vorbiră despre vreme, despre secetă. Erau subiecte neutre, sigure.

Esther îl găsea incredibil de uşor de abordat. Extrem de diferit de Walter pe care şi-l amintea ea. Nici măcar fizionomia nu mai era aceeaşi: de la băieţelul palid şi slab, acum stătea în faţa ei un bărbat bine făcut, bronzat, o prezenţă agreabilă, prietenoasă, foarte sociabilă. Era aproape de necrezut că era vorba de aceeaşi persoană.

Margaret spusese despre el că e „ca tati" şi în mod sigur dorise cu aceste vorbe să aducă o bilă albă în favoarea lui, dar Esther nu o luase deloc aşa. Ideea unei posibile comparaţii cu Charles îi fusese de nesuferit. Acum însă, asemănarea se dovedi de netăgăduit, avea ceva atât de familiar în felul în care i se rida faţa, mai ales la colţurile ochilor, atunci când râdea!

Ajunseseră să discute despre planurile de afaceri ale lui Walter şi despre speranţa lui că totul va merge bine şi-şi va putea permite un weekend prelungit în Sheperdsford înainte de a părăsi ţara. Mai adăugă că vorbise cu proprietarul hanului şi aranjase un picnic în familie pentru duminică. Nu era nimic stabilit definitiv, bineînţeles, dar spera că vor veni cu toţii.

- Da, sigur. Ar fi frumos. Duminica e zi de lucru pentru mine. Fata mea în casă, Flo, nu vine duminica şi eu trebuie să mă trezesc devreme şi să pregătesc totul pentru prânz înainte de a

pleca la biserică. E minunat când ieşim undeva şi nu mă mai ocup eu de toate. Plus că va fi o plăcere să ne întâlnim din nou, adăugă cu un zâmbet încântător.

Walter ştiu în acest moment că fusese iertat.

- Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Musgrave.

- Mai bine mi-ai spune Esther. Dacă vrei, desigur. Bernard s-a obişnuit deja.

- Mulțumesc, foarte amabil din partea ta, Esther!

Când se întoarseră fetele, lucrurile continuară să evolueze spre bine. Rose era încântată la culme de fratele ei vitreg şi pălăvrăgea cu el de parcă îl cunoştea de o viață. Până şi Delia ieşi din carapace şi-i povesti despre Clubul Dramatic şi depre rolul ei în viitoarea piesă.

Walter le arătă poze cu proprietatea Hallsey şi căsuța lui cu verandă. Erau locuri într-adevăr frumoase, senine, însorite, cu oameni zâmbitori şi flori minunate. Veni apoi rândul fetelor să scoată pozele de familie. Esther încercă să evite acest lucru, spunând că nu dorea să-l plictisească, dar Walter se uita cu interes la fiecare poză în parte. Era albumul lui Charles. Esther hotărâse să-l ierte pe fiul ei vitreg, dar nu putea suporta să-i vadă pe cei trei râzând şi discutând vrute şi nevrute, cu albumul între ei. Era mult prea mult şi mult prea repede pentru ea. Ştia că e un sentiment „greşit", că atunci când ierți trebuie să ierți complet şi fără rezerve, dar nu se putea stăpâni. Delia şi Rose nu ştiau ce chin îndurase tatăl lor din pricina lui Walter. Nimeni care nu fusese de față nu putea înțelege. Da, era greşit şi lipsit de logică, dar le-ar fi smuls albumul din mâini şi l-ar fi ascuns cu grijă. Dorința de a „salva" prețiosul obiect era peste puterea ei de a se controla, aşa că găsi o scuză şi urcă la ea în cameră pentru a se lupta în tihnă cu aceşti demoni.

Capitolul 4

Clubul Dramatic înrola cu plăcere un nou membru, mai ales dacă era vorba de cineva cu experienţă actoricească şi talent muzical, aşa că Delia o duse pe doamna Winter la prima repetiţie pentru „Diligenţa de Mulberry“ şi o prezentă tuturor. Rolurile fuseseră deja stabilite şi un nou membru nu avea ce juca deocamdată. Bineînţeles că toată lumea fusese de acord cu participarea viitoare a Eulaliei Winter, iar Delia rămăsese încântată de succesul protejatei sale.

La repetiţie, noua membră fu invitată să stea pe canapea, alături de Freddie Stafford.

-Ai mai văzut asemenea harababură? se plânse acesta.

-Cam haotic, într-adevăr, îi dădu dreptate doamna Winter. Multe controverse, nu? Şi nimeni nu-şi ştie replicile. Tu de ce nu joci?

- Eu ar trebui să fiu producătorul. Mai sunt şi regizor, actor prim, scenarist, agent publicitar şi încă alte câteva lucruri.

- Păreţi să cam duceţi lipsă de bărbaţi, îndrăzni doamna Winter să dea glas unei constatări.

- Da. Prea puţini bărbaţi şi mult prea multe femei, asta-i problema Clubului ăsta. Am bătut tot districtul încercând să conving bărbaţi să ni se alăture, dar marea majoritate urăsc ideea de a se costuma şi a se „maimuţări“ pe scenă, aşa că n-am avut nici o şansă.

- Păcat că nu sunt bărbat!

- în nici un caz păcat! declară Freddie, privind-o admirativ din profil. Ar fi o impertinenţă din partea mea să vă întreb de unde aveţi acest colier minunat? Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

Era un colier neobişnuit, o combinație de chihlimbar, lignit şi cristal.

- E frumos, nu-i aşa? George mi-a cumpărat-o din Florența, în luna noastră de miere. George avea bun-gust!

- într-adevăr!

- Mă refer în alegerea lucrurilor...

- Eu nu, replică Freddie.

- Ar trebui să-ți vezi de treabă, în loc să pierzi vremea aici cu mine.

- Dar nu-mi pierd deloc vremea. Şi oricum, ce să produc, atâta timp cât nimeni nu ştie o replică, iar camera asta nu e deloc potrivită pentru ce-am vrea noi să facem.

- Mă întrebam, spuse Eulalie. Am o cameră de muzică la Fairways. E destul de mare şi nu există prea multă mobilă în ea, aşa că v-ați putea desfăşura în voie. V-o ofer cu plăcere pentru repetiții.

- Edna Blake ar lua-o drept o insultă personală.

- Deci nu putem...

- Ba cum să nu. Puțin îmi pasă ce zice Edna Blake.

- Dacă vă părăseşte sau...

- N-avem noi norocul ăsta, declară Freddie. Ne-am descurca de zeci de ori mai bine fără ea şi toanele ei. Dacă vorbiți serios, în legătură cu camera, accept aici şi acum!

- Veniți s-o vedeți.

- Când aş putea să vin?

- Când doreşti. Mâine?

- Târziu, după cină. Lucrez în timpul zilei.

- Duminica?

- Duminica e cea mai ocupată zi a săptămânii.

- Freddie! îl interpelă Delia apărând brusc la doi paşi de ei. Freddie, ce naiba faci? E o harababură totală.

- Văd!

- Păi, de ce nu vii să pui lucrurile la punct? Ar trebui să produci piesa asta, nu?

- Da. Freddie se sprijini de spătarul canapelei, picior peste picior. Eu produc piesa asta şi am metoda mea. întâi observ ce face toată lumea, observ cu mare atenţie, notez toate greşelile şi abia apoi, nu mai devreme, mă ridic şi ţip. Dacă nu-ţi place metoda mea, cheamă pe altcineva.

- Ştii foarte bine că nu există altcineva.

- în acest caz, va trebui să mă suporţi pe mine, cu tot cu metoda mea, nu?

Delia fierbea deja. Ce putea să facă? Freddie era leneş şi aiurit, dar când se apuca în sfârşit de treabă, o făcea ca lumea.

- Tare mi-aş dori să existe altcineva!

- Oricum, nu-ţi doreşti mai mult decât mine! o asigură Freddie. Haide, gesticulă el. E scena de la han. Fugi cu Ralph. Nu înţeleg de ce fugi cu Ralph, probabil nu eşti în firea ta, dar dacă aşa scrie în carte!... Zise, scoase un manuscris şi citi: „Intră Angela şi Ralph, fugind de acasă“.

- Ştiu, dar nu prea înţeleg... cum ar trebui să...

- Vă descurcaţi voi cumva. Vă sugerez să intraţi frumuşel mână în mână, să măsuraţi camera din priviri ca nişte iepuri speriaţi şi să vă îmbrăţişaţi cu ardoare.

- Trebuie să plec, spuse Mark Henderson, cel care deţinea rolul lui Ralph. îmi pare nespus de rău, dar am promis că nu întârzii.

- E devreme încă.

- Ştiu, dar Joan mă aşteaptă.

- Uite cum se pierde un bărbat de treabă, îi spuse Freddie doamnei Winter. Greu de crezut, dar Mark era „falnic ca bradul“ înainte să se însoare.

Plecarea lui Mark declanşă o reacţie în lanţ. Toată lumea se uita la ceas, îşi lua la revedere şi-şi căuta hainele.

- S-a terminat? exclamă surprinsă doamna Winter.

- S-a terminat. Să fugim, vrei? Te duc cu maşina.

Delia plecă printre ultimii şi fu surprinsă să constate că protejata ei dispăruse. Era dezamăgită, pentru că aşteptase cu interes drumul de întoarcere spre casă alături de Eulalie. Să discute şi ele câte ceva despre repetiţie, despre oamenii de acolo şi să o avertizeze în legătură cu Freddie, care era drăguţ când vroia, dar toată lumea îl ştia de fustangiu notoriu.

Fusese tare încântată când noua ei prietenă avusese succesul scontat, dar acum, mergând singură spre casă, nu se simţea prea grozav. Toată lumea uitase că ea o adusese pe Eulalie, toată lumea, inclusiv Eulalie.

între timp, „fugarii“ stăteau confortabil în camera de muzică de la Fairways, cu câte o băutură caldă în mână.

- Da, e haotic la început, spunea Freddie, aşa e întotdeauna, dar nu-mi fac griji. O să fii surprinsă cum se vor prezenta lucrurile în seara premierei.

Eulalie nu-l prea credea.

- Bineînţeles, nu e treaba mea, dar am impresia că rolurile nu sunt prea bine distribuite.

- Oh, dar aşa este! Delia este irecuperabilă în rolul Angelei, dar este rândul ei să joace un rol principal. Astea-s regulile în Clubul nostru. Iar ea devine extrem de dezagreabilă când are impresia că nu-i sunt respectate drepturile. Mark era destul de bun înainte de a se căsători.

- Acum, nu mai este deloc!

- Oh, ştiu, ştiu. Nu mai întoarce şi tu cuţitul în rană! Delia îl îngrozeşte... dar cine alcineva să joace? I-ai văzut pe toţi astă seară, ai vreo sugestie?

- De ce nu ai luat tu rolul?

- Răspunsul la întrebarea asta este că Delia nu mă atrage deloc. Tăcu o secundă, apoi reluă gânditor: Oare Edward ar veni?

- Cine?

- Edward Steyne. E în oraş, stă la Underwoods cu mama lui vitregă. Oare el ne-ar fi de folos?

- Nu poate fi mai rău decât Mark.

- Asta s-ar putea să fie soluţia, Eulalie.

- Apropo, că m-am tot gândit şi am încercat să ghicesc cu ce te ocupi de ai duminicile atât de pline. Nu eşti preot, nu?

- Nu.

- Altceva nu-mi trece prin cap, declară Eulalie gânditoare.

- Mai încearcă. Eşti foarte atrăgătoare când stai pe gânduri.

- Tragi clopotele la biserică?

- Greşit din nou. Mai ai voie o dată.

- Porţi cutia milei...

- Doamne fereşte! Nu ar avea nimeni încredere în mine cu aşa ceva. Ai greşit de trei ori, nu mai primeşti premiul.

- Se face târziu şi mâine e ziua ta cea mai ocupată.

Freddie se ridică imediat. Se opri la uşă şi privi înapoi:

- Apropo, sunt secretar al Clubului de Golf. Nu se prea ridică la înălţimea misterului, nu?

în timp ce făcea puţină ordine, Eulalie zâmbea. Sheperdsford nu va fi plictisitor cum se temuse ea. Un flirt ocazional cu Freddie va face să treacă timpul într-un mod foarte agreabil.

***

Duminică promitea să fie o zi minunată, senină şi cu mult

soare. Esther se trezi devreme şi coborî să prepare micul dejun. Cânta, era fericită. Pe lângă vremea care o mulţuma, mai era şi Rose. Fetiţa ei era acasă. Bineînţeles, Esther îşi iubea toate cele trei fiice la fel de mult, dar Rose avea ceva deosebit.

Duminica, Esther se gospodărea singură la Bridle House. în restul zilelor o avea de ajutor pe Flo Bloggs, care venea pentru câteva ore zilnic. Lui Esther îi plăcea Flo: era o fată simplă, dar curată şi harnică, prietenoasă şi cu picioarele pe pământ. Mai pălăvrăgea ea vrute şi nevrute, despre unul, despre altul, dar erau lucruri lesne de iertat. Nu-şi dădea seama că anumite vorbe nu prea sunt permise. Esther râdea de idee în momentul în care Delia intră în bucătărie.

- De ce râzi? o apostrofă fiica ei.

- E o prostie, recunoscu Esther. încercam să mi-o imaginez pe Flo cu şorţ şi boneţică, serioasă şi tăcând din gură. Şi nu prea pot.

- Şi ce e amuzant în asta? Mie nu mi se pare nimic amuzant.

- Nu ştiu, pur şi simplu ideea m-a făcut să zâmbesc. Ce-aţi făcut la repetiţie?

- A fost un fiasco total. Freddie a fost într-una din fazele lui de lene totală.

- Doamna Winter s-a simţit bine?

- Aşa se pare.

Rose intră pe uşă şi se aşezară să ia micul dejun: cereale, fructe şi cafea.

Esther îi promisese ladyei Steyne să treacă pe la doamna Winter, dar spre surpriza ei, Delia era împotriva acestui lucru.

- Nu ţi-ar plăcea de ea, spuse Delia. Nu e deloc genul tău de persoană.

- Dar trebuie să fac ceva în legătură cu ea. Am putea-o

invita la ceai.

- Nu-i place ceaiul.

Esther rămase fără replică. Nu mai pomenise om să nu-i placă ceaiul.

După micul dejun, rezolvară repede cu treburile casei, apoi se retraseră în grădină. Esther citea, Rose le scria colegelor de şcoală. Stăteau de vorbă. Aveau o groază de lucruri să-şi spună. Rose îi semăna mamei sale în multe privințe: aveau aceeaşi drăgălăşenie, aceeaşi iubire de oameni.
Rose crescuse mult în aceste ultime luni, se mişca mai grațios, fața ei plinuță de copil se sculptase frumos la nivelul pomeților. Şi mai presus de toate, căpătase o atitudine demnă, extrem de încântătoare. în ciuda tuturor acestor semne de maturitate, adevărata Rose era încă un copil, inocentă şi de o veselie debordantă. Ceilalți, la şaptesprezece ani, păreau mai maturi decât ea acum. Să fie oare din cauza faptului că era mezina familiei sau exista ceva în natura ei care nu avea să îmbătrânească niciodată?

Acum că Rose se întorsese acasă definitiv, Delia nu mai vedea de ce ar trebui să mai facă ea vreo treabă prin casă. Rose nu mai era un copil, trebuia să învețe să se gospodărească, aşa că putea foarte bine să preia cele câteva îndatoriri care îi reveniseră până atunci ei, Deliei.

- Rose poate să spele vasele după micul dejun, îi spuse ea mamei ei. Poate să facă paturile şi să se ocupe de flori, nu? Vezi tu, eu trebuie să învăț rolul şi asta o să-mi umple tot timpul.

Esther căzu de acord. Poate nu era drept față de Rose, dar ştia că aceasta nu se va supăra şi este oricând de preferat ca cineva să te ajute de bunăvoie decât să întâmpini mereu proteste şi încruntături.

Scuza Deliei fusese că are de învățat rolul, ceea ce era foarte adevărat. Se închidea în fiecare dimineață în camera ei şi se lupta cu Angela, care se încăpățâna să rămână o enigmă în ciuda tuturor eforturilor ei, dar Delia nu-şi putea toca nervii toată ziua, aşa că după-amiaza mergea la Eulalie Winter. Cele două femei nu prea aveau multe în comun, dar prietenia lor înflorea repede, pentru că Delia o găsea pe Eulalie captivantă, iar Eulalie pe Delia folositoare.

Erau multe lucruri de făcut la Fairways. Deşi mereu reticentă când venea vorba de treabă prin casă, Delia îşi ajuta încântată noua prietenă: lustruia mobilă, atârna perdele şi tablouri, lucra în grădină. Dar nu munceau mereu, câteodată mergeau să se plimbe cu maşina Eulaliei. Delia se dovedi foarte utilă şi în acest domeniu, căci ştia districtul ca-n palmă. Pe Eulalie n-o interesau atât casele, cât oamenii care locuiau în ele.

- Aici este Underwoods, proprietatea ladyei Steyne. Mama o cunoaşte foarte bine. E bătrână şi nu prea iese din casă.

- Adică n-o să treacă pe la mine, completă Eulalie.

într-adevăr, exact asta încercase Delia să sugereze. Descoperise foarte repede că noua ei prietenă e foarte perspicace şi că era foarte greu să-i ascunzi ceva. Era de-a dreptul alarmant câteodată, Eulalie părea a-i putea citi gândurile. Din fericire, exista o multitudine de subiecte de discuție pe care le putea aborda fără grijă. Un lucru trebuia însă menționat, Delia considera că e de datoria ei să o facă:

- Freddie este o persoană amuzantă, nu-i aşa? Multă lume are această impresie, dar nu poți crede tot ce spune.

- Asta e valabil pentru oricine, declară solemn Eulalie.

- Da, sigur că da. Vreau doar să spun că se împrieteneşte foarte repede şi apoi se răcesc relațiile la fel de repede. El şi

Helen Carruthers au fost foarte apropiați o vreme, şi înaintea ei au mai fost şi alte fete... Aşa e Freddie.

Era greu să nu râzi la asemenea avertisment, dar cumva, Eulalie reuşi. Mai reuşi să şi răspundă cu seriozitate că se va păzi cu străşnicie de mrejele domnului Stafford.

într-o după-amiază, Delia o găsi pe Eulalie întinsă într-un hamac în grădină. Se aşeză şi ea pe un covoraş pe iarbă. Discutară despre călătoriile Eulaliei. Deliei i-ar fi plăcut să plece din Sheperdsford, era una din marile ei frustrări. Ca o pasăre în colivie se simțise şi Eulalie, până când mătuşa ei murise şi o lăsase moştenitoare. Atunci putuse să plece în lume. Delia pusese întrebarea în legătură cu mătuşa, dar i se răspunsese monosilabic. O vreme tăcură amândouă, apoi Eulalie schimbă subiectul:

- Trebuie să te apuci să-ți înveți rolul!

- Rolul?

- Da, ceilalți îşi ştiu replicile aproape perfect. Sincer, Delia, trebuie să te apuci serios de treabă. Te avertizez pentru binele tău. Freddie începe să se sature...

- Freddie e îngrozitor! se plânse Delia. Când sare la mine mă pierd de tot, uit chiar şi ce ştiam foarte bine. E foarte greu de învățat, am tot încercat. Nu cred că o să pot! Măcar de-ar fi rimat! E mai uşor să înveți ceva care rimează.

Eulalie îşi stăpâni cu greu zâmbetul. îi părea rău de Delia.

- Poate aş putea să te ajut eu.

- Oh, Eulalie, dacă ai putea!... Sunt aproape disperată, nu mai ştiu ce să fac...

Câteva momente, Eulalie nu răspunse. Deja regreta pe jumătate oferta pe care o făcuse, dar, deşi Delia era obositoare câteodată şi aproape lipsită de simțul umorului, îi fusese extrem

de utilă... plus că era plăcut să fii admirat, idolatrizat. Mai exista un motiv pentru care îşi oferise ajutorul, unul mai complicat şi mai puţin lăudabil: Eulalie o displăcea total pe Helen Carruthers. La început, aceasta fusese prietenoasă şi agreabilă, dar de curând avusese loc o schimbare de atitudine. Eulalie ştia foarte bine motivul, dar impoliteţea o irita oricum. Dacă Delia nu ar fi reuşit să înveţe rolul, alternativa era Helen, care de-abia aştepta să i se ofere ocazia.

- Dacă ai putea să mă asculţi tu!... Şi să mă corectezi când greşesc...

- Adu cartea! Am o copie undeva în camera de muzică. O să încercăm.

Repetară o oră şi făcură puţin progres. Eulalie aruncă deoparte cartea.

- Gata pentru azi. Mai încercăm mâine.

- Nu ştiu de ce sunt atât de proastă, să văită Delia. Desigur, ar fi mai uşor dacă ar avea vreun sens.

***

Bicicleta lui Cristopher, care urma să fie cadou de ziua lui din partea părinţilor, bloca un dulap din bucătăria de vară a Eulaliei. Respectiva jucărie o enerva la culme, nu numai pentru că stătea în drum, ci şi pentru că îi amintea continuu de sosirea copilului, moment la care se gândea cu nici o plăcere.

- De ce ai fost de acord să-l iei? o întrebă Delia într-o zi.

- M-a rugat Connie.

- Ştiu, dar de ce nu ai refuzat?

Era o întrebare perfect normală, mai ales că Delia ştia că Eulalie nu se oferea pentru oricine. După câteva momente de tăcere, Eulalie spuse:

- Connie m-a obligat să accept.

Majoritatea oamenilor ar fi lăsat lucrurile aşa, dar Delia

mirosi un posibil mister şi continuă:

- De ce să-l iei tu? O să fie o mare bătaie de cap, nu? N-o să avem pace atâta timp cât va fi aici. Şi dacă ia varicelă?

- Varicelă? De unde să ia varicelă?

- N-ai auzit? Ne-a spus Flo. E epidemie de varicelă în sat.

- Varicelă! Oh, Delia, ăsta e răspunsul!

- Răspunsul la ce?

- La rugăciunile mele. E o boală rea, dezagreabilă, şi poate avea multe complicaţii, nu?

- Nu ştiu, răspunse Delia cu îndoială. Eu am avut-o în şcoală şi parcă n-a fost aşa rău.

-Ai avut noroc, o asigură Eulalie.Varicela e un lucru rău de tot. Cum să-l expunem pe bietul Christopher unui asemenea risc? Tare mă bucur că mi-ai spus. îi scriu lui Connie de îndată.

- Adică n-o să-l mai trimită?

- Mă tem că nu. E o mare dezamăgire, dar vizita micului Cristopher va trebui amânată, sau anulată. Se aşeză degrabă la birou. Nu pleca, Delia. îmi pui şi mie scrisoarea la poştă în drum spre casă.

Delia aşteptă. Cutia poştală nu era nicidecum în drumul ei spre casă şi Eulalie ştia foarte bine. Delia însă nu protestă în nici un fel. Era un obicei al Eulaliei să considere că nu va fi refuzată, ceea ce era foarte adevărat. Dar iată că cineva îşi impusese punctul de vedere. Cum Dumnezeu o obligase Connie să accepte?

***

Repetiţiile Clubului Dramatic se ţineau acum în camera de muzică de la Fairways. Fuseseră ceva divergenţe, dar până şi Edna Blake fu nevoită să accepte faptul că era un loc mult mai potrivit scopului.

Pe lângă o gazdă excelentă, Eulalie era şi sufleor. Acum, majoritatea actorilor îşi cunoşteau replicile, până şi Delia făcea

progrese. Freddie își intrase pe deplin în rol și Eulalie îl admira sincer pentru felul în care coordona mersul lucrurilor cu o mână de fier.

Mai erau doar două săptămâni până la premieră. Piesa urma să se joace de două ori, la Consiliul Local din Sheperdsford și la Primăria din Ernleigh. Lui Freddie nu-i picase prea bine ideea, dar fusese depășit numeric.

- Cum vreți voi! Dar publicul din Ernleigh va fi mult mai critic. Sheperdsford-ul ne cunoaște, ne-au mai văzut jucând, ceilalți ne vor judeca la adevărata valoare. Și acum, sincer, nu dăm prea bine pe scenă. Voi vreți ca lumea să mai dea și bani să ne vadă.

- Eu îmi știu rolul, sări Tom Blake.

- Nu cu tine îmi fac eu griji, ci cu Delia.

- Cu mine! Am de zece ori mai multe replici decât oricine altcineva și le-am învățat aproape la perfecție.

- Da? Curios, n-am observat.

- Adică, ce vrei să insinuezi?!

- Nimic, nimic. Hai să reluăm scena asta. Dialogul cu doica. Tare și clar. Și, pentru Dumnezeu, nu te mai întoarce cu spatele la public.

Repetaseră deja scena de două ori și toată lumea se plictisise. Helen mai era pe deasupra și nervoasă. Nu numai că nu căpătase rolul principal, dar se mai și pricopsise cu afurisita asta de doică.

- Delia, ai sărit jumătate de pagină de dialog! țipă Freddie.

- Helen m-a indus în eroare.

- Nu-i adevărat! protestă incriminata.

- Ba da. Ai spus: „ O să-i frângeți inima tatălui dumneavoastră, domnișoară Angela“ și atunci eu trebuia să izbucnesc în lacrimi.

- Păcat că nu pui atâta patos şi în ceea ce joci, murmură Freddie.

Comentariul fu auzit de aproape toată lumea şi iscă hohote de râs. Delia fierbea.

- Mai greşeşte omul, când e obosit. Poate ar trebui să mergem cu toţii la culcare, sugeră Eulalie.

- Ai dreptate. Strângem!

- O să iasă destul de bine, spuse Eulalie. Ea şi Freddie rămăseseră ultimii să strângă. Lucrurile încep să prindă formă. N-am crezut! E uimitor!

-Aşa e întotdeauna. Ti-am spus. Prinde viaţă pur şi simplu. De asta merită. Comentarii?

- Păi, da. Duelul este complet neconvingător. E greu de pus în scenă, e adevărat şi destul de periculos.

- Ştiu, dar ce să facem?

- Mimează-l cumva în afara scenei. Strigăte şi zgomot de metal pe metal în culise şi apoi Giles intră plin de sânge şi se prăbuşeşte.

Freddie o privi surprins:

- Să ştii că ai dreptate. Eu de ce nu m-oi fi gândit?

- E mai uşor când priveşti din afară.

Nu era prima sugestie pe care o făcuse Eulalie şi toate fuseseră bune.

- Mai ai şi alte idei din astea?

- Nu. Dar cred că eşti cam dur cu Delia.

- Poate. A făcut progrese, nu zic nu, dar adevărul este că fata asta mă enervează la culme.

- Se vede.

- E foarte monotonă. Tu te vezi mult cu ea. Cum rezişti?

- îmi place Delia. N-ai zice, dar există ceva care o face să merite. Se aprinde repede, Freddie, şi dacă o mai provoci mult...

- Nici gând. Delia vrea foarte mult să joace Angela. O să înghită orice.

Capitolul 5

Rose decisese să facă o plimbare în acea după-amiază, să urce dealul spre Abbey Woods. Drumul nu era uşor, destul de abrupt şi pietros, bătea şi soarele, dar acum dacă plecase cu gândul de a ajunge la ruinele abaţiei din vârful dealului, nu avea să se întoarcă. Când era mică, îi era frică de această zonă, de pădure şi de „călugării negri“ de la mănăstire. Ruinele începeau să se zărească. Se opri puţin să-şi tragă sufletul şi căzu pe gânduri. într-un fel, îi părea rău că nu se mai întoarce la şcoală, fuseseră ani frumoşi la St. Elizabeth, îşi făcuse prieteni. Unii plecau la colegiu, alţii îşi găsiseră de lucru. Viitorul fiecăruia fusese hotărât într-un fel sau altul, numai al ei rămânea deocamdată nedeterminat.

Un zgomot venind de undeva de deasupra o trezi din visare. Nu era un călugăr negru, ci un tânăr ce se spijinea de ceea ce fusese cândva zidul capelei. Cu câteva secunde înainte nu era acolo. El nu o văzuse, aşa că Rose îl putea privi în voie. Se bucura de existenţa unui alt suflet în această pustietate. în acel moment, el întoarse privirea spre ea şi schiţă un gest de salut. Rose îi făcu la rândul ei cu mâna. Tânărul dispăru şi, ca prin minune, apăru la câţiva paşi de ea. Nu era atât de înalt cum şi-l închipuise privindu-l de jos, dar era bine făcut şi afişa un zâmbet prietenos.

- Frumos din partea ta să-mi faci cu mâna, spuse el.

- N-ar fi fost frumos să nu răspund la salut. Chiar dacă nu te cunosc, nu?

- în mod sigur. Faptul că nu ne cunoaştem se poate remedia imediat. Să presupunem că ne-a făcut deja cunoştinţă călugărul negru.

- Chiar există o fantomă?

- Bineînțeles. Există oameni care l-au văzut. Nu eu personal, dar poate că nu am privit cu ochii care trebuie.

Rose nu-şi putea lua ochii din ochii lui. Poate nu era cel mai înțelept lucru să stea de vorbă cu un bărbat necunoscut într-un loc pustiu, dar nu ştia cum să încheie politicos discuția.

- Trebuie să ajung acasă la ceai.

- Mai stai puțin. Dacă nu crezi în călugărul negru, mă prezint singur. Sunt Edward Steyne.

- Oh, mami o cunoaşte pe lady Steyne! răsuflă Rose uşurată. O cunosc şi eu, deşi nu am mai văzut-o de ani buni. Eu sunt Rose Musgrave. Noi locuiam înainte la Highfold Park.

- Bineînțeles. Ar fi trebuit să ghicesc. Am văzut-o destul de des pe mama ta în ultima vreme şi am auzit multe despre tine şi sora ta. S-a căsătorit cu Bernard Warren, nu? Mama a fost la nuntă. Aşa că e în regulă. Poți să stai de vorbă cu mine.

Rose ezită.

- Totuşi, n-ar fi trebuit să-ți fac cu mâna.

- Ba da. Ar fi fost urât din partea ta să n-o faci. Probabil ai ghicit că nu sunt într-o stare de spirit prea grozavă, de aceea ai făcut cu mâna.

Lui Rose nu i se păruse nefericit.

- Foarte nefericit! Vezi tu, eram logodit cu o fată, trebuia să ne căsătorim, dar ea s-a răzgândit brusc şi s-a căsătorit cu altcineva.

- îngrozitor! exclamă Rose.

- Da, îngrozitor. Se aşeză pe iarbă. Eram fericiți, apoi a apărut tipul ăsta şi gata. Presupun că s-a mai întâmplat şi altora. O să-mi revin cu timpul.

- Bineînțeles c-o să-ți revii. Ea nu era o persoană prea

drăguță, dacă a făcut aşa ceva.

- O iubeam.

- Da, bine, dar sincer, dacă a făcut aşa ceva...

- A trecut ceva timp de atunci. Mai trecusem peste, dar acum m-am întors la Underwoods şi sunt din nou nefericit. Chiar aici, în locul ăsta, am cerut-o de soție şi ea a acceptat.

- N-ar fi trebuit să te întorci.

Urmă o perioadă de tăcere. Rose se aşeză pe o piatră. Uitase ce spusese, cum că trebuie să ajungă acasă la ceai. Inițial, crezuse că bărbatul e tânăr, cam de vârsta ei, dar acum realiza că era o diferență considerabilă între ei. Se simțea importantă. Era minunat că un bărbat matur îi vorbea despre problemele lui.

- Eşti foarte drăguță cu mine. Nimeni nu m-a mai ascultat aşa până acum. Nici măcar Amie.

- Amie?

-Aşa îi spun eu mamei mele vitrege. Era foarte înțelegătoare altădată, dar a îmbătrânit. Tu mă înțelegi, nu-i aşa?

- Da, sigur. Aş vrea să te pot ajuta.

- Dar mă ajuți enorm. Doar pentru că stai aici cu mine şi mă asculți. Nu mai există nimeni cu care să pot vorbi aşa. Făcu o pauză şi continuă în şoaptă: tot mă gândesc la ea.

- Trebuie să încerci s-o uiți.

- Ştiu că trebuie, dar e greu.

- Da, foarte greu, dar trebuie. îl privea cu compasiune.

- Te-am întristat, iartă-mă. Nu-i frumos din partea mea să te împovărez cu problemele mele. Eram singur, atâta tot.

Rose se gândi că noului ei prieten i-ar prinde bine o distracție şi-l invită la prânz la Bridle House.

- Lui mami i-ar face mare plăcere. Putem stabili o zi.

- E nemaipomenit de drăguț din partea ta, dar n-aş putea. Poate mai târziu. Acum, n-aş putea face față mai multor persoane deodată. înțelegi, nu?

- Sigur că da.

- Dacă ne-am putea întâlni aici câteodată, continuă el. Să stăm de vorbă. Nu numai despre mine. Dar poate ai alte treburi...

- Nu sunt ocupată decât dimineața, o ajut pe mami prin casă. Era cât pe ce să-i spună că de-abia a terminat şcoala, dar se opri la timp. Nu vroia s-o creadă prea mică. îi vorbise ca unui adult, nimeni nu mai făcuse acest lucru până atunci.

- Spune-mi despre tine, zâmbi Edward.

- Despre mine? Oh, nu sunt aşa de interesantă.

- Ba eu cred că eşti. Chiar foarte interesantă.

Rose ezită. Nu ştia ce să spună. Nu găsea nimic pe măsura confidenței lui. Nu l-ar fi interesat că îi place hocheiul de câmp, sau că a jucat-o pe Rosalinda în piesa de la şcoală. Din fericire, Edward nu aşteptă un răspuns.

- Nu ştiu ce să fac. Poate îmi dai un sfat. Am avut o slujbă care nu mi se potrivea şi am renunțat la ea. Nu-ți poți închipui cât de plictisitor e să stai toată ziua la un birou. Am stat un an întreg doar ca să-i fac lui Amie pe plac, dar n-am mai rezistat. Mi s-a oferit o slujbă bună în Kenya, în industria tutunului, dar Amie e bătrână şi bolnavă şi nu mai are pe nimeni altcineva în afară de mine.

- Nu i-ar face deloc bine să te ştie atât de departe.

- Tocmai asta e!

- Nu te duce, spuse Rose pe un ton hotărât. Ar fi foarte urât din partea ta s-o laşi aşa.

- Crezi?

- Da, sincer. Trebuie să-ți găsești o slujbă undeva aproape.

- Presupun că ai dreptate. Nu știu ce aș putea face, dar poate o să apară ceva.

Rose îl asigură că o să apară ceva.

- Mi-ar plăcea să mă ocup de o fermă. Ar fi o viață frumoasă: să te trezești de dimineață, să mergi să supraveghezi mulsul vacilor, să ai pământul tău, recolte, să stai toată ziua la aer.

Pe Rose nu o entuziasma o astfel de idee. Chiar pentru ochii ei neexperimentați, prietenul ei nu avea față de fermier. Rose își imagina că un fermier trebuie să fie mare și dur.

Mai flecăriră despre ce meserii i s-ar potrivi. Când se uită Rose la ceas, era șase și jumătate.

- Oh, Doamne, trebuie să fug.

- Chiar trebuie?

- Da, mami o să creadă că m-am rătăcit.

- Dar nu am hotărât... te întorci mâine, nu-i așa? E important.

- Da, căzu Rose de acord, grăbită să plece. Da, sigur, dacă chiar crezi că-ți sunt de folos...

Rose intenționase să-i spună mamei despre Edward Steyne, dar nu apucă, Delia se întorsese. Margaret și Bernard veneau la cină, așa că nu găsi momentul.

- Du-te repede sus și schimbă-te, o trimise Esther. Ești leoarcă.

Bineînțeles că era leoarcă. Alergase tot drumul până acasă.

***

Esther nu se putea bucura pe deplin când se reunea toată familia. Trebuia să coordoneze cu foarte mare abilitate conversația. Era de-a dreptul stresant. în acea seară însă,

lucrurile decurseseră destul de bine: Delia era neobişnuit de vorbăreață, Margaret neobişnuit de tăcută, iar Rose visătoare. Necazurile începură să apară după cină, când se mutară în grădină.

Esther nu ştia ce se întâmplase. Când se întoarse cu cafeaua, atmosfera era alta.

Delia era de vină, bineînțeles. Vorbea despre Highfold Park şi-l compara cu lipsurile de la Bridle House.

- Am fi putut să stăm acum pe terasă, spunea ea. Mult mai confortabil decât grădinița asta penibilă. De pe terasă aveam o privelişte atât de frumoasă. A fost o idee ridicolă să ne mutăm. Trebuia doar să strângem cureaua un pic. Să mai închidem unele camere...

- Dar, Delia, costa prea mult! exclamă Esther. Era frig iarna, dacă nu făceam focul în toate camerele şi nu ne mai puteam permite să întreținem grădina.

- Eu cred că mama ta a avut toată dreptatea să se mute, interveni Bernard.

- Bineînțeles, doar tu ai sfătuit-o!

- Amândoi am considerat că ar fi mai fericită aşa, declară Margaret.

- Este mai fericită, şi eu la fel, sări şi Rose. E o căsuță minunată şi mult mai uşor de întreținut. Ne e mult mai bine aici.

- Hai să nu mai vorbim despre asta.

Delia o privi rece:

- Foarte uşor de spus, dar Highfold va fi în curând o ruină. Să mergeți să vedeți. Am fost cu Eulalie duminică.

- Dar Delia, nu avem bani s-o gospodărim.

- Prostii! Eulalie spune că trebuie făcute reparații ca lumea, dacă vrem să găsim cumpărător. Cine o să cumpere o ruină?

Trebuie tencuită toată, cad țigle de pe acoperiş, iar unele geamuri sunt sparte. Şi se taie copacii din parc! Mi s-a făcut rău când am văzut!

- Nu te mai duce să te uiți, atunci! o apostrofă Rose.

- Da, să stau cu capul în nisip, precum struțul!

Margaret nu participase la discuție. Nu-i plăceau astfel de scene şi prefera să bată în retragere. Bernard însă nu era aşa. Bernard se aprindea dacă era provocat. Nu se înfuriase niciodată pe ea, în cei trei ani de căsătorie, dar îl văzuse furios. Se întâmpla rar, dar atunci când se întâmpla, era greu de stăvilit. Margaret începuse să observe semne de iritare maximă, aşa că se alarmă:

- Bunny, hai să mergem acasă.

- Imediat. Trebuie să lămuresc lucrurile cu Delia. Pare să aibă o impresie eronată în ceea ce priveşte starea financiară a mamei tale.

- Eronată? Nu am nici un fel de impresie. Habar n-am. Mie nu-mi spune nimeni nimic. Tu şi mama ne țineți pe toți în întuneric.

- Mai taci, Delia! interveni Rose.

- Tu nu te amesteca! Copiii nu au ce căuta la discuții de oameni mari!

- Nu mai eram un copil când ai vrut să fac eu paturile şi s-o ajut pe mama prin casă, nu-i aşa?

- îți stau la dispoziție cu tot ce vrei să ştii, reluă Bernard.

- Vreau doar să ştiu de ce Highfold a fost lăsat să cadă în paragină.

- Nu cade în nici o paragină. Acoperişul este în reparații, s-au început deja lucrările la fațadă, poate nu ai observat când ai fost duminică acolo.

- Şi presupun că tot tu ai dispus să se taie copacii din parc.

- Delia, ascultă! se ridică Esther. Copacii au...

- Da, eu! răspunse Bernard ridicând vocea şi acoperindu-le pe amândouă. Eu am dispus să-i taie şi să le scoată rădăcinile din pământ. Aveam bănuielile mele în ceea ce priveşte copacii şi am chemat un expert care mi le-a confirmat. Erau copaci bătrâni care începuseră deja să se deterioreze, dar am putut totuşi vinde lemnul la un preț bun. Cu banii, acoperim din cheltuielile pentru reparații.

- Bernard a găsit cea mai bună soluție, spuse Esther.

- Nouă de ce nu ni s-a spus nimic?

- Nu ți-ai manifestat niciodată interesul, replică Bernard. Poți să treci oricând pe la mine pe la birou să vezi planurile de reparații şi bilanțul de venituri şi cheltuieli. Te asigur că sunt toate în perfectă ordine.

- Nu vreau să le văd!

- Vei veni mâine dimineață, Delia. Insist. Ai făcut anumite acuzații peste care nu voi trece cu vederea.

- Sunt ocupată, încercă Delia să se eschiveze.

- Ocupată!? Cu ce? Să-i ții trena doamnei Winter?

- Trena?! Ce tupeu, Bernard!

- Da, trena! Ar fi mult mai bine să-ți găseşti o slujbă şi să câştigi şi tu un ban. Mai bine pentru tine şi pentru familie.

- Ce să fac?

- Eşti o femeie tânără şi sănătoasă. De ce să fii de neangajat?

- Nu-i nimic, îl întrerupse împăciuitor Esther. Delia nu a fost niciodată suficient de puternică...

- Are suficientă putere să joace golf toată dimineața şi să stea toată noaptea trează să-şi repete replicile...

- Dar asta e cu totul altceva! protestă Delia. Eulalie spune...

- Eulalie! pufni Bernard. Eulalie în sus, Eulalie în jos! Nu vezi că te faci de râs, Delia?! întreab-o de ce îşi spune pe numele ăsta ridicol.

- Oh, Bunny, nu! îl rugă Margaret. Nu-i spune!

- Ce să nu-mi spună?

- întreabă-ţi prietena de ce-şi spune pe numele ăsta ridicol. Ultima dată când am văzut-o eu o chema Aggie. A trecut ceva timp de atunci şi s-a schimbat mult...

- Ai înnebunit!

- întreab-o, dacă nu mă crezi! Am fost vecini de cabină într-o călătorie spre New York, pe un vas numit Cassandra.

- Era altcineva.

- Ba e aceeaşi femeie. Pe vremea aceea era o creatură de nivel foarte redus, amărâtă şi neîngrijită, deloc atrăgătoare. Era companioana unei femei bătrâne şi bogate, doamna Frome, o figură nu prea agreabilă. Biata Aggie, ce chinuită era! Căra de colo colo pături şi perne, citea cu voce tare, stătea la dispoziţie sau se făcea nevăzută ori de câte ori era nevoie. Mi-a fost milă de sărmana Aggie, dar n-ar fi trebuit să-mi irosesc compasiunea. Toate aveau un scop, Aggie nu era proastă deloc.

Urmă un minut de tăcere mormântală, pe care o rupse Esther:

- Bernard, eşti sigur de ce spui? Şi nu e ilegal să-ţi schimbi numele.

- Oh, Doamne, nu! Nici nu am spus că ar fi! Oricine îşi poate schimba numele sau vopsi părul. Nu există lege nici măcar împotriva manipulării unei bătrâne în a-şi schimba testamentul. Doar că uneori rudele bătrânei fac valuri.

- Nu cred nici un cuvânt! țipă Delia.

- N-ai decât. Nu mă interesează. S-a schimbat atât de mult încât nici eu n-am recunoscut-o. Când am văzut colierul mi-am dat seama.

- Colierul?

- Da, o combinație neobişnuită de chihlimbar, lignit şi cristal. Doamna Winter îl purta când ne-am întâlnit seara trecută la familia Newbigging. Era colierul doamnei Frome...

- Te înşeli! îl întrerupse Delia. Soțul Eulaliei i l-a cumpărat de la Florența, în luna lor de miere.

- Mă îndoiesc. înclin să cred că doamna Frome i l-a lăsat prin testament, alături de multe alte lucruri de valoare. Se ridică. Hai, Meg, să mergem acasă.

Margaret se ridică imediat. Ea nu era şocată ca restul lumii, pentru că ştia toate astea dinainte. Fusese pusă la curent cu bănuiala, apoi cu certitudinea colierului. între ei doi fusese subiect de glumă, dar acum nu mai părea deloc amuzant. Se grăbi să ajungă la maşină, nici nu-şi mai aducea aminte dacă şi-a luat rămas-bun.

- Bunny, n-ar fi trebuit să-i spui!

- Ce să fac, dacă mă scoate din sărite?! Delia reuşeşte de fiecare dată.

- Oh, Bunny, a fost îngrozitor!

- Ştiu. îmi pare rău, Meg. Mama ta e un înger de o suportă pe Delia.

- Da, mami e un înger!

- Rose a început să se facă auzită! Ai auzit-o zicându-i Deliei să tacă din gură? Chicoti şi adăugă: O să iasă cu scântei, să vezi!

Ieşise deja, se gândea Margaret, dar nu mai spuse cu voce

tare. Mai bine schimbau subiectul.

- Rose părea diferită astăzi. Parcă nu era ea.

- A crescut.

- Mă întreb dacă ăsta-i singurul motiv.

Margaret nu era singura pe care scânteile care ieşiseră o supăraseră profund. Esther nu putea să doarmă, stătea la fereastră, gândindu-se la cele petrecute.

Pe ea nu o interesa persoana Eulaliei Winter, ci era îngrijorată pentru fetele ei. Crescuseră toate trei în acelaşi mediu, cu aceeaşi educaţie, dar erau atât de diferite! Deliei nu-i convenea niciodată nimic, Meg era întotdeauna dulce şi foarte naturală, iar Rose fericită, cu zâmbetul pe buze.

Fusese o zi plină de griji pentru Esther. întâi, Rose întârziase şi sosise fără suflare, lac de apă, dar incredibil de frumoasă. Oare unde fusese? Era sigură că i-ar fi spus dacă nu ar fi intrat Delia. în ultimele două săptămâni, fiica ei cea mare fusese mai dificilă decât de obicei, plus că se crampona cu încăpăţânare de această Eulalie Winter. Ceea ce spusese Bernard fusese o adevărată lovitură pentru ea. Se încuiase în cameră imediat ce Meg şi Bernard plecaseră. Esther ştia că e mai bine s-o lase singură. Pentru Meg nu-şi făcea niciodată griji, dar de ceva vreme observase că perioadele în care era veselă şi vorbăreaţă, alternau cu unele de melancolie, tristeţe. Avea un soţ devotat şi o căsuţă frumoasă, ce motiv ar fi putut avea să cadă aşa pe gânduri? Mai era un lucru, pe care la momentul când se întâmplase nu-l luase în seamă, dar acum parcă îl privea cu alţi ochi. Se întâmplase într-o zi, în grădină; stătea de vorbă cu Bernard şi-i mulţumea pentru tot ce făcuse pentru familia ei, inclusiv pentru că „a făcut-o pe Meg fericită“, iar răspunsul lui fusese:“am încercat“ şi apoi schimbase subiectul. Acum nu-şi mai putea scoate acest

lucru din minte. Şi nu avea cum să întrebe, bineînțeles. Putea doar să aştepte să i se spună, dacă i se va spune. în astfel de momente de cumpănă, simțea cel mai mult lipsa lui Charles. Dacă ar fi fost lângă ea, nu ar fi trebuit să poarte povara întregii familii de una singură.

Stătea deja în dreptul ferestrei de mult timp când auzi un zgomot în grădină. Era Delia.

- Delia, am crezut că eşti în pat!

- Oh, bine că eşti trează! Tocmai mă întrebam cum să intru. Mami, coboară tu, te rog, toate uşile sunt închise.

- Imediat!

Grăbindu-se pe scări în jos, Esther nu-şi putea înfrâna surpriza, nu atât pentru că Delia nu era în casă, cât pentru că vocea ei sunase vesel şi amabil.

- îmi pare rău! îşi primi ea fiica. Nu am ştiut... eram sigură că eşti în pat...

- Am mers la Eulalie, începu Delia cu un uşor aer sfidător în voce. Ştiu că tu probabil consideri acest lucru prostesc, dar pur şi simplu nu am putut aştepta până dimineața. Eram foarte supărată.

- Bineînțeles că erai!

- Vezi tu, Eulalie e prietena mea.

- Da, ştiu...

- E prietena mea. Aşa că a trebuit să merg imediat şi să discut cu ea despre asta. Dacă despre mine s-ar spune lucruri de asemenea natură, aş dori ca prietenii mei să vină să discute întâi cu mine.

Esther era de acord. Era într-adevăr cel mai corect lucru pe care l-ar fi putut face, dar ea personal nu ar fi avut curajul ăsta.

- Aşa că m-am dus.

- Era foarte târziu...

- Da, dar ştiu că ea se culcă târziu.

- Şi ai întrebat-o?

- Am întrebat-o doar dacă ştie pe cineva cu numele de Aggie. A zâmbit şi a zis:“Biata Aggie! De unde ai auzit de ea? E o verişoară de-a mea. Unii spun că ar semăna cu mine. Nu prea sunt flatată de comparație.“

- Oh, Delia, bine că ai întrebat-o.

- Da, nu-i aşa? S-a lămurit totul din câteva cuvinte.

- îmi pare bine, eram foarte îngrijorată pentru tine!

- De fapt, nu mi-am făcut prea multe griji, declară Delia. Am fost supărată, bineînțeles, dar eram aproape sigură că Bernard nu are dreptate. Bine că s-a lămurit clar situația. Apoi am întrebat-o de colier şi mi-a spus că există două la fel. Unul care a aparținut bătrânei de care ne-a spus Bernard şi care a fost moştenit de Aggie şi altul care i-a fost cumpărat ei de la Florența de către soțul ei. Bineînțeles, al Eulaliei e mai prețios, dar pentru un neavizat arată la fel.

- Şi doamna Winter nu a fost deranjată de întrebări?

- Deloc, a fost chiar încântată. A spus că a fost o reală dovadă de prietenie din partea mea să merg să-i spun, că ar fi bine ca toată lumea să vorbească deschis, pe față! Şi m-a pus să promit că dacă se mai întâmplă vreodată să mai aud vreo astfel de grozăvie despre ea, să merg de îndată să-i spun. Am promis amândouă că vom proceda aşa.

- A fost drăguț din partea ei să reacționeze aşa. Pare o persoană cu picioarele pe pământ.

- Dar este, şi e drăguță, amabilă, deşteaptă şi foarte haioasă. Ştiu că voi credeți că am o obsesie cu Eulalie, dar dacă ai cunoaşte-o mai bine, ai plăcea-o şi tu.

- Sunt sigură de asta.

Această discuție cu fiica ei cea mare o mai liniști pe Esther, mai ales că se purtase pe un ton cald și plăcut.

Capitolul 6

Scânteile care săriseră în familie o afectaseră cel mai puțin pe Rose. Ea avea alte lucruri la care să se gândească. Intenționase să-i povestească mamei sale despre Edward Steyne, dar nu avusese ocazia, iar acum se răzgândise. Trebuia să meargă să se întâlnească cu Edward, era important, spusese el, dar nu avea cum s-o convingă şi pe mama ei de acest lucru. Trebuia să inventeze ceva. îşi luă cu ea hârtie şi acuarele şi porni, la ora stabilită, spre locul de întâlnire. Schițase deja o parte din zid pe hârtie când sosi el. Apariția o sperie, absorbită cum era de ceea ce făcea.

- Te privesc de ceva timp. Eşti aşa frumoasă, stând acolo, în rochița ta roz, ca un trandafir printre ruine. Există un trandafir în grădină la Underwoods, se numeşte Madame Raverie.

- Are şi mami unul. îi place pentru că miroase frumos.

- Fără miros, care ar mai fi farmecul? Făcu o pauză apoi spuse: M-am temut că nu o să vii.

- Dar am promis.

- Unii oameni nu-şi țin promisiunile.

Rose uitase de „fata aceea", acum nu ştia ce să spună.

- Uite, Rose. îi arăta o jumătate de monedă de un peni. A fost un jurământ. Am rupt-o şi am luat fiecare câte o jumătate. Presupun că ea a aruncat-o pe a ei. Eu nu ştiu ce să fac cu a mea.

- Ar trebui s-o arunci.

El se conformă de îndată. Moneda dispăru undeva printre pietre.

- Oh, Doamne! Nu am vrut să spun acum, aşa, deodată, fără să te gândeşti! N-o mai găsim!

- Nu vreau s-o mai găsesc.

- Poate o să-ți pară rău.

- N-o să-mi pară.

Se întâlniseră să discute planuri de viitor pentru Edward, dar erau atâtea alte lucruri de spus încât nu mai apucară. Edward călătorise mult şi-i povestea cu plăcere despre aventurile lui. Rose asculta captivată; în afară de St. Elizabeth ea nu fusese nicăieri. Se făcu ora de plecare.

- Dar ne vedem diseară, spuse Edward.

- Diseară?

- Da, m-am înscris în Clubul Dramatic. Nu prea am vrut, dar m-a convins Freddie Stafford şi când am auzit c-o să fii tu acolo...

- Dar eu nu fac parte din Club.

- A spus domnişoara Musgrave.

- Adică, Delia, sora mea.

- Dar sora ta e căsătorită...

- Da, dar am două surori.

- Oh, Doamne! Dacă ştiam, nu mă înscriam! declară Edward. Acum nu cred că mai scap... dar o să vii mâine aici, nu? Ne vedem atunci.

- Nu ştiu...

- Dar trebuie să vii! Nu am stabilit nimic... şi trebuie să termini şi desenul.

- Nu contează desenul.

- Nici eu nu contez? întrebă Edward privind-o trist. Oh, Rose, nici nu-ți poți închipui ce mult înseamnă pentru mine să vorbesc cu cineva care mă înțelege. Am atâta nevoie de un prieten adevărat.

Rose ezită.

- Nu ar fi nici o problemă dacă i-aş spune mamei...

- Dar mama ta o cunoaşte pe Amie. Ştie totul despre mine. Ar fi cu totul altceva dacă aş fi un străin.

Era foarte adevărat!

Rose nu mai fugi spre casă în acea seară. Avea multe lucruri la care să se gândească, de aceea cobora agale. Nu ştia dacă să-i spună sau nu mamei sale. Şi dacă nu înțelege! Ar fi îngrozitor să pună capăt vizitelor ei la ruine! Bietul Edward era nefericit şi avea nevoie de prietenia ei, aşa că nu era nimic rău în faptul că încerca aşa cum putea să-l mai înveselească. Plus că era minunat să aibă un prieten ca Edward. Unele dintre fetele de la St. Elizabeth vorbeau despre „prietenii“ lor, dar Rose era sigură că nici unul dintre ei nu era ca Edward.

***

Rose şi Edward se întâlneau la ruine în fiecare după- amiază. Devenise un lucru firesc. Rose făcuse şi câteva schițe ale fostei mănăstiri şi le arătă mamei ei. Esther fusese încântată că orele de desen pentru care plătise destul de mult dăduseră roade.

- O să le înrămăm, spusese.

- Oh, nu! Nu sunt nici pe departe atât de bune. Eu doar mă amuz cu ele.

- Eu cred că sunt minunate!

Edward nu credea acelaşi lucru, râdea de ele, dar râdea într-un asemenea fel încât Rose nu se putea supăra. Era şi ea foarte dispusă să râdă împreună cu el. într-o zi, încercă chiar să schițeze un portret al lui Edward, dar încercarea se soldă cu eşec total.

- M-ai făcut saşiu, râse el din toată inima. Te iert de data asta. E rândul meu să încerc.

Luă creionul, dar nici el nu era mai talentat, aşa că nici schița lui nu fu mult mai reuşită.

- Le colorăm, sugeră Edward. O să arate mult mai bine

colorate.

Se distrară colorându-le, rezultatul final însă nu fu mult mai artistic.

- Rochia mea a ieşit foarte bine. Ai nimerit la fix nuanța de roz şi nasturii, şi tot.

- Poate ar trebui să mă orientez spre design vestimentar. Se fac bani buni din asta. Oare aş putea. Tare mi-ar plăcea să găsesc ceva de făcut. Ceva care să merite efortul. Din păcate, sunt un caz pierdut.

- Nu-i adevărat! exclamă Rose.

- Ba da, insistă Edward. Pierdut. Pentru că nu am găsit o slujbă care să mi se potrivească. Nu vreau decât să găsesc slujba potrivită, femeia potrivită şi să mă aşez la casa mea.

- Ai fi fost la casa ta, dacă fata aia...

- Da, dar nu ea era femeia potrivită. Mi-e foarte clar acest lucru, acum.

- Vrei să spui că începi să treci peste? Că nu mai eşti aşa nefericit?

- Nu mai sunt deloc nefericit.

Rose îl privea. Era ceva în ochii lui care-i făcea inima să palpite.

- Trebuie să plec acasă, se precipită ea.

- Dar e devreme, de ce să pleci aşa repede?

- Trebuie! declară ea. Şi... nu cred... că o să pot să mai vin... de acum încolo...

Rose se ridicase, dar nu putea pleca pentru că Edward o ținea de mână. îi spunea:

- Trebuie să vii. Te rog, micuța mea Madame Raverie, promite-mi că vii! Eşti singura mea prietenă pe lumea asta!

- Da... bine... o să văd... Rose nu se putea exprima prea

coerent. Depinde...

- Eu vin! îi spuse el. Şi voi fi teribil de nefericit dacă nu vii.

Nu era nimeni acasă când se întoarse Rose. Era prea târziu pentru ceai şi prea devreme pentru cină. Se aşeză în balansoarul mamei ei. Era puțin speriată, inima îi bătea încă mai tare decât de obicei. De ce să fie speriată?! Ce prostie! Nu avea de ce. Edward era singur şi avea nevoie de un prieten, atâta tot. Şi ce minunat era să fie prietena lui! Singura lui prietenă pe lumea asta! Era o prostie să-i fie frică şi ar fi o prostie să nu meargă a doua zi. Plus că ar fi tare urât din partea ei. El o să fie acolo, o s-o aştepte şi o să fie foarte nefericit dacă nu vine. Şi-l imagina rătăcind de unul singur printre ruine.

Rose descoperi că atunci când închidea ochii îl vedea pe Edward. Oare de ce? Poate pentru că încercase să-l deseneze. Dacă încerci să desenezi pe cineva, trebuie să-l priveşti într-un fel cu totul şi cu totul special. Indiferent care ar fi fost motivul, îl vedea foarte clar. Era ciudat că schița fusese un asemenea eşec. îşi scoase blocul de desen şi-l desenă din nou. în câteva minute, schița era gata şi chiar foarte bună. îl desenase din profil, ca să nu-l mai facă saşiu. Da, era chiar bine, o să i-o ducă a doua zi să i-o arate şi să-i ceară părerea.

***

Era un obicei bine împământenit ca familia Warren să ia cina la familia Newbigging în fiecare sâmbătă. în această sâmbătă însă, fetele ieşiseră să ia masa în oraş, iar cei doi bărbați se aşezaseră la un joc de şah. în numai jumătate de oră, Bernard fusese făcut mat de două ori.

- Ce-i cu tine, Bernard? întrebă colonelul Newbigging. Sigur mi-ai văzut regele?

- îmi cer scuze, domnule! Nu pot să mă concentrez.

- Te preocupă ceva?

- Da, recunoscu Bernard. Ezită un moment, apoi continuă: Dumneavoastră vi-l mai amintiți pe Walter Musgrave?

- Walter Musgrave? Adică băiatul lui Charles? Da, bineînțeles că mi-l amintesc. Ii cunoşteam destul de bine. Era mai tânăr decât mine, dar făceam amândoi parte din clubul local de crichet. Se pregătea să plece la Cambridge când a dispărut fără urmă şi nimeni nu a mai auzit nimic despre el. Nu ai cum să-ți aminteşti, erai prea tânăr, dar a fost mare vâlvă în tot districtul, pe tema asta.

- Nu-mi amintesc decât că socrul meu mi-a povestit totul când m-am căsătorit cu Meg.

- în acest caz, înseamnă că ştii mai multe decât mine. Au circulat multe zvonuri la vremea respectivă, dar nimeni nu ştia dedesubturile poveştii. Charles nu vorbea niciodată despre asta şi nimeni nu ar fi îndrăznit să-l întrebe.

- Au suferit mult din cauza asta, şi el şi Esther. Walter a fost invidios şi s-a purtat foarte urât. S-a iscat o scenă teribilă, după care Walter a dispărut în toiul nopții.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi colonelul întrebă:

- De ce m-ai întrebat dacă-mi mai amintesc de Walter?

- Mă întrebam dacă l-ați recunoaşte în cazul în care l-ați revedea.

- Dacă l-aş recunoaşte? Vrei să spui că mai trăieşte?!

- Da, a apărut.

- Doamne, Dumnezeule! Incredibil! Sunt mai bine de douăzeci şi cinci de ani de atunci! Ce naiba a făcut atâta timp?

- Bună întrebare! zâmbi Bernard. Povestea lui pare desprinsă dintr-un roman de Joseph Conrad.

- Nu mai spune! Oare l-aş mai recunoaşte? Depinde... Vreau să spun: era un puştan pe atunci, acum e un bărbat de vârstă mijlocie. Nu, nu cred că l-aş mai recunoaşte!

- Unii oameni nu se schimbă atât de mult!

- Ce vrei să spui, Bernard? Te îndoieşti de identitatea lui? Crezi că ar putea fi un impostor? Vrea bani sau ceva?

- Nu, nicidecum. Nu am astfel de dileme majore, dar, vedeţi dumneavoastră, eu răspund pentru familie. Nu au pe nimeni altcineva, sunt executorul testamentar al lui Esther.

- Esther îl acceptă ca Walter?

- Da, îl acceptă. Spune că e foarte diferit, dar nu pare să aibă îndoieli în ceea ce priveşte identitatea lui.

- Păi atunci?

- Nu ştiu nici eu. Doar că mă simt responsabil. Situaţia în sine mă îngrijorează. Vă spun pentru că un sfat din partea dumneavoastră ar fi binevenit şi ştiu că pot avea încredere deplină. întreaga poveste sună atât de bizar, încât nu ştiu ce ar trebui să fac.

- Ca să-ţi pot da un sfat, va trebui să-mi povesteşti totul de la cap la coadă.

- Da, sigur. Sunt multe de spus şi dacă mă ascultaţi...

- Sigur că da, spune! Colonelul îşi aprinse pipa, pregătit să asculte.

Bernard îşi începu bucuros relatarea. îi părea bine că poate să discute cu cineva această problemă, mai ales când acel cineva era colonelul Newbigging, un om înţelept şi umblat prin toată lumea, cu multă experienţă de viaţă.

- Ce poveste extraordinară! exclamă colonelul la sfârşit. Aproape incredibilă, nu? Totuşi, înclin să cred fiecare cuvinţel. Dacă ar fi vorba de bani, aş avea îndoieli, dar spui că nu e cazul.

- Dimpotrivă, s-a oferit să ajute cu reparaţiile la Highfold Park.

- Oare de ce?

- Eu cred că încearcă să-şi răscumpere greşelile din trecut.

- Da, ai dreptate. Bineînțeles că asta nu compensează tot chinul prin care au trecut Charles şi Esther, dar măcar vădeşte un interes real. Şi îi accepți oferta?

- Acum nu, deocamdată nu avem nevoie, dar acest lucru s-ar putea schimba ceva mai încolo.

- Esther are vreo poză cu Walter de când era tânăr?

- Nu, nici una. Socrul meu a fost atât de furios pe Walter încât a ars toate pozele.

- Ia stai puțin. Cred că te pot ajuta. Am eu o poză cu membrii clubului de crichet.

Se întoarse cu o poză mare în care erau aliniați unsprezece tineri, îmbrăcați toți în alb.

- Poftim! se mândri colonelul. Ia vezi, îl recunoşti pe tânărul Walter?

Bernard îl recunoscu fără nici o problemă.

- Ei, vezi! Omul tău nu este un impostor. Bine că am lămurit un lucru!

- Nici nu l-am considerat aşa. Dar asta nu este o dovadă că şi povestea lui este adevărată. Eu asta aş vrea să verific.

- Ai putea foarte bine să scrii la o firmă de avocatură din Cape. Aşa ai verifica dacă Walter Musgrave lucrează într-adevăr la Hallsey.

- Da, aşa o să fac. Vă mulțumesc mult, domnule! Bernard se ridică. E o mare uşurare pentru mine că am putut discuta despre asta. Cred că e timpul să plecăm acasă, dacă fetele au terminat de flecărit, bineînțeles.

- N-o să termine niciodată! Se întâlnesc practic în fiecare zi. Ce-or vorbi atâta, nu ştiu. Dar dacă asta le face fericite, foarte bine!

***

Margaret şi Sylvia se întorseseră din oraş şi petrecuseră

restul serii în grădină. Vorbiseră despre vreme şi despre bietele flori care sufereau din cauza secetei.

- Ce bine ar fi dacă ai intra şi tu în Clubul Dramatic! spuse Sylvia. îţi place să joci, nu? îţi mai aduci aminte de piesele de la şcoală. N-o să uit niciodată ce minunată ai fost în rolul Portia din „Negustorul din Veneţia". Hai, Meg, zău, de ce nu vii?! Tare mi-ar plăcea! Nu-mi spune că nu-l poţi lăsa pe Bernard. Poate să vină să joace şah cu tati în serile în care avem repetiţii.

- Nu asta-i problema.

- Dar atunci, care?

- Delia.

- Delia?

- Da, nu ar fi deloc indicat ca două surori care nu se înţeleg să se întâlnească într-un astfel de cadru. Niciodată nu am reuşit să mă împac bine cu Delia. Ăsta-i adevărul.

- Nimeni nu prea reuşeşte. Vreau să spun că e o fire dificilă, greu de împăcat.

- Da. Iată motivul. Vezi tu, nu contează aşa mult dacă nu eşti rudă cu ea, eu în schimb...

- Dar, Meg...

- Numai presupunând că aş fi aleasă pentru un rol pe care ar dori Delia să-l joace! închipuieşte-ţi cât de furioasă ar fi.

- Şi ar conta?

- Bineînţeles. Mami nu poate să sufere disputele în familie şi nici eu. Plus că e lucrul Deliei. Pentru ea înseamnă foarte mult, pe când pentru mine nu prea. Eu am multe alte lucruri mult mai importante de făcut. îl am pe Bunny şi casa şi mulţi prieteni. Delia nu are nimic altceva. Câteodată mi-e milă de ea, poate de aceea o şi suport.

- înţeleg! acceptă Sylvia. Da, poate ai dreptate.

- Mă bucur că înțelegi. Bunny nu înțelege de ce îi accept „mofturile". Este singurul lucru asupra căruia nu avem aceeaşi părere. El nu o suportă pe Delia şi nu face nici un fel de rabat. Ea îl enervează, el e nepoliticos şi uite aşa...

- Bernard, nepoliticos? Nu pot să cred!

- Să fi fost la Bridle House zilele trecute, declară Margaret zâmbind necăjită. De fapt, mai bine că nu ai fost acolo. A fost înfricoşător! Bunny şi Delia mai că au sărit unul la celălalt, apoi a intervenit Rose şi i-a spus Deliei să tacă.

- Serios?!

- Da. Rose pare să-şi fi dezvoltat personalitatea şi nu-i place deloc când Delia se poartă urât cu mami.

- Urât?

- Păi, da. Dar mami o lasă în pace. Cred că ăsta e cel mai bun mod de a-i face față.

- Ba eu nu cred. După părerea mea, oamenii ca Delia ar trebui puşi la punct. Doar nu o să te laşi de fiecare dată călcat în picioare!

După câteva momente de tăcere, Margaret spuse:

- Mi-aş dori aşa mult ca Delia să se căsătorească!

- Cine s-o ia pe Delia? îmi pare rău că trebuie să spun aşa ceva despre sora ta, dar ăsta e adevărul. E mult, mult prea autoritară, dacă înțelegi ce vreau să spun. Bărbații nu agreează un astfel de tratament. Unii chiar se tem de ea, ca Mark, alții se înfurie, ca Freddie.

- Freddie se înfurie pe ea?

- Da, e teribil! Sincer, Meg, nu ştiu cum suportă Delia aşa ceva! îi vorbeşte pe un asemenea ton şi face ironii usturătoare la adresa ei în fața tuturor!

- Sylvia, ce îngrozitor!

- E îngrozitor pentru toată lumea. E jenant. Nu ştii ce să faci, unde să te uiți. Adică, nu ştii dacă să te prefaci c-a fost o glumă

sau că n-ai auzit. Strică toată distracția şi creează o atmosferă tensionată.

- Biata Delia! oftă Meg.

Continuară să vorbească despre Delia şi „Diligența de Mulberry“. Rolul Sylviei era micuț, dar interesant şi avea o scenă captivantă cu Giles.

- Cine e Giles? întrebă Margaret.

- Un tânăr, Ernest Lake. Nimeni nu-l cunoaşte.

- Eu îl ştiu! Adică l-am cunoscut, un tânăr îngrozitor de timid şi cu mâini foarte mari. Doamne, Sylvia, nu cred să fie prea grozav în rol negativ!

- Te înşeli, chicoti Sylvia. Odată pornit, Ernest se transpune în pielea personajului ca nimeni altul. Devine Giles. încă mai am vânătăi de miercuri seară.

- Sylvia!

- Vorbesc serios! Giles crede că l-am trădat, ceea ce nu e adevărat, bineînțeles, aşa că mă urmăreşte să mă pună la punct. Am repetat noi scena de mai multe ori, dar n-a ieşit bine. Atunci Freddie i-a spus să pună mai mult suflet. Şi a pus! M-a zgâlțâit de mi-au clănțănit dinții-n gură.

- Oh, Sylvia!

- Râzi tu, râzi. Dar dacă face aşa la o repetiție oarecare, nici măcar una cu costume, în seara premierei ce-o să mai facă?

Râdeau amândouă când Bernard şi colonelul ieşiră pe terasă.

- Care-i poanta? întrebă colonelul.

- N-ați înțelege voi! spuse Sylvia, ştergându-se la ochi. Râsese cu lacrimi.

- De-ale doamnelor, presupun! interveni Bernard. Dacă ați terminat de vorbit, mergem acasă.

- Oh, Doamne, cât e ceasul! exclamă Margaret.

Porniră toți patru spre poartă.

- O să veniți la premieră, nu? întrebă Sylvia. Trebuie să veniți cu toții şi să ne aplaudați frenetic.

- Bineînțeles. Nu aş rata evenimentul pentru nimic în lume. Bunny la fel.

Capitolul 1

Joi seara era din nou repetiție pentru „Diligența de Mulberry". Ultima care urma să mai aibă loc în sala de muzică de la Fairways. Venea apoi săptămâna cea mare: repetiția generală, cu costume miercuri şi apoi premiera, joi, ambele la Consiliul Local din Sheperdsford; sâmbătă urma să aibă loc al doilea spectacol, la Primăria din Ernleigh. Se făcuse deja reclamă piesei în ziarele locale şi biletele erau pe terminate, aşa că finanțele Clubului erau asigurate.

Repetiția se desfăşură în bune condiții. Până şi Freddie era optimist.

Edward Steyne căzuse de acord să-şi încerce puterile cu „Ralph", iar Mark renunțase uşurat la rol. Deşi încă nu îşi cunoştea pe de rost replicile, timpul fusese foarte scurt, Edward era ajutat cu mare plăcere de colegi, aşa că această lipsă trecea neobservată. Recunoscător, îi promise lui Freddie că va face în aşa fel încât în seara premierei totul să meargă strună.

- Ce părere ai? o întrebă Freddie pe Eulalie când rămaseră singuri şi conform obiceiului el o ajuta să strângă.

- Este infinit mai bine! răspunse ea fără ezitare. Ce diferență a făcut sosirea lui Edward! Noroc cu tine că te-ai gândit la el! Nici nu se compară cu Mark.

- O „iubeşte" pe Delia mult mai realist, râse Freddie. Mai multă experiență în domeniu!

- Şi Ernest Lake e minunat!

- Patos, nu glumă! N-ai zice, uitându-te la el, nu-i aşa? Mi-a spus că vrea să transforme actoria într-o viitoare carieră. Nu ştiu ce să zic, parcă nu-l văd totuşi câştigându-şi existența astfel. Dar talent are şi până la urmă, cineva tot trebuie s-o facă şi pe asta, de ce nu Ernest al nostru?!

- Dar părinții lui ce-o să zică?

- El crede că vor fi de acord. Se pare că nu-i pot refuza nimic. Bună treabă să ai astfel de părinți!

- Foarte bună! Eu nu am avut părinți. Adică nu mi-i amintesc.

Freddie aşteptă, dar Eulalie nu mai continuă ideea.

- Ei bine, reluă el discuția. Suntem gata! Nu are ce să nu meargă bine cu „Diligența de Mulberry“ decât dacă, Doamne fereşte, face cineva apendicită.

Seara se încheia ca de obicei, făceau ordine, schimbau impresii, doar că discuția părea câteodată să lâncezească, existau momente scurte de stânjeneală.

- Ne-am simțit bine împreună, nu, Eulalie? A început ca o distracție, dar acum nu mai este.

- Aşa că ne luăm rămas-bun...

- N-am vrut să spun aşa ceva! Dimpotrivă. Vreau să spun că pentru mine lucrurile au devenit serioase.

- Serioase? Nu înțeleg.

- Ba eu cred că înțelegi, o contrazise el pe un ton grav. Dacă vrei să continuu, spune-mi.

Ea ezită un moment, apoi răspunse:

- Da, continuă.

- Bine. Cum am spus, totul a început ca o distracție, cunoşteam amândoi foarte bine limitele şi nu exista nici un pericol ca vreunul dintre noi să aibă de suferit. Dar acum nu mai este nici o distracție şi eu am depăşit fără să-mi dau seama cea mai importantă limită. Poți să râzi!

- Nu e nimic de râs.

- Nu e? întrebă el nevenindu-i să-şi creadă urechilor şi ochilor, căci vedea cum ochii ei se umplu de lacrimi. Eulalie,

vrei să spui...

- Da, Freddie, vreau să spun că lucrurile au devenit serioase şi pentru mine.

O mai sărutase şi altă dată, dar acest sărut era cu totul altceva.

- Sunt îndrăgostit de tine până peste cap. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Am avut zeci de femei şi credeam că mie nu mi se poate întâmpla, dar acum e... altceva... cu totul şi cu totul altceva...

- Freddie, dragul meu, da... Şi pentru mine e altceva, dar...

- Dar, ce? se alarmă el.

- Dar va trebui să-ți spun... lucruri...

- Ce fel de lucruri? Doar nu vrei să spui că există vreun impediment?...

- Nu există nici un alt soț pe undeva, dacă asta ai vrut să spui, dar sunt anumite lucruri despre mine pe care ar trebui să le ştii. Nu vreau să-ți spun...

- Atunci nu-mi spune.

- Ba trebuie.

- Dar, draga mea, de ce trebuie? Nici eu n-am fost uşă de biserică şi o poveste a vieții mele nu ar suna prea frumos.

- N-o să-ți placă deloc ce am de spus!

- Atunci să lăsăm trecutul acolo unde-i e locul, în trecut!

Ea ezită câteva clipe, apoi spuse:

- Nu, n-aş putea face aşa ceva. Nu m-aş putea căsători cu tine fără să-ți spun. Dacă ai auzi de la altcineva diverse lucruri despre mine?

- Nu-mi pasă ce ai făcut! o asigură Freddie pătimaş.

- Acum, poate nu...

- Niciodată.

- Nu pot să risc. Aş fi încercat, dar există cineva în Sheperdsford puțin prea interesat de povestea mea.

- Eulalie, ce Dumnezeu vrei să spui?

- O să vezi! O să încep cu începutul. E o poveste foarte lungă şi va trebui să ai multă răbdare, s-ar putea să te plictisească.

- Să mă plictisească?

- Ba nu, recunoscu ea. Am spus asta fără să mă gândesc. N-o să te plictisească.

- Mă sperii îngrozitor.

- Eu sunt îngrozitoare. Poate după ce o să mă asculți n-o să mai vrei să auzi de mine. După un moment de tăcere, Eulalie îşi luă inima în dinți şi începu: Mi-ai spus odată că sunt o „actriță înnăscută". Nici nu ştii câtă dreptate aveai. Toată viața mea am jucat un rol, întotdeauna am pretins că sunt altcineva.

- Toți facem chestia asta.

- Probabil, majoritatea. Dar eu am făcut-o atât de mult timp încât nici eu nu mă mai regăsesc pe mine însămi.

- Tu eşti Eulalie, asta e tot ce contează.

- Ba nu sunt, replică ea pe un ton foarte grav. Nu mă numesc Eulalie, ci Agatha.

- E un nume foarte frumos!

- Dar mi se spunea Aggie, vezi tu! Nu mai e aşa frumos, nu?

- Păi...

- Aggie era o biată mizerabilă cu părul roşcat şi dinții stricați.

- Eulalie! exclamă Freddie, înmărmurit şi indignat în acelaşi timp. Ce-i prostia asta? Nu înțeleg.

- încerc să-ți explic, nu este deloc uşor, iar tu complici şi mai

mult lucrurile. Stai şi ascultă, altfel nu voi mai putea să continuu. Ascultă, Freddie: Aggie era o ființă comună. Singurul ei atu ar fi fost o siluetă de invidiat, dar fără haine bune care să o pună în valoare, tot degeaba.

- Nu înțeleg ce vrei să spui!

- îți povestesc despre Aggie. Lucra la început ca dactilografă, dar nu era bună deloc, aşa că cei de la agenția de plasare s-au plictisit să-i tot găsească slujbe de la care să fie dată afară. I s-a sugerat să accepte un post de companioană a unei doamne în vârstă din Chester. Am descoperit ulterior că doamna Frome adusese la disperare alte cinci fete în ultimul an. Poate dacă aş fi ştiut, nu aş fi acceptat slujba, sau poate da, cine ştie, nu prea aveam de ales. Exista în casa femeii o slujitoare, bucătăreasă şi menajeră, care însă a plecat a doua zi după ce am venit eu. Când doamna a aflat că ştiu să gătesc, nu s-a mai obosit să caute pe altcineva. Erau multe de făcut. Doamna Frome nu era într-o stare prea bună de sănătate şi avea nevoie de îngrijiri; îi plăcea să i se citească, petreceam ore întregi în fiecare zi citind romane siropoase. Era o bătrână dificilă, cârcotaşă, sâcâitoare şi de cele mai multe ori rea. Mă plătea două lire pe săptămână.

- De ce Dumnezeu ai stat? interveni Freddie. în mod sigur, mai găseai altceva.

- Aveam un sentiment de siguranță. Masă şi casă. Era mare lucru. Dar nu mă mai întrerupe, Freddie.

- Bine, continuă... dacă trebuie...

- Doamna avea un fiu, reluă Eulalie. Era căsătorit şi avea afaceri în Liverpool. Mai veneau din când în când să o vadă. Ne lua pe amândouă la plimbare cu maşina. Avea un jeep şi-i plăcea să se dea mare. Conducea cu viteză şi când ne vedea că ne e frică,

accelera şi mai tare. Un astfel de om era. Familia lui Peter Frome venea câteodată în vizită la ceai, dar el nu se avea bine cu mama lui, aşa că de fiecare dată se isca o ceartă. De obicei mă trimiteau din cameră, dar se întâmpla de multe ori să uite de existența mea. Vezi tu, Aggie era genul de femeie ştearsă la care nu te uiți a doua oară şi de a cărei prezență uiți pur şi simplu.

Tonul pe care rostise Eulalie aceste cuvinte îl deranjă pe Freddie.

- Oh, Eulalie, îți faci rău singură... şi mie... Chiar e nevoie?

- Da, mă tem că da. Povestea devine mai interesantă, acum fac doar introducerea. Nu-ți poți închipui ce însemna să locuieşti în casa aia anostă, cu bătrâna aia dificilă. Nici eu nu am crezut c-o să rezist. Mă simțeam ca la închisoare. Singurele momente în care ieşeam din casă erau când mergeam la cumpărături sau când plimbam câinele. Aşa că i-am spus că plec. N-am crezut că va avea ceva de obiectat. S-a supărat nevoie mare. Se obişnuise cu mine şi, în felul ei, ținea la mine. Era singură. Singura vinovată de acest lucru era ea, bineînțeles. Dacă ar fi fost o persoană agreabilă ar fi avut şi ea prieteni, dar nu era. Singura creatură care o iubea era câinele, Scottie. Când acesta a murit, doamna Frome a fost sfâşiată de durere. La puțin timp după asta, a venit fiul ei. în loc să fie înțelegător în legătură cu recenta tragedie, el a încercat s-o convingă că e mai bine aşa şi că o să-i ia alt câine. Mare greşeală...

- De ce-mi spui toate astea? întrebă Freddie. Ce legătură are cu noi?

- Are foarte mare legătură. După ce a murit Scottie, mi-a venit măreața idee. îmi dorisem dintotdeauna să călătoresc, să văd lumea. Citeam cărți de călătorii şi visam cu ochii deschişi la acele locuri minunate. Era mai mult decât o pasiune, mai

degrabă o manie. Treceau anii şi eu eram închisă în căsuța aia anostă. Când a murit Scottie, mi s-a ivit ocazia. Era o iarnă turbată şi doamna suferea de o bronşită păcătoasă. Am început să fac aluzii la urechea ei despre coastele din sudul Franței, vremea frumoasă şi soarele arzător de acolo. O cunoşteam deja foarte bine şi ştiam cum s-o iau. Nu după mult timp, ajunsesem să o fac să creadă că o călătorie în străinătate era ideea ei. Bineînțeles, Peter şi soția au fost şocați de veste. Când s-a purtat discuția, am fost trimisă afară din cameră.

- Presupun că au convins-o să nu plece...

- Au încercat, bineînțeles, dar cu cât se opuneau mai mult, cu atât îi întăreau hotărârea de a pleca. Nu-i înțelegeau deloc felul de a fi. Degeaba încercai să o convingi să facă sau să nu facă un lucru, trebuia manipulată cu multă istețime ca să aibă impresia că totul vine de la ea. Cearta din acea seară a fost de-a dreptul înspăimântătoare, am aflat ulterior amănuntele: „Nu vor să cheltuiesc banii, asta e. îmi cheltuiesc banii cum vreau eu. Şi să nu-şi facă vreunul iluzii că o să vadă vreun sfanț după moartea mea. O să-i las pe toți unui adăpost pentru câini." M-am prefăcut că încerc s-o conving să se răzgândească. Asta nu a făcut decât să-i întărească hotărârea. Ştiam că aşa va fi. A fost foarte urât din partea mea, dar Peter Frome mă trata ca pe un nimic şi nici cu mama lui nu se purta mai frumos. Biata femeie s-ar fi bucurat dacă fiul ei i-ar fi acordat puțină atenție. Aşa că era numai vina lui. Cel puțin asta era scuza pe care mi-o găseam.

- Din ce poveşteşti, toți era răutăcioşi, declară Freddie. Nu prea aveai de unde alege. Şi ai dus-o pe bătrână în sudul Franței?

- Ne-am făcut planuri mult mai mari de-atât: să mergem în America, apoi în Oceanul Pacific. La agenția de turism însă, doamna Frome s-a speriat de prețul biletelor şi a început să ezite.

I-am sugerat să meargă fără mine, dar evident nu putea să plece singură. Am discutat problema în repetate rânduri şi până la urmă i-am spus că voi merge în calitate de „prietenă". Trebuia să plătească ea biletul, nu aveam cum să acopăr asemenea cheltuială, dar fără să-mi mai plătească şi mie salariul. Era o idee de râsul lumii, pentru că cele două lire ale mele nu făceau mare diferență, dar oferta mea îi reîntări hotărârea. „Dar îți permiți?"m-a întrebat, surprinsă. I-am spus adevărul, nu-mi permiteam. Am răsucit problema pe toate părțile zile la rând, dar era atât de pornită „să-i arate ea lui Peter" încât până la urmă am ajuns la un acord: merg cu ea pe banii mei pentru cheltuieli personale peste bilet şi ea îmi lasă ceva bani prin testament ca să se recompenseze. Făcea şi o glumă pe tema asta, avea un simț al umorului cam sumbru: „Iarba rea se stârpeşte greu, Aggie. Ştii ce înseamnă asta? Că s-ar putea să trăiesc mai mult ca tine, asta dacă nu îmi pui otravă în cafea."

Freddie se ridicase şi făcea ture prin cameră, ca un leu în cuşcă.

- Ar fi meritat!

- Nu i-am pus! îl linişti Eulalie. Vino şi stai jos, Freddie. îmi creezi o stare de nelinişte.

Freddie o ascultă şi luă loc.

- Şi ați plecat?

- Da, dar înainte de a pleca şi-a schimbat testamentul. Când s-a întors, m-a asigurat că n-o să-mi pară rău, că-mi primesc banii înapoi, poate şi ceva în plus. Nu era o persoană uşor de suportat. Dar eu mă obişnuisem să alerg de colo colo la dispoziția ei, să primesc ordine şi să se răstească la mine, aşa că nu mai conta. Aş fi suportat chiar mai multe, dacă ar fi fost necesar. Vedeam lumea, în sfârşit! Doamna Frome era la fel de încântată

ca mine, nu din aceleaşi motive, dar era. Nu o interesau lucrurile minunate pe care le vedeam, dar îi plăcea viața confortabilă şi să discute cu ceilalți pasageri. A fost o călătorie minunată. Am fost plecate aproape şase luni. La întoarcere, a fost vizitată de Peter şi familia. S-au împăcat. Nu am mai fost gonită din cameră. Doamna Frome depindea mai mult de mine acum, începuse să-şi piardă memoria şi avea nevoie de mine s-o ajut: „Povesteşte-le, Aggie, povesteşte-le despre Honolulu!“, „Ne-am simțit bine, nu, Aggie?“. Mă tot aducea în discuție. A fost ca un semnal de alarmă pentru ei.

Freddie începuse să se plictisească. Nu vedea rostul poveştii, dar aceste cuvinte îi retreziră interesul.

- O făcea intenționat? întrebă el. Vroia să-i sperie?

- Ah, da. Aşa era ea. îi plăcea să arunce mici răutăți, să înțepe pe câte cineva şi apoi să observe reacția.

- Periculos, comentă Freddie.

- Da, într-adevăr, răutățile se pot întoarce foarte uşor împotriva celui care le aruncă. începând cu ziua aceea, atitudinea familiei Peter Frome se schimbă radical. Veneau în vizită mai des, îi aduceau flori, nu se mai certau. Ea râdea şi spunea că „Peter se dă bine pe lângă ea“. Au invitat-o chiar să petreacă sărbătorile de iarnă împreună. „Nu fără Aggie,“ a spus. Nici nu ar fi putut să meargă fără mine, devenea din ce în ce mai dependentă de ajutor, dar Peter nu ştia asta.

Eulalie tăcu. Momentul se prelungi, iar Freddie nu-l mai suportă:

- Şi ce s-a întâmplat la petrecerea de Crăciun?

- Nu a fost nici o petrecere, ci un accident.

- Un accident?

- Da. Peter a venit să ne ia cu maşina. Era polei pe jos şi ți-

am spus că avea mania vitezei. S-a angajat într-o depăşire şi s-a întâmplat.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu prea ştiu nici eu, de fapt. Pot să-ţi spun doar că maşina a derapat şi s-a răsturnat în şanţ. Am fost răniţi cu toţii: doamna Frome şi-a fracturat femurul, Peter câteva coaste, eu am fost lovită la cap. Mi-am recăpătat cunoştinţa în spital, arătam în ultimul hal. La început mi-a fost atât de rău încât nici nu m-a interesat soarta celorlalţi. Peter a scăpat ieftin, l-au bandajat şi l-au trimis acasă cu calmante, dar doamna Frome a făcut pneumonie. După câteva zile au venit să mă ducă la ea, întreba mereu de Aggie, dar era prea târziu.

- Murise?

- A murit în noaptea aceea şi i-a lăsat banii lui Aggie.

- Pe toţi?

- Tot ce avea.

- Doamne Dumnezeule! Peter trebuie să fi fost în pragul nebuniei.

- Erau furioşi cu toţii. M-au ameninţat, au încercat să mă sperie. Dar n-au reuşit. Bătrâna îmi lăsase mie averea, deci evident vrusese să-mi rămână mie. M-au acuzat că am manipulat-o, am îmbrobodit-o să-şi modifice testamentul în favoarea mea. într-un fel, era adevărat. Nu ar fi plecat în călătorie dacă n-aş fi influenţat-o eu.

- Dar i-a făcut plăcere.

- E adevărat, dar eu nu din acest motiv am convins-o să meargă. Să fiu sinceră, n-aş fi suportat-o atâta timp dacă n-aş fi avut permanent speranţa că-mi va lăsa şi mie ceva prin testament. Nu mi-a trecut însă prin cap vreodată că-mi va lăsa tot ce avea!

- Ai crezut că-i lasă lui Peter?

- Nu, nicidecum. Spunea mereu c-o să lase totul unui adăpost pentru câini. în memoria lui Scottie, singura ființă care a iubit-o vreodată.

- S-a ajuns în instanță. Oh Freddie, ce coşmar! Mă aşteptau reporteri pe unde mă duceam. Cazul a ținut prima pagină a ziarelor luni întregi. A fost oribil. Au adus martori, oameni pe care de-abia îi cunoşteam, să relateze cum m-am vârât cu viclenie în sufletul ei, cum am învârtit-o pe degete. Erau minciuni sfruntate, amestecate cu lucruri parțial adevărate. E foarte greu să negi un lucru parțial adevărat sau răstălmăcit. Am avut noroc de un avocat bun, tânăr, dar deştept şi dornic de afirmare. Pe la jumătatea procesului, totul părea să mă incrimineze. Ce mă făceam dacă pierdeam procesul? Nu aveam unde să mă duc. Eram îngropată în datorii, aproape o mie de lire. Eram disperată. Totul s-a schimbat însă când am depus mărturie. Nu a contat neapărat ce am spus - domnul Cunliffe mă învățase ce să spun - ci felul cum am spus-o şi cum arătam, sărmană şi speriată, purtând încă urmele accidentului pe față. Deşi nu avea legătură cu cazul, accidentul şi nesăbuirea vădită a lui Peter Frome au făcut diferența. Când s-a dat verdictul în favoarea mea, eram deja într-o stare avansată de epuizare, nici nu mai realizam ce se întâmplă. Familia Cunliffe a fost foarte drăguță cu mine. M-au luat la ei. Doamna Cunliffe era americancă, tânără şi drăguță. După ce mi-am revenit puțin, mi-a făcut bagajele şi m-a trimis direct în America, la o rudă de-a lor din Chicago, care avea o clinică particulară. O întreagă echipă s-a ocupat de mine: chirurg plastician, dermatolog, stomatolog, plus alte specialități. Am fost supusă câtorva operații, recuperarea a fost lungă şi neplăcută. A costat o avere, dar din fericire banii nu mai erau un

impediment şi a meritat fiecare bănuţ. Când am ieşit de acolo, eram cu totul altă persoană. Aggie dispăruse pentru totdeauna. Acum, oamenii întorceau capul după mine pe stradă cu admiraţie, nu cu milă.

- Erai Eulalie! interveni Freddie.

- Da.

- Cum l-ai cunoscut pe George Winter?

- Doamne, Freddie, nu ţi-a ajuns? L-am întâlnit pe George în Santa Barbara. După ce am părăsit clinica, am mers acolo pentru a-mi desăvârşi terapia. George era mult mai în vârstă decât mine, iar starea lui de sănătate era foarte delicată. Ne-am împrietenit, vorbeam foarte mult. I-am spus o parte a poveştii mele. într-o zi, m-a cerut de soţie. Nu eram îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt, dar trecusem amândoi prin clipe grele. Ne înţelegeam foarte bine, George şi cu mine. El ştia că vreau să-mi schimb numele şi să dau definitiv uitării viaţa mea de dinainte, iar eu ştiam că el are nevoie de cineva care să-i ţină companie şi să aibă grijă de el. Sună ca un târg rece, dar n-a fost aşa. Am obţinut amândoi ceea ce am vrut şi nu mi-e deloc ruşine. N-ar fi trebuit să venim acasă. Lui George nu-i pria climatul, şi-ar fi prelungit viaţa cu câţiva ani dacă am fi rămas în Santa Barbara, dar nu şi-a dorit nimic mai mult decât să se întoarcă acasă. O vreme i-a mers bine, am călătorit, m-a ajutat să-mi fac o garderobă nouă cu lucruri frumoase, care să mi se potrivească. George avea gusturi bune.

- Şi colierul? îi aminti Freddie.

- Nu. Colierul a fost al doamnei Frome. Mint destul de des, recunoscu Eulalie.

- Şi eu la fel. Nu m-aş putea căsători cu o femeie care nu ştie să mintă.

Ea îl privea mirată.

- Freddie, asta înseamnă că nu te deranjează povestea cu Aggie?

- De ce să mă deranjeze?

- M-am gândit că Aggie s-ar putea să-ți taie elanul.

El ezită un moment, apoi răspunse:

- îmi pare rău pentru Aggie. A avut o viață grea. N-aş fi condamnat-o nici dacă ar fi otrăvit-o pe bătrâna aia. Femeia aia îngrozitoare ar fi meritat-o din plin.

- Vorbeşti prostii, Freddie.

- Poate, recunoscu el. Dar să nu deviem de la subiect. Eu n-am cunoscut-o pe Aggie. Mi-ai spus povestea unei necunoscute.

- Vrei să spui că, deşi ştii despre Aggie, nu te-ai răzgândit?

- De ce să mă răzgândesc? Aggie nu are absolut nimic de-a face cu noi doi.

- Oh, Freddie, sigur? Chiar nu face în nici un fel vreo diferență?

- Diferență? De ce să facă? Tot te iubesc, tot vreau să mă căsătoresc cu tine. Draga mea, eu pe tine te iubesc, pe Eulalie. De ce plângi?

- Nu ştiu, suspină ea. Nu ştiu de ce plâng. Pare prea frumos ca să fie adevărat.

Era târziu când Freddie plecă acasă, aproape dimineață. Vorbiseră ore întregi, dar tot se opriră în prag pentru câteva cuvinte în plus.

îşi făcuseră planurile. Nici unul dintre ei nu-şi dorea o nuntă cu fast. Se vor căsători discret, la Londra. Apoi vor pleca o lună, timp în care lumea va avea timp să dea uitării subiectul. Până atunci, săptămâna următoare era piesa. Aşteptau amândoi cu nerăbdare momentul.

- O să fie frumos, o asigură Freddie.

- Dar trebuie să fim atenți, îi aminti Eulalie, ducând sugestiv un deget la buze.

- Da, trebuie să fim foarte atenți. îi sărută delicat degetul cu pricina.

După plecarea lui Freddie, Eulalie urcă la culcare. Era epuizată. Trecuse printr-un vârtej emoțional, dar acum era mai fericită decât fusese vreodată în viața ei.

Capitolul 8

Walter Musgrave îşi anunță sosirea în Sheperdsford pentru sâmbătă şi confirmă invitația pentru toți membrii familiei la cina de duminică. Atât Esther cât şi Delia, Margaret şi Rose primiră câte o scrisoare de la el. Walter încerca să se poarte cât mai corect. în scrisoarea pentru Esther, el preciză că fusese reținut şi urma să petreacă numai două nopți la hanul „Owl", că trebuia să se întoarcă luni la Londra pentru a definitiva nişte afaceri înainte de a pleca acasă şi cerea permisiunea să treacă pe la Bridle House sâmbătă seara pentru a discuta o problemă de interes pentru familie.

Bineînțeles, Esther era curioasă să afle care era problema. îl întrebă pe Bernard, dar nici el nu ştia. Ginerele ei se interesase în legătură cu Walter printr-o firmă de avocatură din Cape şi povestea lui se confirmase. Avea o poziție foarte bună la Hallsey şi totul se confirma. Esther nu se îndoise de cuvântul lui Walter, dar găsi înțeleaptă ideea lui Bernard de a întreba.

Când veni Walter, fetele erau plecate să joace tenis. Esther nu le spusese de vizita fratelui lor, pentru că Walter dăduse de înțeles că este o chestiune privată.

Era o seară caldă, aşa că se aşezară în grădină. După un scurt schimb de amabilitățI, Walter trecu la subiect:

- Crezi că Deliei i-ar plăcea să vină cu mine la Cape?

- Poftim??! exclamă Esther, buimăcită.

- Ştiam că te va surprinde întrebarea, zâmbi el. Nu i-am pomenit nimic Deliei, dacă nu-ți surâde ideea, o lăsăm baltă.

- Vrei s-o iei pe Delia cu tine... la Cape?

- Da.

- Dar... de ce?

Walter izbucni în râs:

- Asta-i o întrebare uşor de răspuns. Am nevoie de cineva care să se ocupe de casă, iar Deliei i-ar prinde bine o slujbă.

- Oh, Walter! Nu ştiu... Asta nu-i o decizie de luat în grabă...

- Ba mi-e teamă că este. Trebuie luată o decizie foarte repede. Ar fi mult mai bine ca Delia să vină o dată cu mine, să pot avea grijă de ea pe drum, decât să călătorească singură mai târziu.

- Dar trebuie să ne gândim întâi.

- Ştiu că pare o idee pripită, dar crede-mă, nu este. Delia are douăzeci şi şase de ani, îşi iroseşte timpul în Sheperdsford, nu face nimic util. Are nevoie de o slujbă de femeie matură. Şi i-ar face bine să vadă lumea. Aş avea grijă de ea, promit. Eu cred că ne-am înțelege bine, dar dacă nu-i place se poate întoarce acasă. Eu voi acoperi toate cheltuielile, bineînțeles. Va avea nevoie de haine, ați putea merge împreună câteva zile la Londra. Şi va beneficia de o rentă. în schimb, va administra casa şi va conduce personalul interior.

- Dar... dar...

- Fără dar, exclamă Walter râzând. E foarte posibil ca Delia să nu dorească să vină. Eu doar îți cer permisiunea să o întreb.

- Nu pot să iau o decizie acum, declară Esther. Trebuie să aştepți până mâine. Se poate, nu?

Se putea.

Ideea lui Walter nu era tocmai nouă. De la ultima lui vizită la Sheperdsford, se tot gândise la sora lui vitregă şi ajunsese la concluzia că şi ea, asemenea lui odinioară, purta o povară pe umeri.

Walter avea ceva cunoştinţe de psihologie şi urmărindu-i cu atenţie pe toţi membrii familiei, îşi formase o părere. Albumul de fotografii îl ajutase considerabil în acest sens. Delia era cea mai mare. Ea fusese în centrul atenţiei, poate chiar puţin cam răsfăţată până la venirea pe lume a lui Margaret. După aceea, toată dragostea şi atenţia de care iniţial Delia se bucurase în întregime, se împărţise în mod egal. Deja în pozele de la cinci ani se citea pe chipul ei o umbră de resentiment. începând de atunci devenise Delia „dificilă“. Cu Margaret, în schimb, era „uşor“. Ea avea şarm şi o naturaleţe de invidiat. Toată lumea o plăcea pe Meg. Ea avea o grămadă de prieteni, ceea ce nu se putea spune despre sora ei. Delia îşi văzuse sora mai mică iubită şi admirată, căsătorindu-se, mutându-se în casă nouă alături de soţul ei care o adora, împlinindu-i-se toate visele pe care o tânără femeie le poate avea.

Walter îi explicase foarte sincer lui Esther motivele pentru care făcuse acea propunere. Dar mai exista unul de care nu pomenise şi nici nu avea de gând. Walter simţea că ajutând-o pe Delia, fiica tatălui său, îşi răscumpăra într-un fel greşeala faţă de părintele său pentru tot răul şi suferinţa pe care le provocase.

Dejunul aranjat de Walter pentru familie la hanul „Owl“ avea loc a doua zi. Walter însuşi supraveghease toate pregătirile. Era hotărât să facă din această întrunire un succes. Esther sosi prima.

- Walter, i se adresă ea pe un ton discret, după obişnuitele cuvinte de introducere, m-am gândit la propunerea ta şi am hotărât s-o acceptăm.

- Mă bucur! exclamă Walter. Sunt convins că e cel mai bun lucru de făcut. Şi nu trebuie să-ţi faci griji.

- O să încerc. Prea îmi fac multe gânduri şi am ajuns la concluzia că lucrul ăsta nu aduce nimic bun. Trebuie doar să ai multă răbdare cu ea. Eu n-am spus nimic nimănui, dar, bineînțeles, Delia trebuie să decidă singură dacă vrea să meargă sau nu. Am vrut doar să-ți spun că mi se pare o idee bună şi n-o să mă opun dacă Delia o să fie de acord.

- O s-o întreb după prânz. Nu e timp de pierdut. Joi zbor spre casă.

- Joi!! Adică vrei s-o iei pe Delia cu tine joi? Azi e duminică!

- Da, i-am rezervat şi bilet de avion...

- Dar joi este imposibil!

- Nimic nu e imposibil, declară Walter râzând.

Discuția luă sfârşit, căci începură să apară ceilalți membri ai familiei.

Masa decurse excelent, mâncarea era delicioasă, iar gazda, Walter Musgrave, conducea conversația cu tact şi dibăcie. Esther era tăcută. în ciuda hotărârii ei de a nu-şi mai face atâtea griji, nu se putea abține. Una era să o lase pe Delia să plece în Africa de Sud cândva la o dată ulterioară şi alta să afle că i se rezervase deja bilet de avion peste trei zile. Nici trei săptămâni nu ar fi fost de-ajuns pentru a se obişnui cu ideea şi a pregăti plecarea."Imposibil" spusese ea şi aşa era. Pentru oricine mai puțin pentru Walter, pe care Esther îl vedea +genul de persoană care atunci când îşi punea ceva în gând nu se lăsa până nu ieşeau lucrurile exact cum le plănuise. în cine altcineva să aibă mai multă încredere a i-o încredința pe Delia dacă nu în el? Revenind cu gândul la ceea ce se întâmpla în jurul ei, Esther observă cu surprindere că discuția se desfăşura în continuare pe un ton foarte plăcut, dirijată cu măiestrie de Walter. El nu

spunea mare lucru, dar îi făcea pe ceilalți să vorbească.

La sfârşitul mesei, Walter se ridică şi spuse:

- Hai, Delia! Să ne plimbăm puțin pe malul râului împreună. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

- Cu mine? Delia era sincer surprinsă.

- Da, cu tine. Ceilalți o să ne scuze puțin.

- Da, bineînțeles, aprobă Esther. Vă aşteptăm. Nu ne grăbim să ajungem acasă.

O luară încet la vale, prin grădina hanului, pe malul râului. în alte condiții Walter i-ar fi spus Deliei povestea acelor locuri, pe care o aflase şi el de la proprietari, dar aveau lucruri importante de discutat, aşa că trecu direct la a da glas propunerii sale.

- Să vin cu tine în Africa de Sud?! exclamă Delia fără a-i veni să creadă.

- Mie mi se pare o idee foarte bună, replică Walter calm.

- Walter, nu vorbeşti serios!

- Ba da, cum să nu! Nu aş arunca astfel de vorbe în vânt, nu crezi?!

Ea îl privea cu ochii mari.

- Ascultă, Delia, e foarte simplu: eu am nevoie de cineva care să se ocupe de casă şi tu ai nevoie de o slujbă.

Deliei nu i se părea deloc simplu.

- Dar... dar... eu nu vreau o slujbă. Cel puțin...

- Ba vrei o slujbă, cum să nu! Nu ai nimic de făcut în Sheperdsford. îți pierzi vremea aici, nu-i aşa? Te-am auzit cu urechile mele zicând că e foarte plictisitor.

- Aşa este, dar...

- Ei bine, asta e şansa ta să scapi!

Se aşezară pe o bancă şi Walter începu să explice în detaliu problema. îi povesti cam la ce stil de viață să se aştepte dacă îi acceptă propunerea, îi reaminti cele câteva poze cu proprietatea pe care le avusese la el şi le arătase familiei la întâlnirea lor precedentă.

- E viață frumoasă acolo, îi spuse. Am mulți prieteni, membrii familiei Hallsey sunt oameni încântători... dar să nu-ți închipui că va fi un trai de huzureală. Va trebui să pui umărul la treabă. Eu am nevoie de cineva care să se ocupe de casă, care să facă lucrurile să meargă strună.

- Dar eu nu mă prea pricep la gospodărie...

- însă poți să înveți, nu? Personalul e de încredere şi face treabă bună, doar că în fața unui burlac îşi mai permit să dea cu vorba. Datoria ta ar fi să-i coordonezi şi să-i faci să asculte de tine fără alte comentarii.

- Nu ştiu dacă aş putea...

- Bineînțeles că ai putea! Doar eşti fată deşteaptă.

Delia rămase tăcută.

Walter continuă, uşor iritat:

- Care îți este alternativa? Te mulțumeşti să rămâi aici tot restul vieții tale, nefăcând nimic? Mie mi se pare o perspectivă sumbră, sincer să fiu!

- Oh, Walter!

- Ei bine, aşa e! Acum ai de ales, Delia. Am întrebat-o pe mama ta şi ea a spus că trebuie să decizi tu.

- Bineînțeles, mami de-abia aşteaptă să scape de mine.

- E corect aşa, Delia?

- Corect?

- Crezi că ar fi trebuit să refuze oferta mea fără să te

consulte?

- Nu, bineînțeles că nu!

Walter zâmbi:

- Atunci eşti nedreaptă cu ea, nu-i aşa? Nu eşti deloc rezonabilă.

- Presupun că ai dreptate, murmură Delia, uşor ruşinată.

- Dacă nu vrei să vii, spune-mi!

- Ba vreau să vin! întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. întotdeauna mi-am dorit să plec din sătucul ăsta anost şi să văd lumea... doar de n-ar fi trebuit să iau o decizie aşa, în grabă.

- E cam în grabă, într-adevăr, îmi cer scuze, dar n-am avut ce face. încercasem să-ți rezerv bilet de avion mai din timp, dar nu mai erau locuri. De-abia vineri m-au anunțat că a renunțat cineva la bilet. De-asta nu am spus nimic până acum.

- Dar, Walter, va trebui să-mi cumpăr lucruri, şi nu văd cum...

- Da, trebuie să-ți cumperi lucruri. O să ai nevoie de multe rochii drăguțe. Cel mai bine, vii la Londra cu mama ta şi-ți iei tot ce trebuie. Eu voi acoperi cheltuielile, bineînțeles. Două sute ar trebui să fie de-ajuns!

- Două sute de lire?! întrebă Delia, înmărmurită.

- Aş vrea să-mi faci pe plac. îmi vei primi prietenii şi vom merge împreună la petreceri. Latura socială a slujbei mele este foarte importantă şi o soră drăguță şi îmbrăcată frumos cu care să apar la braț ar fi un mare atu, nu?

- Oh, Walter!

- Haide, Delia! Acum ori niciodată! Ce alegi?

Ea trase adânc aer în piept şi răspunse:

- Acum!

Walter aprobă din cap:

- Excelent! îți promit că n-o să regreți!

- Să mergem să le spunem şi celorlalți, strigă Delia, sărind de pe bancă şi luând-o la fugă spre han.

Walter o urmă în pas de plimbare şi o găsi înconjurată de toată familia; vorbeau toți deodată, dar, deşi se vedea că erau entuziasmați, nu erau surprinşi. Walter deduse că Esther îi pusese între timp la curent cu subiectul asupra căruia dorise să discute între patru ochi cu Delia.

- Şi ai hotărât să mergi, spunea Margaret. Sunt convinsă că asta este decizia corectă.

- Este un plan excelent, interveni şi Bernard.

- Ar fi o prostie să ratezi o asemenea şansă, strigă Rose.

- Dacă nu-ți place, poți să te întorci acasă, zise Esther care mai avea încă îndoielile ei. Bineînțeles, nu poți să pleci joi, nu este suficient timp, dar poate...

- Trebuie să fiu gata până joi. Walter mi-a rezervat bilet.

- O să fie un iureş total, concluzionă Bernard. Dar nu văd de ce nu ai reuşi.

- Ne descurcăm noi cumva, nu? spuse Margaret. O s-o ajutăm cu toții!

- Joi! strigă Esther. Adică în trei zile!

- Va trebui să plecați mâine la Londra, Margaret nici nu luase în seamă ultimele cuvinte ale mamei ei.

- Mâine?!... Dar nu putem...

- Trebuie, mami. Delia trebuie să-şi cumpere lucruri.

- Da, multe lucruri frumoase, sări Delia. Aşa spune Walter!

- De ce să nu poți să pleci mâine, Esther? întrebă Bernard pe cel mai calm dintre tonuri. Avem noi grijă de casă, iar Rose poate veni să stea la noi două zile.

- Da, aşa ar fi cel mai bine, îl susținu şi Margaret.

- Laptele... se bâlbâi Esther... trebuie anulată comanda... şi pâinea... şi ziarele.

- Auzi, laptele, pâinea şi ziarele! Tu nu-ţi dai seama că asta e şansa vieţii mele? Ce mai contează laptele, pâinea şi ziarele?!

- Se rezolvă, interveni Margaret cu tact. Mă ocup eu de toate. Voi trebuie doar să vă faceţi bagajele. Asta se poate, nu, mami?

- Te ajut să împachetezi, se oferi Rose.

Walter stătea şi asculta. Erau toţi foarte amabili şi-şi ofereau ajutorul, dar el nu putea să n-o compătimească puţin pe Delia. Oare îşi dădea seama că familia era cam prea încântată de perspectiva plecării ei? Poate că nu... Poate nici măcar ei nu realizau... poate era doar o reacţie inconştientă la o schimbare atât de mare.

- Se poate, mami, nu? repeta Margaret. Se poate să fiţi gata de plecare mâine cu trenul de după-amiază?

- Cred că da, oftă Esther. Se simţea deodată depăşită pentru timpurile pe care le trăia. Ea nu s-ar fi putut obişnui cu asemenea viteză. Nu aşa se făceau lucrurile pe vremea ei. Atunci, oamenii îşi făceau cu meticulozitate planuri şi se pregăteau temeinic.

Coborând cele câteva trepte spre curtea unde erau parcate maşinile, Bernard o luă de braţ şi spuse:

- Nu-ţi face griji, Esther. E cel mai bun lucru pentru Delia. Ea nu are nici un viitor aici, în Sheperdsford. Ştii foarte bine, nu? Şi dacă tot pleacă, e mai bine să plece aşa, repede, fără să aibă timp să se gândească prea mult.

- Tu îmi eşti un mare sprijin, Bernard, îi zâmbi Esther mai liniştită.

***

Esther şi Delia se urcaseră în trenul de Londra. Cu toată

agitația, Esther de-abia atunci își aminti de piesă.

- Se joacă săptămâna asta, spuse. L-ai anunțat pe Freddie Stafford că nu mai ai cum să participi?

- Oh, găsesc ei pe altcineva să joace „Angela“! răspunse Delia cu seninătate. Păcat de atâta învățat, dar asta este.

Delia nu răspunsese de fapt la întrebare. Nu-i spusese lui Freddie. Vrusese să-l sune, dar hotărâse să-i scrie de la Londra. Freddie va fi mânios, aşa că această variantă îi surâdea mult mai mult. Delia abandonase „Diligența de Mulberry“. Nu-i mai păsa câtuşi de puțin ce se întâmplă cu ea. N-aveau decât să anuleze tot spectacolul sau să găsească pe altcineva să joace rolul principal. Ea nu avea de gând să renunțe la ocazia vieții ei pentru o piesă de amatori. Mai mult ca sigur, spectacolul va trebui anulat. Ei îi trebuise săptămâni întregi să învețe rolul şi oricine altcineva i-ar fi luat locul nu avea cum să reuşească într-o singură zi. De fapt, Delia nici nu se gândea la astfel de probleme. Gândurile ei zburau deja spre Africa de Sud. Când i se puse în vedere situația însă, decise foarte repede că Freddie nu merita ca ea să ia în considerare sentimentele lui. El nu le luase pe ale ei, nu?

Eulalie însă intra în altă categorie. Delia şi-ar fi dorit să aibă timp să treacă pe la ea să-şi ia rămas-bun, dar cu atâtea lucruri de făcut îi fusese de-a dreptul imposibil. Plus că făcând această vizită şi-ar fi dat în vileag planurile. Eulalie ar fi fost la rândul ei furioasă, cam ca şi Freddie, dar reproşurile ei Delia nu le-ar fi putut suporta. îi va scrie şi ei, iar prietena ei va trebui s-o înțeleagă, că doar urma sfatul pe care chiar ea i-l dăduse odată, de a ieşi în lume, de a călători.

- La ce te gândeşti, Delia? întrebă Esther.

- Mă gândeam la Eulalie. Mi-aş fi dorit să trec pe la ea să-mi

iau rămas-bun. Dar n-a fost timp.

- N-a fost timp de nimic, declară Esther. Am alergat de colo colo ca nebunii, încât am pierdut orice noțiune a timpului. Nici nu-mi vine să cred că totul a început abia ieri.

Capitolul 9

Flo Bloggs şi sora ei Daphne, care lucra pentru lady Steyne la Underwoods, se întoarseră acasă duminică seara de la hanul „Owl“, unde ajutaseră una în bucătărie şi cealaltă la servirea mesei pe care Walter Musgrave o organizase pentru întreaga sa familie. Era o tradiție în familia Bloggs ca la cină să se discute ce a mai făcut şi ce a mai aflat fiecare în respectiva zi. După obişnuitele comentarii despre ce s-a servit la masa de la han şi cum erau îmbrăcate fetele Musgrave, Flo Bloggs îşi surprinse întreaga familie cu următorul comentariu:

- Eu cred că domnişoara Rose are un băiat.

- Nu mai spune! sări doamna Bloggs. Dar ştiu că fata asta nu pierde vremea.

- îi face cu mâna din mers domnişoarei Delia, comentă Daphne amuzată.

- Să nu spuneți la nimeni, le avertiză Flo, puțin îngrijorată de entuziasmul pe care vestea ei îl stârnise. Cred, am spus.

- Păi, continuă, Flo, o îndemnă doamna Bloggs. Ai auzit tu ceva.

- N-am auzit nimic. Eu nu ascult pe la uşi ca altele, îi aruncă o privire surorii sale.

- Dar zi odată, se enervă Daphne. Dacă nu ai auzit, atunci ai văzut...

Flo deconspiră faptul că domnişoara Rose urca la ruine în fiecare după-amiază. Se îmbrăca frumos, se parfuma - arăta de parcă se ducea la o întâlnire cu un băiat - îşi lua hârtie şi acuarele şi pleca. Se întorcea după ore bune, uneori nici nu venea la ceai.

- Asta nu înseamnă mare lucru, spuse doamna Bloggs uşor

dezamăgită. Dacă ai fi văzut unul dintre desene, ar fi fost altceva.

- PăI, am văzut. Blocul de desen era pe măsuța de toaletă când am făcut ieri dimineață ordine prin camera domnișoarei. Așa că am aruncat și eu o privire. Nu aș citi o scrisoare, dar cu desenele e altceva.

întreaga ei familie căzu de acord cu acest principiu.

- Ce desene erau?

- Cu ruinele, foarte frumos făcute şi cu un tânăr... saşiu.

- Saşiu?! exclamă doamna Bloggs, nedumerită.

Flo încuviință din cap.

- Şi un desen cu domnişoara Rose, ştiu că era ea după rochița roz pe care o purta.

- Făcut de el, exclamă Daphne pe nerăsuflate, de tânărul saşiu.

- Vă lansați prea departe cu presupunerile, interveni domnul Bloggs. Din cauza filmelor pe care le vedeți. Dacă asta e tot ce ştii, nu ştii nimic de fapt. Tânărul desenat poate fi oricine, nu înseamnă neapărat că se întâlneşte cu el în pădure.

Pentru câteva secunde, Flo fu descurajată de remarca tatălui său, dar își reveni repede.

-Dar el stătea pe pietre, spuse ea triumfătoare. Arăta ca un star de cinema.

- Eu n-am văzut în viața mea un star de cinema saşiu, concluzionă domnul Bloggs.

în urma discuției de cu o seară înainte, doamna Bloggs rămăsese cu o problemă care o măcina. Fiind singură acasă, își expunea îngrijorarea câinelui familiei:

- Uite ce e, Puggy. Am și eu două fete și aș vrea să știu dacă vreuna dintre ele se întâlneşte cu vreun flăcău în pădure. Fata

asta nu e problema mea, dar e şi ea o fată ca Daphne sau Flo. Ar trebui să merg la mama ei, dar cum? Mai ales că nu ştiu nimic sigur, sunt numai presupuneri, iar femeia va dori, pe bună dreptate, să ştie de unde am aceste informații şi aş vârî-o pe Flo în necaz. Puggy dădea vesel din coadă. Păi nu ştiu. Problemă delicată. Trebuie să ştiu ceva sigur înainte de a putea lua vreo măsură. Se pare că va trebui să fac eu însămi ceva investigații. Se pare, Puggy, că vom face o mică plimbare.

Sheperdsfordul era pustiu la acea oră a după-amiezii. Doamna Bloggs trecu neobservată. Mai greu era cu urcatul dealului, dar cu voință reuşeşti orice. Se vedeau ruinele la câțiva metri distanță, în rest nici țipenie de om. Se auzi un zgomot. Doamna Bloggs ezită, dar numai câteva secunde. Cu inima bătându-i foarte repede, ieşi dintre copaci.

Iată-i: o fată drăguță îmbrăcată în roz şi un tânăr elegant, mai mare ca vârstă decât ea. Nu stăteau foarte aproape unul de celălalt, discutau.

Femeia călcă strâmb şi câteva pietricele se rostogoliră la vale. Cei doi tineri întoarseră privirea, speriați. Pe el îl recunoscu imediat: era Edward Steyne.

- Bună ziua! spuse doamna Bloggs cu răsuflarea întretăiată.

Amândoi răspunseră politicos la salut.

- Foarte cald, nu-i aşa? încercă doamna Bloggs să înfiripeze o discuție. Am ieşit cu Puggy la o plimbare.

Puggy lătră vesel şi începu să dea din coadă. Era un animal foarte sociabil.

- Vai, ce cățel scump! exclamă Rose aplecându-se să-l mângâie.

Era o fată tare drăguță. Mult prea drăguță ca să se întâlnească

în locuri pustii cu bărbați. Şi foarte tânără, mult prea tânără, aproape o copilă. Iar domnul Edward Steyne, după spusele lui Daphne, nu era tocmai uşă de biserică. Era totuşi fiul vitreg al ladyei Steyne. într-un fel, doamna Bloggs era uşurată că era vorba de el şi nu de un altul.

- Cred că nu mă cunoaşteți, domnule Steyne. Sunt doamna Bloggs.

- Doamna Bloggs?! Edward habar n-avea despre cine era vorba.

- Sunt mama lui Daphne, explică ea. El încă o privea nelămurit. Daphne care lucrează la Underwoods. Sunt mama ei.

- Da, înțeleg... Da, da... şi ați ieşit cu Puggy la plimbare... Bineînțeles... Ce drăguț!...

Urmă o perioadă de tăcere puțin confortabilă, timp în care doamna Bloggs avu timp să observe blocul de desen şi acuarelele şi să constate că Flo se înşelase când afirmase că tânărul din desen era saşiu.

- Ei bine, eu şi Puggy am face bine să ne vedem de drum. Trebuie să ajungem acasă la ceai.

întârziară. Toată familia era îngrijorată.

- Unde ai fost? o întrebă soțul ei de la uşă. Eşti îmbujorată toată.

- E foarte cald afară...

- Ai pus tu ceva la cale, declară el suspicios.

- Aşa-i! Am fost la ruine.

O priveau toți cu gura căscată.

- De ce nu? Oricine are voie să meargă la ruine dacă vrea. Eu şi cu Puggy ne-am plimbat până acolo să vedem dacă ne întâlnim cu cineva.

- Şi v-aţi întâlnit? întrebă Flo, nerăbdătoare.

Doamna Bloggs dădu afirmativ din cap.

- Adică i-ai văzut?

- Am şi vorbit cu ei.

Familia era deja mută de uimire.

- Domnişoara Rose Musgrave şi domnul Edward Steyne, ei erau! Aveau şi blocul de desen şi toate cele. Te-ai înşelat, Flo, nu e deloc saşiu. Stăteau de vorbă. I-am salutat şi le-am spus că-l plimb pe Puggy...

- Nu trebuia să mergi, o întrerupse domnul Bloggs, alarmat.

- Ba să ştii că mă bucur că am fost, îl sfidă doamna Bloggs.

- Ti-am spus eu de domnul Edward!interveni Daphne. Vezi...

- Linişte! strigă tatăl ei. Ascultaţi aici la mine. Lucrurile astea nu au nimic de-a face cu noi. Nu mai avem ce discuta pe tema asta!

- Dar, tati...

- Tu să-ţi ţii gura, Flo.

- Dar tati, aş putea face o aluzie la doamna Musgrave, o mică aluzie. Nu-i nimic rău în asta. Nu vreau să păţească ceva rău domnişoara Rose. E tare drăguţă.

- Să-ţi ţii gura, Flo! repetă domnul Bloggs pe un ton ridicat.

- Dar, tati, e doar un copil...

- Ai auzit ce am spus, Flo?

Flo se făcu mică şi nu mai scoase o vorbă.

- Acum, ascultaţi-mă bine, toate trei! strigă bărbatul bătând cu pumnul în masă. O să vă ţineţi gura! Eu nu vreau probleme în familia asta, scandaluri şi alte alea. Domnul Steyne e domnul Steyne. Mama n-ar fi trebuit să-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala!

- Dar unde scrie că nu ai voie să...

- Nu ai voie să işti scandal, se încruntă el amenințător, iar dacă vreuna dintre voi începe să umble cu vorba, asta se va întâmpla. Să nu vă prind, că o să aveți de-a face cu mine!

- Dar eu doar am spus... începu domna Bloggs cu voce tremurătoare.

- Ştim ce ai spus. Nu trebuia să spui nimic şi să mergi nicăieri. Dar acum asta este, să sperăm că nu se va întâmpla nimic rău de acum încolo, dacă ne ținem gura. Bine?!

„Eu tot mă bucur că am mers“ gândi doamna Bloggs. „ E fată tânără, ca Daphne sau Flo şi dacă pățeşte ceva rău din partea lui, eu o să vorbesc, indiferent de consecințe.“

Câteva minute după plecarea doamnei Bloggs, Rose şi Edward se priviră în tăcere.

„Şi uite aşa se termină.“ gândea el. „Ar fi bine să-mi fac ieşirea înainte să izbucnească scandalul. Dacă ajunge la urechile lui Amie, e de rău. O să se ducă totul de râpă.“

De fapt, nici nu-i părea rău că se termină. Rose era o fată cuminte şi dulce, inocența ei îl atrăsese la început şi-i făcuse plăcere să stea de vorbă cu ea, să se joace puțin cu sentimentele ei, dar începuse deja să se plictisească. Ştiuse de la bun început că urma să fie o simplă idilă, încântătoare, într- adevăr, cât ar fi durat, dar trecătoare. Va pleca a doua zi de dimineață de la Underwoods; exista şi o explicație foarte plauzibilă pe care o putea da, perspectiva unei slujbe. îi surâdea ideea întoarcerii în micul, dar confortabilul apartament pe care-l deținea în Chelsea. Edward fu readus printre ruine de râsul voios al lui Rose.

- Ce bătrânică simpatică! spunea tânăra. A apărut aşa brusc, nici acum nu-mi vine să cred că a fost reală.

- Ba cum să nu, foarte reală. Şi nici măcar nu e de râs!

- Nu înțeleg.

- Era un spion.

- Spion? Ce vrei să spui cu asta?

- Exact ce-am spus. Era un spion. A aflat de undeva că noi doi ne întâlnim aici şi a venit să se convingă că aşa este.

- Bătrânica aia simpatică?! exclamă Rose cu îndoială. Dar era atât de drăguță... de prietenoasă...

- Cam prea drăguță şi prietenoasă. S-a dus direct acasă să-şi servească ceaiul şi să povestească întregii familii că noi doi ne întâlnim zilnic la ruine.

- Dar... dar ieşise la o plimbare, cu cățelul...

- Prostii! Tu crezi că o femeie ca doamna Bloggs ar urca dealul, pe căldura asta, cu unicul scop de a-şi plimba cățelul?

Rose rămase tăcută câteva secunde.

- Şi ce dacă? Nu facem nimic rău. Oricine poate urca la ruine, dacă vrea.

- Nu înțelegi! O să se împrăştie vestea prin Sheperdsford cât ai zice peşte. Noi doi vom fi pe buzele tuturor.

- Crezi? întrebă Rose, dintr-o dată uşor neliniştită.

- Ştiu sigur, răspunse Edward râzând sec. O să fie bârfa anului. Va ajunge sigur la urechile lui Amie, că doar fata femeii lucrează la Underwoods, şi atunci să vezi!

Rose se simțea de parcă ar fi fost lovită în moalele capului. Edward vorbise pe un ton atât de diferit de cel cu care i se adresa în mod normal, încât o palmă de i-ar fi dat nu ar fi surprins-o într-atât. Dintr-o dată, totul devenise clar. Magia se spulberase.

- Ce facem acum? şopti ea fără vlagă.

- Nimic. Nu e nimic de făcut. Ne luăm rămas-bun.

- Doar nu vrei să spui... rămas-bun... adică să nu ne mai vedem... niciodată.

îl privea cu speranța că va citi în ochii lui că nu intenționase să spună ceea ce înțelesese ea. Dar Edward privea în zare, nici nu părea că o ascultă.

- Mai bine... merg acasă... murmură ea sfârşită.

Era deja la jumătatea drumului când îşi aminti că Bridle Hose era închisă. Mami era la Londra, cu Delia.

Bernard se întoarse devreme acasă. Lunea nu era niciodată o zi prea aglomerată la birou. Tocmai îşi agăța pălăria în cuier când o auzi pe Meg cântând veselă. Rămase cu mâna suspendată în aer, ascultând. Da, Meg cânta. Spăla vasele şi cânta. De mult n-o mai auzise Bernard pe Meg cântând. în ultima vreme un nor de tristețe îi întunecase fața, imperceptibil poate pentru alte persoane, dar nu şi pentru soțul ei. Să însemne asta că norul trecuse, iar Meg se simțea bine acum? Nu ştia dacă să meargă să-i vorbească sau s-o lase în pace, dar observă că picioarele îl duceau chiar fără voia lui spre bucătărie.

- Bună, Meg! M-am întors devreme.

Se întoarse cu fața spre el şi-i zâmbi. Era adorabilă aşa, cu buclele în dezordine şi cu ochii sclipind, trebuia sărutată! Margaret îşi puse brațele pe după gâtul lui şi-l privi cu drag.

- Sunt fericită! spuse ea.

-Da, te-am auzit cântând. Mă bucur că eşti fericită, draga mea.

- Oh, Bunny, ce norocoasă sunt! Foarte, foarte norocoasă. Nici nu merit atâta noroc. Am tot ce mi-aş putea dori vreodată. Foarte puțini oameni pot să spună aşa ceva, nu?

-Eu pot. Eu am primit tot ce mi-am dorit vreodată când te-am primit pe tine.

Ea ezită un moment, apoi spuse:

- Da, sigur, asta e cel mai important, să ne avem unul pe celălalt. Eu am fost nerecunoscătoare şi mi-am dorit mai mult.

- Mai mult?

- Doar încă un lucru, iar acum...

- Acum l-ai primit şi pe ăla?

- O să-l primesc, spuse ea, jumătate râzând, jumătate serioasă. Nu ghiceşti?

Ar fi trebuit să ghicească, de obicei era perspicace la astfel de lucruri, dar acum nu putea.

- Oh, Bunny! strigă Meg. Ce prostuț eşti! Un copil, bineînțeles!

- Un copil!?

- Da! Meg râdea de-a binelea acum, soțul ei încremenise şi o privea buimac. Oh, Bunny, un copil este un lucru normal într-o căsătorie. Nu ştiai? Nu ți-a povestit mama ta când erai mic, cum vine barza şi aduce un bebe?

- Oh, Meg!

- E adevărul adevărat! Acum am tot ce mi-am dorit, tot tot! Sunt cea mai fericită femeie de pe lumea asta. E de-a dreptul înfricoşător cât de fericită sunt!

- Meg, eu n-am ştiut!

- Şi ce dacă?

Nimic, doar că l-ar fi scutit de multe griji.

Se aşezară în living să bea ceaiul şi începură să facă planuri.

- Trebuie să amenajăm camera de sus, visa Margaret cu ochii deschişi. Tapet alb, mobilă albă.

- Şi draperii roz, sugeră Bernard.

- Albe cu floricele albastre... şi covor albastru.

Lui Bernard i se păru într-adevăr o idee mai bună:

- Da, sigur că da.

- O să-l cheme Bernard, nu-i aşa?

Bernard se gândise că o s-o cheme Margaret, dar nu-l deranja deloc nici această perspectivă. Meg era fericită, doar asta conta!

Când Rose se întoarse, îi cam luă prin surprindere. Uitaseră complet că au musafiri.

- Bună, Rose. A fost frumos la plimbare? întrebă Bernard.

- Vreau să vină mami! strigă Rose şi izbucni în plâns.

***

Bernard strânsese deja serviciul de ceai din living când coborî Meg.

- Nu ştiu ce Dumnezeu are, declară Margaret. Acum e bine. Adică nu mai plânge, dar arată răvăşită. Am convins-o să se urce în pat.

- Să chemăm doctorul?

- Nu vrea doctor. Spune că doar o doare capul, atâta tot. Sunt foarte îngrijorată din cauza ei, Bunny.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Nu-ți face bine deloc.

- Ştiu, dar aşa ceva nu-i stă în fire lui Rose. Poate a văzut ceva acolo sus, în pădure şi s-a speriat. O fi dat peste Călugărul Negru.

- Călugărul Negru?

- Da, se spune că ruinele sunt bântuite de un călugăr negru, mulți oameni susțin că l-au văzut. Când Rose era mică, se temea tare de acele locuri. Am mers o dată la picnic acolo, dar Rose a visat urât după aceea, iar mami a hotărât să nu ne mai ducem. Poate l-a văzut pe Călugărul Negru, azi după-amiază.

Bernard era sceptic în această privință. El nu credea în legende, dar poate fata văzuse ceva în pădure care o speriase, nu un călugăr negru, ci un om în carne şi oase, vreun vagabond. Dar

nu avea de gând să-i sugereze o astfel de idee lui Meg.

- Probabil a stat prea mult în soare, încercă el să-şi liniştească soţia. A fost plecată fără pălărie, nu-i aşa? Asta ar explica foarte bine şi durerea de cap.

- Crezi că ar trebui s-o sun pe mami?

- Rose vrea s-o suni?

- Nu, nu vrea. La început, când i-am sugerat acest lucru, mi-a spus că da, dar după ce s-a mai calmat un pic, s-a răzgândit. De fapt, m-a pus să promit că n-o sun. Tot repeta că e doar o durere de cap şi îşi cere scuze că s-a purtat prosteşte.

- E din cauza soarelui, îşi întări Bernard afirmaţia anterioară. Sunt sigur. Dacă mâine dimineaţă nu se simte mai bine, chemăm doctorul. Nu-ţi face griji, Meg. Mâine o să fie bine, o să vezi.

Bernard avea întotdeauna dreptate. De ce să fie asta o excepţie de la regulă?

Rose coborî a doua zi la micul dejun puţin răvăşită, dar calmă. Chiar şi ea fu de acord că indispoziţia de cu o zi înainte se datora soarelui arzător şi acceptă să poarte o pălărie de la Meg când ieşiră împreună în grădină. Recunoscu că fusese o nechibzuinţă din partea ei să urce la ruine şi spuse că nu va mai merge.

- Cel puţin nu pe căldura asta, completă Meg.

- Niciodată, declară Rose punând cam prea mult accent pe cuvânt.

Margaret era mult prea cuprinsă de propria fericire să mai observe accentul, dar lui Bernard nu-i scăpă, ceea ce îi alimentă suspiciunile. Se gândea serios dacă ar trebui să alerteze poliţia că există un vagabond care bântuie prin pădure. Dacă s-ar repeta povestea cu altă fată? Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla, Doamne fereşte! Dar era doar o bănuială, nesusţinută de dovezi şi era

evident că Rose nu avea de gând să vorbească despre asta.

Rose se simțea într-adevăr mai bine. La început, fusese cuprinsă de disperare: întreaga ei lume se dărâmase din temelii, avea nevoie să fie consolată, alinată, avea nevoie de mami. Dar, epuizată, adormise aproape imediat ce Margaret ieşise din cameră, iar o noapte de somn bun făcuse minuni. Se trezise devreme, dimineața era superbă. Vremea de afară îndemna la bună dispoziție. îngenunchease la fereastră şi-şi sprijinise coatele de pervaz: ce proastă fusese! Tocmai ea care râdea de fetele de la şcoală când se îndrăgostiseră de domnul Logan, profesorul de desen. Ce urât din partea ei să-şi mintă propria mamă în felul ăsta! Şi pentru ce? Edward o făcuse să se poarte aşa, parcă o vrăjise într-un fel. O făcuse să creadă că are nevoie de prietenia ei, când de fapt nu o prețuia nici cât negru sub unghie. Evident, întreaga poveste nu însemnase nimic pentru el, fusese doar o modalitate de a face timpul să treacă mai uşor. Iar când apăruse femeia cu cățelul şi situația devenise periculos de reală, nici nu se mai obosise să-şi ia rămas-bun. în ajutorul lui Rose, intervenea mândria. Dacă pentru el nu însemnase nimic, atunci va face şi ea ca Edward să nu însemne nimic pentru ea. Va reuşi cu orice preț, era singurul lucru de făcut pentru a-şi salva respectul de sine. Trebuia să şteargă totul cu buretele. în această stare de spirit coborâse Rose la micul dejun.

Petrecu ziua în grădină împreună cu Meg. Era mai răcoare decât în ziua precedentă şi deci mult mai plăcut. Meg nu părea să aibă chef de vorbă, tricota un şal alb şi fredona absentă o melodie. Rose o întrebase dacă e pentru copilul cuiva, iar sora ei răspunsese că da. Nu era de mirare, Meg avea multe prietene de la şcoală căsătorite şi care aveau copii.

Când bătu de ora trei, gândurile lui Rose zburară spre Abbey Woods fără să vrea. Curios era că ceea ce simțea era uşurare,

libertate. Nu mai era nevoie să mintă, nici să înfrunte poteca abruptă şi soarele arzător, nici să se prefacă „om mare“ pentru Edward.

Se cuibări comod în balansoarul lui Meg şi se cufundă în lectură.

- Ce citeşti? o întrebă Margaret. Vai, Rosie, „La răscruce de vânturi“. De câte ori ai citit-o? Cred că o ştii pe dinafară.

- Aproape. De aceea îmi place, răspunse Rose zâmbind.

- Nu mi-ai arătat şi mie desenele tale.

- Nu erau aşa grozave.

- Ba mami spunea că sunt foarte bune. Haide, Rosie, arată-mi-le!

- Le-am rupt şi le-am dat foc.

- Oh, draga mea, de ce? Bunny spunea că le poate arăta cuiva, unui client de-al lor care se pricepe. De ce Dumnezeu le-ai dat foc?

- Pentru că nu erau bune de nimic.

- Dar, Rosie...

- Nu ştiu să pictez, declară Rose. Doar m-am prostit şi eu. Când vine vorba de astfel de lucruri, ori ai talent, ori nu, iar dacă n-ai, mai bine nu te mai apuci. Uite, Delia, câți ani a luat lecții de muzică, iar acum nu mai cântă deloc.

- Oh, Delia! Atunci a fost altceva.

- Ba e acelaşi lucru. Nu are nici un rost să te încăpățânezi să faci un lucru la care nu te pricepi. în loc de pictură, o să mă apuc de franceză.

Margaret ar mai fi discutat, dar Rose se cuibărise din nou în scaun şi lăsase ochii în carte. Poate sora ei mai mică avea dreptate, franceza ar fi fost mult mai utilă.

Bernard nu veni acasă la prânz, dar la cină fu aşteptat cu mâncarea lui preferată, plachie de peşte, după o rețetă suedeză. Margaret o pregătise, iar Rose o urmărise cu atenție; gătitul era

chiar mai util decât franceza şi de la Meg avea ce învăța.

Capitolul 10

Eulalie Winter se bucura de soare întinsă în hamacul din grădină când apăru Freddie. Vizita lui la această oră a dimineții era foarte neobişnuită, nu numai pentru că ar fi trebuit să fie la serviciu, dar şi datorită discreției pe care şi-o promiseseră. Ea însă nu era surprinsă să-l vadă.

- Ai auzit, deci! exclamă ea.

- Oh, da, am auzit, răspunse Freddie. O sărută şi se întinse pe iarbă lângă ea. Tocmai am primit scrisoarea. Tot cerul s-a prăbuşit peste mine.

- E revoltător, îi susținu ea ideea. Am sunat la Club acum douăzeci de minute să-ți spun, dar pleaseşi. Cynthia mi-a povestit de dimineață, când a venit.

- Cine naiba e Cynthia?

- E fata mea în casă, dragule. E prietenă cu Daphne Bloggs, care lucrează la Underwoods, înțelegi?

- Nu, nu înțeleg, declară el după un moment de gândire.

- Oh, Freddie, ce-i cu tine? De obicei te prinzi repede la astfel de lucruri, zâmbi Eulalie pentru a-i da de înțeles că nu încearcă să facă un comentariu răutăcios. Daphne l-a văzut pe Edward făcându-şi bagajele pentru a pleca la Londra, Daphne i-a spus Cynthiei, iar Cynthia mie. Ce-i aşa greu?

- Vrei să spui că Edward a plecat? exclamă Freddie uluit.

- Credeam că ştii. Vreau să spun, credeam că asta...

- Nu, draga mea, o lămuri el pe un ton de amară ironie. Eu doar aflasem că Delia a plecat... Repetiția finală, cu costume, e astă-seară... fără Ralph şi fără Angela... Ce fericire!

- Delia a plecat? Cum adică?

- Am primit de dimineață un bilețel încântător de la ea, din

Londra. îi pare foarte rău că ne lasă baltă aşa, dar pleacă la Cape cu fratele ei vitreg, iar acum este teribil de ocupată, îşi cumpără haine. S-au întâmplat toate în mare grabă... şi se semnează „cu drag, Delia“

- Nu-mi vine să cred! strigă Eulalie, înmărmurită.

- Zi tu, câtă nesimțire! Şi-a dorit atât de mult rolul ăsta... Helen s-ar fi descurcat de o mie de ori mai bine... iar acum, pe ultima sută de metri, dispare! Făcu o scurtă pauză, apoi reluă pe un alt ton: Ei bine, nu ne rămâne altceva de făcut decât să anulăm tot spectacolul.

- La Cape... cu fratele ei?... exclamă Eulalie cu întârziere. Mintea ei nu vroia să conceapă acest fapt. Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Mie nu mi-a spus o vorbă. De fapt, ultima dată când ne-am întâlnit nu mai contenea vorbind despre piesă.

- Când a fost asta?

- Acum câteva zile. Cred că sâmbătă... Da, nu am mai văzut-o de atunci.

- Credeam că vă întâlniți aproape zilnic.

- Da, de obicei trecea pe la mine după-amiaza. E într- adevăr puțin cam ciudat, acum că ai menționat... nu mi-am dat seama. Aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Dădu să-l sărute pe Freddie, dar acesta era prea copleşit de evenimente ca să mai poată avea vreo reacție.

- Cum anulăm spectacolul? Nici nu ştiu de unde să încep. Cu asta ruinăm şi clubul: decorul şi costumele închiriate tot trebuie achitate, dar o să returnăm biletele oamenilor. De unde bani? N-ar fi fost aşa rău dacă piesa s-ar fi jucat doar în Sheperdsford, dar m-am lăsat convins să mergem şi la Ernleigh, sâmbătă seara. Oare de ce, Dumnezeul meu?! De la început am avut

sentimentul că se va întâmpla ceva rău.

- Nu s-a întâmplat nimic rău.

- Nimic rău?!! Trebuie să anulăm tot spectacolul!...

- Chiar trebuie anulat?

- Chiar trebuie anulat?!... Adică să jucăm fără Angela şi Ralph? Asta vrei să spui?

- Tu ai putea foarte bine să-l joci pe Ralph, ştii replicile pe dianfară.

- Presupun că aş putea... la mustaţă... dar la ce folos? Cine să preia rolul Angelei, aşa, de pe o zi pe alta?... Zi tu!

- Eu, răspunse simplu Eulalie.

El o privea buimac.

- Oh, Freddie, ce faţă faci! O să joc eu Angela.

- Dar, draga mea, cum o să reuşeşti tu să înveţi rolul într-o zi? Femeia asta sporovăieşte ca nimeni alta pe tot parcursul acţiunii. Tu îţi dai seama că repetiţia finală e astă seară şi premiera mâine?

- Şi va avea loc mâine! Oh, Freddie, ce distracţie! Cât mă bucur că Angela şi Ralph şi-au luat lumea în cap! Nu mă mai privi aşa, o să mor de râs!

Freddie însă nu râdea.

- Nimeni nu ar reuşi o astfel de performanţă. Sincer, acum...

- Ba eu aş reuşi, îl contrazise ea. Ştiu Angela de la A la Z. Am pregătit-o pe Delia săptămâni întregi şi, crede-mă, n-a fost uşor! Am repetat şi tot repetat. îmi venea să înnebunesc.

Freddie o privea mut.

- E adevărat, îl asigură ea. Aş putea juca rolul şi acum, în momentul ăsta, fără probleme şi chiar mai mult de atât, mi-ar face mare plăcere.

- Eulalie, tu vorbeşti serios?

- Da, bineînțeles. Ti-am spus, ştiu replicile ca pe apă... şi costumul e aici. Stabilisem să fie adus ca să-l încerce Delia în dimineața asta. S-ar putea să fie nevoie de câteva mici modificări, dar mă descurc eu cu ele.

- E prea frumos ca să fie adevărat! De ce Dumnezeu te-ai chinuit atâta cu femeia asta?

- Nu ştiu... chiar nu ştiu. Nu pretind a fi o altruistă, câteodată îmi venea să urlu de prost ce juca, dar să ştii că îmi place Delia. Ti-am mai spus.

- Poți s-o păstrezi! exclamă Freddie cu năduf.

- Fratele Walter o păstrează, îi reaminti Eulalie. Nu l-am cunoscut pe fratele Walter, dar din câte am auzit e mână de fier. N-o să accepte mutre şi figuri. O să-i facă Deliei noastre foarte bine să fie nevoită să asculte de cineva.

- Chiar crezi că o să te descurci? întrebă Freddie pe care îl interesa „Diligența de Mulberry", nicidecum treburile lui Walter Musgrave.

- Pune-mă la încercare! îl provocă Eulalie.

Intrară împreună în camera de muzică.

După nici cinci minute, Freddie se convinse de adevărul spuselor Eulaliei. îşi intră în rol în momentul acela, fără nici o problemă... era bineînțeles, de zece ori mai bună decât Delia. Avea acel „ceva". Cel mai bine îi ieşea scena de la han, în care juca un moment pasional alături de Ralph. Şi Freddie era bun în astfel de ipostaze, incomparabil față de Mark sau chiar de Edward.

- Doamne, Freddie! exclamă Eulalie desprinzându-se din îmbrățişare. Sper că nu o să faci aşa şi la premieră, nu?

- O să aştept până săptămâna viitoare, la Londra, râse el.

- Ai rezervat camere, tot? întrebă ea.

- Totul este aranjat, răspunse Freddie. După un moment de ezitare, continuă: Ştii că n-am nici un ban pe numele meu, cu excepția mărunțişului ăla nenorocit pe care mi-l dau de la clubul de golf, nu?

- Nu-i nimic. Eu nu mă lăfăi, dar am suficienți bani pentru amândoi. Doar n-o să stăm în Sheperdsford toată viața. Am putea încropi o afacere noi doi şi ne-am şi distra în acelaşi timp.

- Spun da oricând unei aventuri. Ai tu ceva în minte. Ți se citeşte în ochi.

Eulalie izbucni în râs.

- Ce-ai zice de un hotel pe Riviera?

- Dar există zeci de hoteluri deja.

- Zeci de hoteluri luxoase şi scumpe.

- Un hotel ieftin!? exclamă el dezamăgit.

- Nu ieftin. Eu mă gândeam la ceva mediu. Genul de loc pe care să şi-l permită oamenii nu foarte bogați, dar pasionați de călătorii... ca Aggie.

- Care Aggie? Era sincer nedumerit. Ah, da. Uitasem de Aggie. Scuze!

Lui Eulalie îi părea tare bine că uitase de Aggie. Era o dovadă că povestea ei nu-l obseda. De asta se temuse cel mai mult.

- Nu ți-am mulțumit pentru că ai ascultat povestea mea searbădă, Freddie. A fost frumos din partea ta... şi vreau să-ți spun că m-a ajutat mult. Sunt mult mai fericită, acum. Se spune că o mărturisire este ca un elixir pentru suflet; poate au dreptate. Oricum, mi-a făcut bine. Nu-i mai port ranchiună lui Aggie, acum. Ea era măcinată de tentația călătoriilor, vroia să vadă

lumea. Era o obsesie pozitivă, totuşi.

- Deci, vrei să deschizi un hotel pentru fete ca Aggie.

- Cred că am scoate bani frumoşi din asta, spuse Eulalie cu sinceritate. Odată pornită afacerea, am putea-o transforma într-un lanț hotelier cu diferite locații în lume.

- Să le plimbăm pe fetele Aggie peste tot, glumi el. Să ştii că e ceva în ideea asta.

- E doar o idee. Ne putem gândi mai târziu pe îndelete la ea. Mai întâi să ne ocupăm de repetiția finală din seara asta.

- Hai să le facem o farsă, sugeră Freddie râzând. Ascultă...

Consiliul Local din Sheperdsford era pustiu când începură să sosească membrii Clubului Dramatic. Se adunau unul câte unul, se formau grupulețe şi se discuta intens cu voce joasă. Sala aceea mare şi goală era de-a dreptul deprimantă.

- Gata îmbrăcați şi stăm şi aşteptăm, se indignă Tom Blake. De fapt, se simțea tare caraghios îmbrăcat în catifea mov, cu pantaloni bufanți şi cu perucă albă pe cap. Avea şi mustățile în buzunar. Se certase cu Edna pe această temă, ea vrusese să i le lipească pe față, dar el nu se lăsase nici în ruptul capului. Ştia că a doua zi, la premieră, va fi nevoit să le poarte, dar nu vedea de ce să se supună acestui chin de pe acum.

- E trecut de opt, anunță Mark Henderson. Unde o fi Freddie? El întotdeauna vine mai devreme decât ora stabilită.

Toată lumea privea în jur şi constata absența câte unui coleg.

- Nici Helen n-a venit, descoperi Sylvia, surprinsă.

- Unde sunt Delia şi Edward? întrebă şi Edna.

Helen intră pe uşă în acel moment.

- Ce caraghios arătați! Cine v-ar vedea acum, ar zice că urmează să jucați într-o piesă de teatru.

O priveau cu toții muți de uimire. Nimeni nu pricepea nimic.

- Ați crezut că se va pune în scenă o piesă? V-ați înşelat amarnic. N-o să se întâmple aşa ceva.

- Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta? ceru Tom Blake o explicație.

- Delia a plecat. La Londra. A dat bir cu fugiții. Ne-a lăsat cu ochii în soare. Tipic, nu?

Se produse dintr-o dată o rumoare considerabilă în sală. Vorbeau toți deodată.

- Delia a plecat? Nu se poate aşa ceva!

- Nu-mi vine să cred. Era atât de nerăbdătoare...

- Eşti sigură, Helen? Cine ți-a spus?

- Poate a plecat pentru o singură zi.

- Voi nu vă dați seama că piesa s-a anulat! Gata! strigă Helen pentru a-i acoperi pe toți ceilalți. Degeaba mai stați atâta la discuții. Eu am pierdut zile întregi învățând rolul ăsta idiot al dădacei şi repetându-l la nesfârşit cu Delia... şi acum ea pleacă pur şi simplu şi ne lasă baltă. Dacă ne-ar fi anunțat de săptămâna trecută măcar, aş fi putut să iau eu rolul Angelei, dar nu, Doamne fereşte! A ținut cu dinții de el. Acum, e prea târziu. S-a dus totul de râpă. N-o să fie nici o premieră mâine seară, aşa că puteți să vă dezbrăcați cu toții de costume, să vă spălați pe față de machiaj şi să mergeți pe la casele voastre.

In acel moment se deschise uşa şi apărură Ralph şi Angela. îşi sincronizaseră intrarea atât de bine, ai fi putut chiar să crezi că ascultaseră la uşă.

- „Păreți surprinşi de sosirea noastră“, spuse „Ralph“. Era o replică din textul piesei.

- Freddie, exclamă Mark. Tu eşti!... şi doamna Winter.

„Ralph“ se înclină politicos, iar „Angela“ făcu o reverenţă.

- Ce-i asta, o glumă proastă? întrebă Helen pe un ton de gheaţă.

- A vrut să fie, recunoscu Freddie. Dar se pare că a picat ca nuca-n perete.

- Domnul Stafford e răutăcios, interveni Eulalie reluându-şi postura de toate zilele şi făcând un pas înainte. A aflat de dimineaţă despre plecarea Deliei. La început am crezut că piesa va trebui anulată, dar am decis că „spectacolul trebuie să continue“ cu orice preţ. Aşa că o să mă străduiesc să o joc cât mai bine pe Angela, dacă sunteţi de acord, bineînţeles. Se întoarse şi-i zâmbi lui Helen. Dacă vrei tu să joci Angela, facem schimb, sigur că da.

- Nu aş putea, recunoscu Helen. Tocmai le spuneam. Nu ar fi fost o problemă săptămâna trecută. Aşa pe ultima sută de metri, nu am cum.

- Dar ea poate? murmură Edna Blake.

- Doamna Winter este dispusă să încerce, răspunse Freddie. E foarte frumos din partea ei că s-a oferit şi sunt convins că toată lumea o s-o sprijine în acest demers. Vreau doar să vă aduc la cunoştinţă că, dacă nu reuşim să ţinem premiera de mâine seară, Clubul Dramatic e terminat.

- Terminat? Lui Helen nu-i venea să creadă.

- Cu alte cuvinte, suntem faliţi, declară Freddie. Până acum am mers ca pe sârmă. Am cheltuit o groază de bani pentru producţia piesei ăsteia. Dacă nu reuşim s-o ducem la bun sfârşit şi să ne scoatem banii, am încurcat-o. E de datoria mea să vă spun că în situaţia asta am ieşi pe roşu şi ar trebui să strângem

bani să acoperim paguba.

Urmă tăcere. Disperare.

- Eu cred că ar trebui să-i mulțumim doamne Winter, spuse Mark. E foarte amabil din partea ei... să se ofere... să încerce.

Toți erau de acord. Cineva începu să bată din palme şi exemplul fu urmat de toată lumea, inclusiv de Helen. Nu putea să fie ea singura care să nu aplaude şi-i displăcea ideea de a pune bani, ca şi oricui altcuiva din sala aceea.

- Haideți, atunci! îi mobiliză Freddie. Să ne apucăm de treabă. Curaj! Helen, mergi să te schimbi!

- Edward nu a ajuns încă, spuse Helen. Nu-i nici o grabă!

- Şi el a plecat... ieri de dimineață. îi țin eu locul. Grăbiți-vă! Doar n-o să stăm aici toată noaptea.

Erau atât de buimaci cu toții încât nu mai comentă nimeni nimic în legătură cu plecarea lui Edward, plus că era o chestiune minoră în raport cu ceea ce făcuse Delia. Toată lumea ştia foarte bine că Freddie poate să joace „Ralph“ fără nici o problemă. O mai făcuse şi altă dată.

Repetiția se desfăşură în condiții foarte bune. Se pare că şocul anterior le făcuse bine actorilor amatori. Trecuseră de la disperare la speranță în doar câteva minute. O astfel de experiență declanşează iminent o infuzie de adrenalină şi zguduie din temelii până şi cel mai flegmatic temperament. Erau cu toții dornici de afirmare, acum.

Au fost şi hopuri de trecut, bineînțeles, mai toate de către Eulalie, care mai rata din când în când câte o intrare sau mai greşea o replică şi se lăsa ajutată, scuzându-se în cea mai fermecătoare manieră. La început, Freddie se îngrijorase. Fusese luat prin surprindere pentru că de dimineață, cu el, la Fairways,

când trecuseră în revistă toată piesa, ea nu făcuse nici măcar o greşeală. Apoi, urmărind-o îndeaproape, îşi dădu seama că de fapt totul făcea parte dintr-un plan deliberat și foarte bine gândit. Viitoarea lui soție era chiar mai deşteaptă decât îşi închipuise el. Eulalie punea în scenă o piesă proprie pentru care era deopotrivă regizor, scenarist şi protagonistă. Realizând acest lucru, Freddie intră în jocul ei, care îl amuza enorm.

- Iar ai ratat intrarea, o apostrofă el cu o îngrijorare prefăcută citindu-i-se pe chip.

- încerc... să merg înainte, răspunse Eulalie pe un ton umil. Nu m-aş fi descurcat dacă nu ați fi fost cu toții atât de drăguți în a-mi acoperi greşelile.

- Ai fost splendidă, declarară ceilalți membri ai Clubului într-un glas.

- Aproape n-ai greşit deloc!

- Nu ştiu cum ai reuşit!

- Eşti pur şi simplu minunată!

De fapt, nici nu ştiau ei cât de minunată era ea.

Freddie era singurul care nu se alătura corului de comentarii elogioase.

- Nu a fost rău, având în vedere situația, admise el cu jumătate de gură. Dar va trebui să mai munceşti serios ca să iasă într-adevăr bine mâine seară.

- Freddie, eşti nebun!? exclamă Mark. Cum poți să pretinzi cuiva o astfel de minune?!

- Spectacolul poate să continue, declară Tom Blake, vorbele lui găsindu-şi ecou în sufletele tuturor.

Capitolul 11

Esther şi Delia petrecură două zile la Londra, timp în care cumpărară haine şi accesorii pentru plecarea la Cape. Delia era în culmea fericirii, plină de energie, îi sclipeau ochii ca niciodată. Era aşa de diferită de ea însăşi, încât până nici propriei sale mame nu-i venea să creadă că era „dificila Delia“ de cu trei zile în urmă.

- îți place la nebunie, comentă Esther.

Se opriseră la o terasă să cumpere ceva de mâncare.

Delia dădu din cap.

- întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, explică ea. Asta e şansa mea cea mare şi vreau să profit la maximum. Mă voi bucura de fiecare minuțel.

- Sper că te vei înțelege bine cu Walter. Nu prea ştim mare lucru despre el.

- O să ne descurcăm noi, declară Delia. Va merita din plin, iar Walter şi cu mine ne înțelegem bine.

- Poți să te întorci oricând acasă, dacă ceva de acolo te-ar face nefericită.

- Oh, bineînțeles, dar n-o să fiu nefericită. O să fie mai minunat decât se poate descrie în cuvinte.

Esther nu mai spuse nimic. Nu mai era nimic de adăugat.

Walter avea afaceri de rezolvat la Londra, dar le vizită seara la hotel şi o luă pe Delia la o piesă de teatru. Cumpărase bilet şi pentru Esther, dar ea era obosită, chiar epuizată, şi preferă să meargă la culcare. Era caniculă la Londra, atmosfera era de nerespirat şi asfaltul încins îți ardea tălpile.

în a doua zi de cumpărături, temperatura urcă şi mai mult.

Umblară până la epuizare. Seara, Walter le scoase la restaurantul Unicorn. Era un loc cu pretenții, frecventat de oamenii la modă. Cinară şi băură şampanie. în alte condiții, Esther ar fi petrecut o seară încântătoare, dar fiind foarte obosită, plecă la hotel imediat după cină şi-i lăsă pe tineri la dans.

Esther hotărâse definitiv şi irevocabil că nu-şi va mai face griji pentru familia ei, şi acum, mai ales, nu pentru Delia. Fata ei luase o decizie, „se bucura deja de fiecare minuțel" şi era destul de mare să ştie ce face. Aparent, pleca fără a se uita în urmă, nu avea nici un regret că-şi lăsa mama şi întreaga familie în urmă. Om fiind, pe Esther o durea puțin acest lucru, dar aşa era Delia.

Chiar cu fereastra camerei deschisă, avea impresia că n-are aer. Tânjea după atmosfera curată de la Sheperdsford, după cămăruța ei confortabilă. Mâine, după ce-şi va conduce copiii la aeroport, se va duce direct acasă. Aşa va face! Ce rost avea să mai petreacă încă o noapte chinuită departe. Puse mâna pe telefon şi o sună pe Margaret pentru a anunța schimbarea de planuri.

- Ah, da... ezită Meg la celălalt capăt al firului. Doar că noi am aranjat să mergem la premieră mâine seară. Se va juca fără Delia, bineînțeles, dar se va juca. Sylvia zice că va ieşi foarte bine. Doamna Winter a preluat rolul Deliei.

- Nu-i nimic, răspunse Esther. Nu-i nevoie să mă aşteptați la gară. Iau un taxi.

- Dar Rose? Am luat bilet şi pentru ea. Vroiam să mergem toți împreună şi să ne întoarcem apoi aici, la cină. Am organizat ca o mică petrecere, avem şi câțiva invitați. Ne-am gândit că ar mai înveseli-o pe Rose.

- Ar înveseli-o?

Margaret îşi dădu seama de greşeala pe care era cât pe ce s-o

comită.

- N-am vrut să spun decât că o petrecere ar fi distractivă pentru Rose. Dar ar trebui să rămână la noi peste noapte. Ar fi prea târziu să vină la Bridle House la ora aia.

- Nu e nevoie să vă schimbați planurile.

- Dar, mami, ai fi singură acolo... sau poate o sun pe Flo. Sunt sigură că n-ar avea nimic împotrivă să vină să petreacă noaptea cu tine...

- Nu vreau să vină Flo. Nu vreau să vină nimeni. Vreau doar să ajung acasă.

- Mami, eşti sigură?

- Da, foarte sigură. Pentru Dumnezeu, nu vă agitați! O să vin cu trenul de şapte, iau un taxi până acasă, îmi pregătesc ceva de mâncare şi mă culc devreme.

- Sună foarte monoton, aprecie Margaret pe un ton ezitant.

- Nu e deloc monoton, răspunse Esther cu fermitate. Prefer de zece ori să vin acasă decât să mai petrec încă o noapte la Londra. Am mai fost singură la Bridle House. Nu mă deranjează cu nimic această perspectivă.

- Bine, dacă aşa vrei tu...

- Da, aşa vreau. Pentru mine, o pâine şi o cutie de lapte sunt suficiente, asta dacă nu vă încurcă pe voi să faceți un drum. Şi să-mi lăsați cheia alături, la familia Braddock.

- Da, bineînțeles, dar...

- Nu ştiu de ce te agiți, Meg! Esther era deja puțin iritată. Fă cum îți spun şi nu te mai agita.

- Bine.

Margaret încă mai ezita când închise telefonul. Din ce cauză, nici ea nu ştia, dar situația o neliniştea puțin. Mama ei se enerva foarte rar şi încă şi mai rar era atât de categorică în ceea ce

privește anumite planuri. De obicei, se mulțumea a se adapta la ce hotărau ceilalți. Oricum, dacă mami așa vroia, nu mai rămânea nimic de făcut decât să-i urmeze pas cu pas instrucțiunile.

***

Trenul lui Esther întârzie un sfert de oră. Luă un taxi şi ajunse acasă pe la şapte şi jumătate. Era pe punctul de a intra la vecini, când observă că ferestrele de la Bridle House erau larg deschise. Inițial se alarmă, dar realiză aproape imediat că un hoț nu ar deschide ferestrele, trădându-şi astfel prezența. Şoferul de taxi o ajută cu bagajele până în pragul casei, îşi încasă onorariul şi plecă.

Acasă! Esther rămase o vreme nemişcată, bucurându-se de linişte şi de familiaritatea propriului cămin. Mai bine ca aici nu se simțea nicăieri. Nu ar fi schimbat căsuța asta pe nici un palat. îi fusese atât de dor, parcă lipsise de acasă cu lunile.

îşi scoase pălăria „de Londra“, o aruncă pe măsuța din hol şi se îndreptă spre bucătărie. Nu mică îi fu mirarea când o găsi pe fiica ei cea mică, înfăşurată într-un şorț, mestecând de zor într-o cratiță, pe aragaz.

- Rose! exclamă ea surprinsă.

- Oh, mami! strigă Rose lăsând să cadă lingura de lemn şi alergând în brațele mamei sale de parcă ar fi fost un copil de şapte ani, nu o domnişoară de şaptesprezece.

- Rose! Ce s-a întâmplat?

- Nimic... doar că mi-a fost teribil de dor de tine. N-o să plec niciodată de lângă tine... niciodată... niciodată.

- Nu, draga mea, bineînțeles că nu. Ani buni de-acum încolo... până te faci mare cu adevărat.

Esther nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba,

dar se pare că dăduse răspunsul corect: o simți pe Rose relaxându-se în brațele ei. Ezită un moment, apoi spuse:

- Dar nu mergeați la premieră?

- Eu am vrut să fiu aici.

- Oh, Rose, n-ar fi trebuit să renunți la ea... dar petrecerea?

- Nu am renunțat la nimic. Adică nu înseamnă să renunți la ceva, dacă alegi să faci un lucru pe care ți-l doreşti în locul altuia, nu?

- Nu, cel puțin...

- Eu am vrut să fiu aici când te întorceai. Mami dragă, nu te superi, nu?

- Să mă supăr? Cum să mă supăr? Bineînțeles că nu. E minunat, declară Esther strângând-o tandru în brațe.

- Nu preferai să fii singură, nu? întrebă Rose, puțin neliniştită.

- Nu, sigur că nu!

- Meg a spus că asta vroiai, să fii singură. Meg s-a supărat puțin pe mine, doar puțin. Ea aranjase petrecerea pentru mine... dar n-am avut ce face. Eu am vrut să fiu aici. Mi-am dorit asta mai mult decât orice. înțelegi, nu-i aşa?

Esther răspunse că da, deşi nu înțelegea, dar această mică minciună îi va fi cu siguranță iertată. Habar n-avea despre ce era vorba, dar observase că în ultimele zece zile exista ceva între ea şi Rose. Nu ar fi putut descrie acest „ceva" şi cu atât mai puțin l-ar fi putut explica. Fusese un fel de umbră care acum dispăruse. Ar fi vrut să afle mai multe despre respectiva umbră, dar era mult prea înțeleaptă să insiste în acest sens. Poate Rose îi va povesti într-o zi, sau poate nu.

Timp de cinci minute, stătură în picioare una în fața

celeilalte zâmbind, privindu-se în ochi... Nici urmă de umbră.

Apoi, deodată, Rose strigă disperată:

- Doamne Dumnezeule! Plachia mea!! şi fugi la cuptor.

- Plachia?!

- Da, e aproape gata, aşa că dacă vrei să faci un duş sau ceva, grăbeşte-te! E plachie de peşte, după o rețetă suedeză. Meg mi-a arătat cum se face... doar că a mea nu prea arată ca a lui Meg. Nu înțeleg de ce, am urmat întocmai instrucțiunuile, dar în fine...

Esther fugi să înlăture cu un duş rapid praful de Londra. în decurs de douăzeci de minute stăteau deja la masă, savurând plachia de peşte, după o rețetă suedeză, care deşi arăta puțin cam ciudat, era delicioasă. încheiară masa cu biscuiți şi cafea.

Fusese o cină simplă, incomparabil mai puțin elaborată decât cea de cu o seară înainte pe care o luase cu Walter şi Delia, dar, cu toate astea, Esther se bucură de ocazie înzecit mai mult. „Tot mai bună e o mămăligă, pregătită cu dragoste..." gândise Esther ridicând farfuria pentru o a doua porție din plachia lui Rose.

Aveau o grămadă de lucruri de discutat. Rose vroia să-i fie descrisă de-a fir a păr „aventura" de la Londra, iar Esther să afle cele mai noi veşti despre Meg şi Bernard.

- Au fost drăguți cu mine... foarte drăguți, declară Rose. Dar ei n-au nevoie de altcineva, se au unul pe celălalt şi le e de-ajuns. Meg era pierdută în visare. Majoritatea timpului l-am petrecut în grădină. Şi nu prea avea chef de vorbă.

- Nu avea chef de vorbă? Meg?! se alarmă Esther. Era deprimată... nefericită?...

- Nicidecum. Era parcă mai fericită decât oricând. Nu avea chef de vorbă pentru că era ocupată, tricota un şal şi se concentra asupra modelului. Pentru copilul cuiva.

- Copilul cui?

- Nu ştiu. Meg are multe prietene şi toate fac copii într-o veselie, nu?

Esther nu răspunse. Un gând i se strecurase în minte... poate ar trebui să caute şi ea nişte mohair alb şi să caute modelele de costumaşe de bebeluşi. Avea destule, puse bine...

Această idee o purtase pe Esther cu gândul departe şi nu mai auzise ce vorbise Rose. Reveni cu picioarele pe pământ când fiica ei spunea:

- Trebuie să fie în miezul acțiunii, acum.

- Cine?... Ce?...

- Piesa. Dacă vrem s-o vedem, putem să mergem sâmbătă seara la Ernleigh.

- O să mergem. De ce nu? O să fie distractiv. De acum încolo, o să facem tot felul de lucruri împreună. Să nu mă laşi să intru în vreo rutină! Ai putea să-ți chemi o prietenă să stea la noi. în camera Deliei.

- Nu am nevoie de nimeni altcineva în afară de tine.

- Poate mai târziu, atunci, spuse Esther. O prietenă de-a ta de la şcoală. M-am gândit la asta pe drum, în tren... Ai putea să te înscrii în Clubul Dramatic. îți place actoria, nu?

- Da, ai dreptate, aş putea. Mi s-a mai propus acest lucru şi înainte, dar nu i-ar fi picat bine Deliei, nu-i aşa?

Esther nu răspunse. Era foarte adevărat, bineînțeles, Deliei nu i-ar fi picat bine deloc. Deodată, Esther realiză că ea şi Rose făceau planuri pentru un viitor fericit împreună, fără Delia! Atâtea lucruri plăcute deveniseră acum posibile odată cu plecarea Deliei, lucruri care nu s-ar fi putut realiza dacă fiica ei cea mare ar mai fi fost acolo. Era ceva greşit în asta, cumva lipsit

de inimă.

- Cred că te bucuri că ai ajuns acasă, reluă Rose discuția după un scurt moment de tăcere.

- Oh, da, într-adevăr! declară Esther. Mă topeam de căldură în oraş şi eram epuizată şi îngrijorată pentru Delia.

- N-ar trebui să fii. Delia va fi foarte fericită acolo. I s-a îndeplinit dorința. Am impresia că Walter o înțelege şi se va descurca în ceea ce o priveşte mult mai bine decât am putut noi vreodată. Sincer, mami, lucrurile o să se rezolve de minune.

- Presupun că ai dreptate! exclamă Esther, privindu-şi surprinsă fiica cea mică.

- Şi poate se căsătoreşte.

- Se căsătoreşte?

Rose dădu din cap în semn că da.

- Walter are mulți prieteni, l-am auzit eu spunând. Poate vreunul dintre ei îşi caută soție. Delia e foarte drăguță, nu? Nu cred că există prea multe fete drăguțe acolo.

Esther nu putea să nu se amuze puțin la aerul de seriozitate şi înțelepciune pe care-l afişa Rose spunând aceste cuvinte. Dar avea dreptate, era şi asta o posibilitate, de fapt era chiar foarte probabil.

- Poți să râzi, zâmbi şi Rose. Poate mă înşel, dar m-am gândit şi eu... i-ar face bine Deliei să se mărite şi să aibă mulți copii. Aşa, n-ar mai avea timp să se gândească numai la ea.

Esther râdea de-a binelea acum.

- Ei bine, om trăi şi om vedea!

Strânseră împreună masa şi spălară vasele, închiseră geamurile şi erau pe punctul de a urca la culcare când Rose se opri în mijlocul holului şi ciuli urechea.

- Stai, mami! exclamă ea. Ce se aude? Deschise uşa de la intrare şi se lămuri pe deplin. Da, mi s-a părut mie! Plouă!

Ploua torenţial chiar. Trecuse atâta timp de când văzuseră ultima dată ploaie adevărată, încât stătură amândouă în pragul uşii, fascinate, fără a scoate nici un cuvânt, până ce natura se mai domoli.

Un sentiment ciudat de uşurare îi traversa întreaga fiinţă lui Esther. Abia acum îşi dădea seama ce efect de tensiune avusese seceta asupra nervilor ei. Nu faptul că fuseseră nevoiţi să facă economie de apă, nici măcar imaginea dezolantă a florilor ei iubite care se uscau în grădină, nu aceste lucruri îi determinaseră acest sentiment. Era ceva în sufletul ei care tânjise după ploaie. Nu s-ar fi putut spune că seceta durase prea mult, în comparaţie cu alte locuri din lume, dar în Anglia nici ţara, nici oamenii nu suportă prea bine perioade prelungite de vreme uscată.

Un binefăcător sentiment de relaxare totală o învăluia pe Esther. Nu numai pentru că plouase, ci şi pentru că lucrurile care o neliniştiseră în legătură cu membrii familiei ei păreau să-şi găsească unul câte unul rezolvarea. Dorinţa cea mai arzătoare a Deliei se împlinise, Meg tricota un şal pentru un bebeluş, iar Rose trecuse printr-o experienţă ciudată, iar acum era din nou fetiţa ei veselă şi fără griji.

Toate aceste lucruri se amestecau haotic în mintea lui Esther. Nu mai conta. Important era că nu mai avea nici o grijă şi că trandafirii din grădină aveau să înflorească din nou.

Ploua în continuare. Un miros proaspăt şi răcoritor de pământ ud şi flori intra pe uşa deschisă.

-Ce mireasmă! exclamă Rose. Grădina mulţumeşte cerului.

Epilog

„Jurnalul de Ernleigh“ era produs în ediţie limitată şi deşi era citit cu mare interes, chiar cu aviditate de localnici, foarte rar depăşea graniţele districtului. în săptămâna de după „Diligenţa de Mulberry“, ziarul se vându ca pâinea caldă şi două copii depăşiră paravion graniţele ţării.

Delia Musgrave îşi lectura exemplarul ei pe veranda casei lui Walter de pe proprietatea Hallsey. Află cu surprindere că „Diligenţa“ fusese pusă în scenă în ciuda lipsei ei. în mod evident, Eulalie fusese singura capabilă s-o înlocuiască. Delia regreta puţin faptul că nu putuse să fie ea pe scenă, dar nu avusese ce să facă. De fapt, ca să fie pe deplin sinceră, subiectul nu o prea interesa, uimirea şi regretul erau trecătoare, Sheperdsford-ul fusese lăsat mult în urmă. Se instalase şi se obişnuise deja cu noua ei viaţă, de care se bucura aproape la fel de mult pe cât se aşteptase. Savura soarele arzător şi florile minunate, importanţa poziţiei în care se afla, atenţia şi admiraţia prietenilor lui Walter.

Erau şi unele lucruri mai puţin plăcute. De exemplu, Walter îi cam dădea ordine şi o punea la treabă, dar îşi dădea seama că el era „şeful“ şi că o atitudine mai autoritară din partea lui era foarte normală. El trebuia să aibă mereu ultimul cuvânt, dar se vedea că aprecia eforturile Deliei de a se integra, de a-şi face datoria cum se cuvine. Ea avusese câteva idei în legătură cu administrarea casei, pe care Walter nu numai că le aprobase, dar le şi apreciase la adevărata lor valoare. îi dăduse chiar mână liberă la anumite activităţi, ca de exemplu redecorarea camerelor şi achiziţionarea de mobilă nouă de la Cape Town.

- Comandă ce-ţi place ţie, îi spusese. Transformă casa asta

într-un cămin plăcut şi confortabil. în present, este doar un loc de locuit.

Aşa că Delia se conformase şi încet, încet, „căminul confortabil“ începuse să se contureze. Covoare pufoase acopereau acum podelele de lemn, perdele albe fluturau la ferestre şi flori proaspete îşi împrăştiau mireasma în toată casa. Cu toate aceste lucruri importante care-i ocupau timpul, nici nu era de mirare ca interesul Deliei pentru „Jurnalul de Ernleigh“ să fie unul trecător.

***

O a doua copie a Junalului“ ajunse la Cannes. Era destinat domnului şi doamnei Frederick Stafford şi fu livrat în camera lor cu vedere la Mediterană din hotelul de lux pe care-l aleseseră pentru a-şi petrece luna de miere.

- Iată „Jurnalul“! exclamase domnul Stafford.

- „Jurnalul“? întrebă soția sa mirată. Vrei să spui fițuica aia caraghioasă din Ernleigh? Cine naiba o fi trimis-o, Freddie?

- De fapt, eu l-am rugat pe Ernest s-o trimită, veni răspunsul. M-am gândit c-ar fi distractiv să vedem ce au scris despre noi. îți citesc eu, vrei? Şi fără să mai aştepte permisiunea doamnei Stafford, începu să citească pe un ton solemn, accentuând epitetele cu care autorul cadorisise „Diligența de Mulberry“:

„Sâmbătă, la Primăria din Ernleigh s-a jucat „Diligența de Mulberry“ de Jane Harcourt. Regia şi interpretarea au fost ale Clubului Dramatic din Sheperdsford. A fost o seară încântătoare, pe bună dreptate apreciată de distinsul public prezent la eveniment. Piesa a fost un amalgam foarte bine gândit de pasiune, umor şi tensiune. Scenariul şi costumele au impresionat.

Producția s-a desfășurat perfect de la un capăt la celălalt, performanță nu prea des întâlnită la trupele de teatru amatoare."

- Ia te uită, ce zici de asta, doamnă Stafford? întrebă domnul Stafford ridicând ochii din pagina de ziar.

- Minunat, răspunse doamna chicotind. Superb de-a dreptul. Continuă, Freddie! Mai e, nu-i așa?

- Oho! o asigură el. N-am ajuns încă la partea cea mai bună.

„Doamna Eulalie Winter a strălucit în rochia ei de crinolină albă, brodată cu trandafiri roșii. Și-a jucat rolul cu pasiune și un talent înnăscut. Domnul Frederick Stafford, în rolul galantului Ralph, a secondat-o admirabil. Scenele de dragoste mai ales au mișcat întreaga audiență și au fost foarte convingătoare. Domnul Ernest Lake s-a remarcat și dânsul în rolul maleficului Giles. Toate celelalte roluri au fost și ele foarte frumos reprezentate și nu am vrea să dăm exemple pentru a nu nedreptăți pe nimeni. La finalul piesei, aplauzele nu mai conteneau și au fost nenumărate chemări la rampă. Doamnele au primit buchete de trandafiri de la admiratori. în încheiere a apărut „Angela", condusă de „Ralph" și s-a aplaudat la scenă deschisă. Doamna Winters a mulțumit printr-o încântătoare reverență, iar domnul Stafford a adrest audienței câteva cuvinte de recunoștință, concluzionând că o asemenea atmosferă nu poate fi decât o reală inspirație pentru un actor amator. Spectacolul s-a încheiat cu intonarea imnului național, la care toată sala a participat cu entuziasm. Ni s-a adus la cunoștință că, anual, Clubul Dramatic din Sheperdsford, pune în scenă o piesă și nu ne rămâne decât să sperăm că vom avea plăcerea de a fi martorii unei alte producții de calibrul celei de sâmbătă și anul viitor."

Până terminară de citit articolul, domnul și doamna

Frederick Stafford râdeau în hohote. Avusese dreptate Freddie: distractiv era chiar prea puțin spus.

Sfârşit